

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

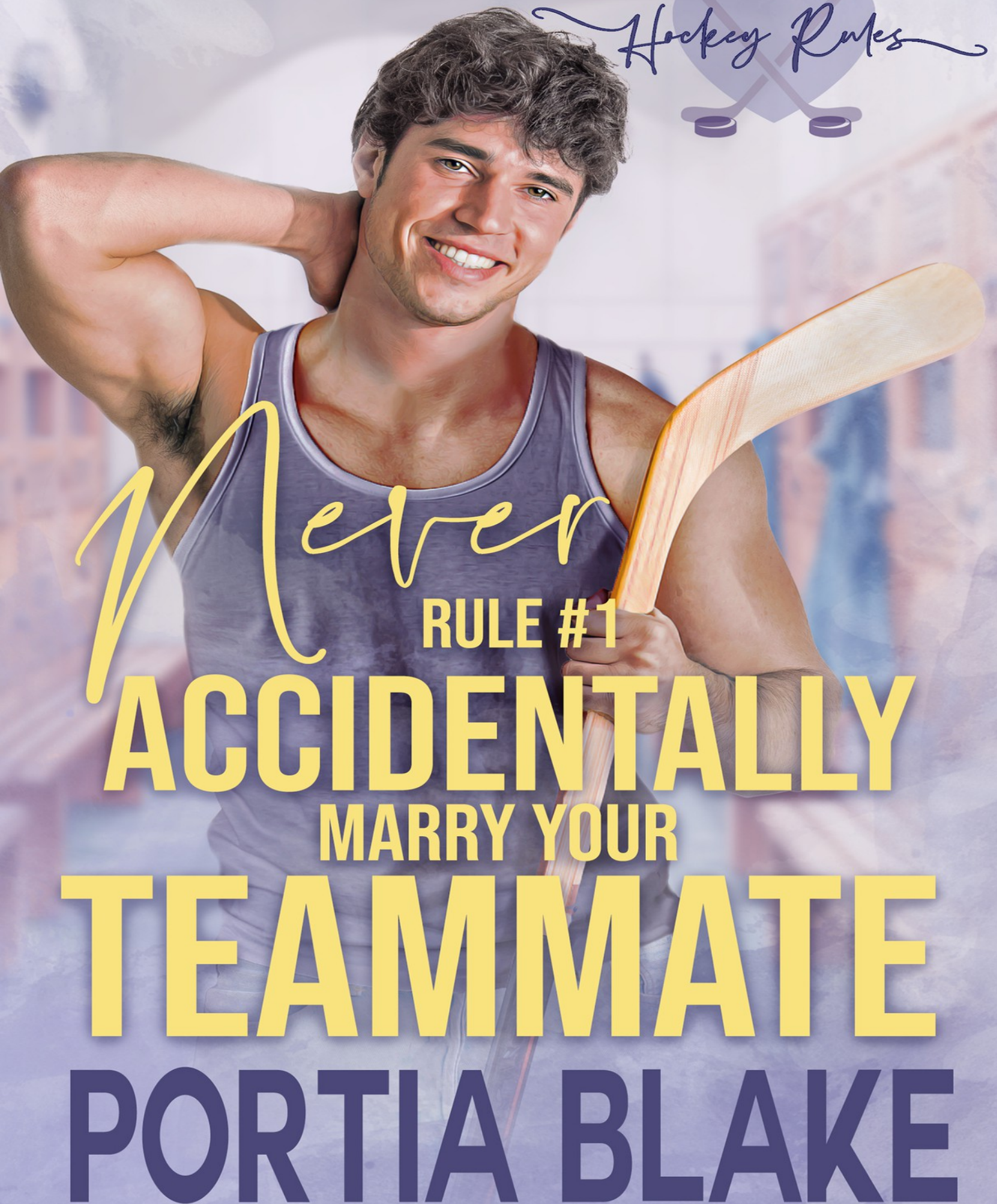
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Never
RULE #1
**ACCIDENTALLY
MARRY YOUR
TEAMMATE
PORTIA BLAKE**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

ASLA KAZARA TAKIM ARKADAŞINIZLA

EVLENMEYİN BÖLÜM BİRİNCİ

İKİNCİ BÖLÜM ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

SEKİZ BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI SEKİZ BÖLÜM

YIRMI DOKUZ BÖLÜM

OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM

OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ DÖRT BÖLÜM

OTUZ BEŞ BÖLÜM OTUZ

ALTI

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BÖLÜM OTUZSEKİZ

BÖLÜM OTUZDOKUZ

BÖLÜM KIRK

BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM

KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM

KIRK DÖRT BÖLÜM KIRK

BEŞ BÖLÜM KIRK ALTI

BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM

KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK

DOKUZ BÖLÜM ELLİ

BÖLÜM ELLİ BİR BÖLÜM

ELLİ İKİ

BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM

ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ

BEŞ BÖLÜM ELLİ ALTI

BÖLÜM ELLİ YEDİ

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

SONSÖZ

KURAL 2: ASLA BİR NOEL RANDEVU PROGRAMINA KATILMAYIN

Kural #.5: Asla Kaptana Aşık Olma: Bekar Bir Baba MM Hokey
Romantizmi

PORTIA HAKKINDA

ASLA YANLIŞLIKLA EVLENME TAKIM ARKADAŞINIZ

Parti konusunda ün yapmış olabilirim ama kendimi aştım.
F Yeni takım arkadaşım Noah'a sarhoşken evlenme teklif ettikten sonra,

Vegas'ta çılgın bir gece geçirirken, parmağımda bir yüzük, yanımda bir koca ve devasa bir halkla ilişkiler kabusuyla uyandım.

Takım yönetimi çok öfkeli ve kariyerlerimizi kurtarmanın tek yolu evliliğin kasıtlı olduğunu iddia etmek. Noah bir profesyonel gibi davrandı ve ben de onu Boston'daki çatı katıma taşıdım. AHL'den yeni çağrıldı ve ben ona her şeye mal olabilirim.

En az bir yıl boyunca birlikte olacağız, halkın karşısına çıkacağız, hokey oynayacağız ve birlikte yaşayacağız. Aslında, bu hiç de rol yapmak gibi gelmiyor. Ama tabii ki bu imkansız. İkimiz de heteroseksüeliz. Değil miyiz?

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şey yoluna girecek.
F Gözlerimi tekrar kapatmam gerekiyor ve bu sinir bozucu
berrak rüya değişecek.

han Noah Fitzpatrick'le aynı yatağa girmemin imkanı yok. AHL'den
yeni çağrılanlar birinci sıra oyuncularıyla aynı odada kalamaz.

Bu da rüyamda Noah Fitzpatrick ile yatakta olduğumu gördüğüm
anlamına geliyor ki bu pek de avantajlı bir durum değil.

Açıkçası, eşcinsel falan değilim. Ben bir hokey oyuncusuyum.

Gözlerimi kapatıyorum ve rüyanın değişmesini bekliyorum.

Değişmedi.

Hâlâ nefes alış verişlerini duyabiliyor, yumuşak yatağı ve daha
yumuşak çarşafı terli tenimde hissedebiliyor, hâlâ bana ait olmayan
bir parfümün kokusunu alabiliyorum. Yaşanmış olması mümkün
olmayan bir gecenin anıları zihnime hücum ediyor. Buraya Vegas'ı
oynamaya geldim, komedilerde her zaman can alıcı nokta olan
pembe bir şapele girmeye değil.

Rüya değişmiyor.

Bu yolun işe yaramadığına karar verdim. Arkamı döndüm ve o
oradaydı. Kısa siyah saçlar, düz ve kavisli mükemmel miktarda çilli bir
burun, uzun siyah kirpikler ve yeşil gözler...

Kalbim hızla çarpıyor.

Doğrudan bana bakan yeşil gözler. "Bu bir
rüya değil," diyorum.

"Neden..." Noah'nın sesi gürlüyor, dün geceki alkol sese çekici
bulmamam gereken boğuk, sert bir ton veriyor ve uykulu gözleri
açılıyor. "Oh, kahretsın."

Hevesle başımı sallıyorum. Anladı.

Noah yatağın kendi tarafından kalkarak yatağın zıplamasına neden
oluyor ve yemin ederim üzerinde hiçbir şey yok. Omuzları geniş ve
sağlam, yılların özverisiyle şekillenmiş. Bakışlarım geçici olarak
aşağıya, karın kaslarını geçip ilginç görünmemesi gereken V
şeklindeki kaslara kayıyor. Çarşafı yataktan çekip alıyor, ben de
yuvarlanıp ipeksi kumaşı sarmasına izin veriyorum.

kendi etrafında. Şimdi uykulu gözlerle toga giyen bir öğrenci birliğine benziyor. Battaniyeyi üzerime çekiyorum çünkü onun pozunu taklit etmek tuhaf olurdu ve bedenim bunun sabah odunu zamanı olmadığını fark etmiyor.

"Biz-?" Noah cümlesini bitiremiyor. Onun yerine ben bitirmeyeceğim. Nasıl bitirmek istediğini bilsem de kelimeler ağızımdan çıkarken doğru gelmiyor.

"Eğer yaptıysak, bir sertifika olmalı."

Başını sallıyor. "Doğru. İyi düşünmüşsün."

Noah Bay Uzlaşmacı'dır.

Bir şeye doğru hamle yapıyor ve ipeksi gri çarşafın solgun teninin üzerinde nasıl kaydığını hiç fark etmiyorum. Olmaz öyle şey. Bu tuhaf olurdu ve ben tuhaf değilim. Kesinlikle eşcinsel değilim. Ben değilim.

Noah parlak mermer zeminde bir olimpiyat güreşçisi gibi çırpınıyor, kasları esniyor, saçları ışığı yakalıyor.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyor, lüks siyah çim duvar kâğıtlarına, altın çerçeveli aynalara, kristal avizeye, tüm şeridin manzarasına, ışıltılı, cafcacı ışıkların artık söndüğüne, mürekkep rengi gökyüzünün yerini puslu bir mavinin aldığına dikkat ediyorum.

Göz kırpiyorum.

NHL bize çok iyi davranıyor ama burası benim süitim değil.

Odamda Dom Perignon tepsisi ve kristal kadehler yoktu. Kırmızı yapraklardan oluşan bir iz kapıya kadar uzanıyor. Yatak başlığına bakıyorum, zevkli bir siyah... ve daha az zevkli bir kalp şekli.

"Balayı süitinde miyiz?" Sesim çakıllı ve alkolün tadını geri yutuyorum. *Ugh*. Başım gürlüyor ve yatağa gömülüyorum.

Noah bir kağıt parçasını kaldırır. "Buldum."

Organlarım birbirine kayıyor.

Elinde tuttuğu her neyse resmi görünüyor.

Mavi-beyaz belgenin üzerinde ikimizin de adı yazıyor: Finn Carrington ve Noah Fitzpatrick.

Bu bizim evlilik cüzdanımız.

İKİNCİ BÖLÜM

F *önceki
günlerimizd
e Noah*

Bahçe çamurlu bir felakete dönüştü. Yağmur, eğim olarak adlandırılabilir her yerden aşağıya doğru akıyor ve üç katlı evimin önündeki küçük bahçenin düz alanlarında büyük kahverengi su birikintileri oluşuyor. Kapüşonumu çekip içeri koşuyorum, spor ayakkabılarımın altındaki çamur sesini ve serin yağmurun eşofmanlarımı ıslatmasını görmezden geliyorum.

Ellerim soğuk ve kaygan, anahtarımı bulmaya çalışıyorum ve üç kişiyle paylaştığım dairenin iki kat yukarısına doğru yürüyorum. İki gün önce lavabonun üzerinde duran kirli bulaşıklar hâlâ duruyor ve çöp tenekesi hâlâ karton pizza kutuları, plastik makarna ve peynir tepsileri ve burrito lekeli folyolarla dolu.

Sorun değil.

AHL'deyim. Çok kazanmıyor olabilirim ama yaşamak için hokey oynuyorum. Bu benim en iyi hayatım. Kesinlikle öyle.

Oda arkadaşlarımın odalarından bangır bangır televizyon ve video oyunu sesleri geliyor.

Trevor'ın kapısını çalmayı ve kirli bulaşıkları hatırlatmayı düşünüyorum ama o adam olmak istemiyorum. Bu oda için görüşmeye gittiğimde öyle biri olduğumu düşünmemiştim.

Onun yerine lavabonun altındaki lastik eldivenleri giydim. Bulaşıkları kendim de yıkayabilirim. Önemli değil. Eğer hokey oynayabiliyor ve vücudumu düzenli olarak sonuna kadar esnetebiliyorsa, hızlanan diskleri bacaklarım ve gövdemle engelleyip çürükler içinde kalıyorsa, kirli bulaşıklarla da başa çıkabilirim.

Yağmur dinmedi, camlara şiddetle vuruyor ve Providence'ın şehir merkezi güzel olsa da, istediğim son şey soğuk algınlığı. Burun akıntısı ve gırtlaktan gelen öksürük hokeyle uyuşmuyor.

Bir anlık tereddütten sonra oturma odasını süpürüyor ve dağınıklığı düzeltiyorum. Vücudum ağrıyor. Küvet her zaman berbat görünmese, kendimi içine atardım, belki bir torba buzla birlikte,

Ama ne kadar iyi fırçalarsam fırçalayayım, eskiden nasıl görüldüğüne dair anılarım olacak.

Antrenmandan sonra pistte duş aldım, onun yerine yatağıma yığıldım. Yan odadan gıcırdama sesleri geliyor ve Trevor'ın kimseyle görüşmediğinden oldukça eminim. Çakma AirPods'umu takip sesi açıyorum ve Trevor'ın pek de önemsiz olmayan cüssesinin altında kayan yatağının sesini maskeleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Acaba Trevor'ın işaretini takip edip internetin daha adi tarafına mı girsem? Dikkatimi dağıtabilirim. Ama en son bir X-rated sitesine girdiğimde, kendimi normalde ziyaret etmediğim porno kategorilerinde dolaşırken buldum. Bu deneyim keyifli olsa da midem hala bulanıyor. Bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

Bunun yerine SlickSlide'ı kaydırıyorum, ardından Finn Carrington'ın yeni bir videosu olup olmadığını kontrol etmek için OurVids'e gidiyorum. Neyse ki var ve profil resminde kalkık kaşını ve sırttan dudaklarını gördüğümde her zaman olduğu gibi içimi bir heyecan sarsıntısı kaplıyor.

Ayrıca Boston'dan cevapsız bir arama var. Ona sonra bakarım.

Finn'in videosuna tıklıyorum. Altın sarısı saçları, on dokuzuncu yüzyıl portrelerinden fırlamış gibi kıvrılıyor. Eğer on dokuzuncu yüzyıl portrelerindeki insanlar kaslı kolları gösteren ve her zaman "ahbap" diyen atletler giyiyor olsalardı. Gözleri dans ediyor ve kendimi onlara bakarken buluyorum, daha mavi mi yoksa gri mi olduklarını merak ediyorum. Renkler Atlantik gibi değişiyor, sakın ve güven verici.

Kahramanımın yeşil bir smoothie yapmasını ve içine koyduğu her şeyi açıklamasını izlerken dalgın dalgın ağrıyan kaslarıma masaj yapıyorum. Bir mangoyu kesiyor ve biraz ıspanak ve diğer malzemelerin uzun bir listesiyle birlikte blender'a atıyor.

Finn Carrington da hokey oynuyor. Benim aksime, o NHL'de. Buzdaki en iyi takımlardan biri olan Boston Blizzards'ta oynuyor. Videosunu izliyorum ve smoothie için kullandığı malzemeleri not ediyorum. Marketimde Afrika Baobab tozu satıp satmadıklarını merak ediyorum, sonra da burnuma çekiyorum. Tabii ki satmazlar.

Hala Finn'e ve onun her zamanki coşkulu tenor sesine odaklanmış bir şekilde, dalgınca Amazon'a tıklıyorum. Benim yaşlarımda ama

NHL'de Evan McAllister'ın yanında ilk sırada oynuyor.

Finn yeşil smoothie'sini yudumlarken adem elması hareket edince bakışlarımı kaçırıyorum. Bu çılgınca çünkü adem elmasının seksi bir tarafı yok. Ya da erkeklerin, bu konuda. Tabii eşcinsel değilsen, ki ben değilim.

Muhtemelen hayır.

İnternetin ilginç köşelerinde dolaştığım bir gece hiçbir şey ifade etmiyor. Tam olarak ilk seferim olmasa bile.

Telefonum çaldı.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Noah. Güzel," Koç'un sesi sertti ve hemen kaskatı kesildim.

"Isaiah sezonu kapattı," diye devam ediyor Koç. "Sen Boston'a çağrıldın."

"Ciddi misin? Ben bir Blizzard mıyım?"

"İşini iyi yaparsan iyileşene kadar orada kalırsın. Şanslıysan daha da uzun süre. Isaiah emekliliği düşünüyor. Git ve onlara neye sahip olduğunu göster. Seni hemen orada istiyorlar."

"Bu büyük bir onur."

Koç kıkırdar. "Bunu yeni koçuna söyle."

"Sizinle çalışmak benim için de bir onurdu. İnanılmazdınız. Bana çok şey öğrettin."

"Bu daha doğru. Yine de geri dönebilirsin. Bunu yeterince sık gördüm. Sen harika bir oyuncusun, Noah. Ciddiyim. Blizzard'lardan ayrıntıları içeren bir e-posta alacaksın."

İçimde bir sevinç patlaması yaşanırken kıyafetlerimi parlak turuncu spor çantama atıyorum.

Her şey değişti.

Oda arkadaşlarımdan bağırmasına neden olan bir çığlık attım. Sonra nefesim hızlandı, Finn Carrington'la buluşacaktım.

Onun yanında çalışacağım.

Onu görmek.

Belki onunla konuşuyordur.

Toparlanmaya devam ederken ağzım kuruyor ve ellerim titriyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

F Boston Limanı gri ve perişan bir hal aldı. Fırtına bulutları gökyüzünde yarışıyor, şekil değiştiriyor ve kararıyor. Beyaz tekneler

tanıyandan tabana pencerelerimden aşağı yukarı sallanacak. Belki şimşek bile çakacak. Şimşek müthiş bir şey.

Alexa'ya bazı emirler veriyorum ve içerideki ışık en sevdiğim şekilde kısılıyor, tavan pervazının altına sıkışmış LED şeritleri yumuşak bir mora çeviriyor. Sanki Bali'de bir yerdeymişim gibi hüzünlü bir meditasyon müziği başlıyor. Kamera ışığı yanıp sönüyor. Canlı yayındayım.

Meditasyon hakkında sohbet ediyorum, sonra izleyicilerim için bir meditasyon yapıyorum. Benim hayatım en iyisi.

Bazı insanlar iyi bir oyuncu olmanın egzersiz yapmaktan ve oyun hareketlerini uygulamaktan ibaret olduğunu düşünür. Ve bunlar çok önemli ve çok eğlenceli. Ancak zihnim ve beslenmem de optimal olmalı.

Gerçek şu ki, vlog çekmenin harika olmasının bir nedeni de zihnimi meşgul edecek bir şeyimin olması. Boston Limanı'na bakan üç yatak odalı lüks bir daireye ihtiyacım yok, ancak parti verdiğimde işe yarıyor, ki bu sık sık oluyor. Bu akşam bir tane veriyorum.

Ancak dairemde suratsızca dolaşıp çürüklerimi ve sakatlıklarımı düşünmeye ve gelecek maçlar için endişelenmeye hiç niyetim yok, ki eğer dikkatimi dağıtacak bir şeyim olmasaydı bunlar olabilirdi.

Gökyüzü kararıyor, sonra hokey oyuncularını ve pak tavşanları evime doluşuyor.

"Finn!" Axel içeri girerken bana yumruk atıyor ve alkolümü aramadan önce Luke ve Troy'dan omuz tokatları yiyorum.

Troy herkes için kokteyl hazırlama sorumluluğunu üstleniyor. İnce pembe dudaklarını konsantrasyon içinde bastırıyor ve koyu renk gözlerini kısıyor. Piliçler kokteyllere bayıldığından, kısa sürede etrafı sarılır. Şanslı adam.

Kapı zilim yine çaldı. Bu sefer komşum Madison karşımda duruyor, kısa, parlak, gümüş rengi bir elbise giymiş.

Bacaklar. Maskara sürdüğü kalın kirpiklerini bir aşağı bir yukarı sallıyor. Çiçek parfümünü içime çekerken sırtıyorum.

"Size özel bir tur vermemi ister misiniz?" En kalın sesimi kullanarak mırıldanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Eşleşen bir dairem var."
Homurdanıyorum.

"Bir kokteyle ihtiyacım var." Madison uzaklaşıyor ve gür siyah saçları ilginç bir şekilde sırtına dökülüyor, bu da dikkatimi dar olmayan beline yöneltiyor. Yüksek, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarının da yardımıyla kalçaları kıpırdıyor.

Peşinden bakıyorum. Ben tam bir göt adamım.

Troy kokteyl yapımına başlamakta çok haklıydı. Bunu nasıl yapacağımı öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum ama sonra kokteyllerin sağlık bilincine sahip markamın bir parçası olmadığına karar veriyorum. Tiksindirici, meyvemsi tatlar bana hiç çekici gelmedi.

Yan komşumla yatmak pek iyi bir fikir değil ama Madison'la aramızdaki gerilim giderek artıyor ve bu kesinlikle gerçekleşecek. Kızların kahkahaları apartmana yayılıyor ve onlar için bu güzel geceyi yarattığım için gurur duyuyorum.

Biri Dua Lipa'yı açıyor ve şimdi disk tavşanları dans ediyor. Tanrım, kadınları seviyorum. Kıvrımlarını seviyorum, kokularını seviyorum, tiz seslerini seviyorum.

Dmitri elindeki altılı paketi kavrayarak daireye girer. Kara kaşları birbirine çarpıyor ve başını sallayarak neredeyse çenesine kadar uzanan uzun kara saçlarını dalgalandırıyor.

Gülüyorum. "Neyin var?"

"Yeni adamı duydun mu?"

Organlarım yere doğru düşüyor. Müzik bangır bangır çalmaya devam ediyor ama tempo aniden fazla iyimser ve iyimser hissettiriyor, sanki bir çarpışmaya doğru gidiyoruz.

"Fazla değil," diyorum. "Tanrım, Isaiah için çok üzülüyorum. Sezonu kapattı. Bu çok kötü."

"Isaiah'ın yerini alamaz," diyor Dmitri, sesi her zamanki gibi sert ve gerçekçi.

"Asla olmaz," diye kabul ediyorum.

Dmitri o umutsuz Rus iç çekişini yapıyor ve bana bir bira uzatıyor. "Kanepe."

Omuz silktim ve kanepeye yerleştirdim.

Dmitri yanıma devrildi, kısa süre sonra Axel de ona katıldı.

Sanki vücudumdaki ani huzursuzluktan pozisyonum sorumluymuş gibi minderlerin üzerinde kayıyorum. "Yeni adam hakkında bir şey biliyor musun?"

"Adı Noah Fitzpatrick." Dmitri'nin burnu kırılsır. "New Hampshire diye bir yerden."

"Hey. New Hampshire havalı."

"Rusya kadar değil."

"Belki de değil," diye itiraf ediyorum. "Hiç gitmedim." Dmitri alaycı bir tavırla başını sallıyor.

Axel, "Sanırım buraya gelmek için yeterince iyi oynadı," diyor.

Başımı sallıyorum ama hepimiz bunun şüpheli olduğunu biliyoruz. AHL'de ve orası NHL ile aynı seviyede değil. Eğer bu olay yazın gerçekleşmiş olsaydı, Isaiah'ın pozisyonunda oynayan biri için iyi bir takas yapabilirdik, çünkü takas ve kadro kısıtlamaları bizi bu kadar engellemezdi. Şimdi, ikinci gömlek oyuncularından biri bizim çizgimize yükselecek ve biz de kaynaşmaya odaklanmak zorunda kalacağız.

"Hâlâ harika bir takımımız var," diyorum ve Axel başını sallıyor. "Playoffları geçeceğiz."

Axel sırtlıyor ve benimle bira tokuşturuyor.

Dmitri ters ters bakar. "Siz aptalsınız. Bu bir felaket." "Yaralanmalar her zaman olur," diye hatırlatıyor Axel.

"Kayıplar da öyle," diye homurdanıyor Dmitri.

Sertleşiyoruz. Bira şişesini sıkıca kavıyorum. Etiket buğulanmadan dolayı dalgalanıyor ve acı baloncukları hızla yutuyorum ve yeni ekip üyesiyle ilgili endişeleniyorum.

Boston'un ışıkları önümüzde parıldıyor, okyanusun olduğu yerde bir yığın altın ve karanlık. En iyi şehirdeyim, en iyi takımdayım, en iyi dairede, en iyi arkadaşlarla birlikteyim.

Hayatım öldürüyor. Ama yine de içimde bir huzursuzluk var. Isaiah yaralanacağını hiç düşünmemişti. Kim bu yeni kişi? Takım dinamiği değişiyor, karamsarlığa sürükleniyor ve galibiyetler

Sezon başında çok olası görünen bu durum bulanık ve ulaşılamaz görünüyordu.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

T üç gün önce Nuh

Takım yönetiminin bana rezervasyon yaptırdığı dört yıldızlı otelin lüks asansörüne sıkışarak giriyorum ve altı tasarımcı giyimli misafirin yan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Belli ki beni çok pasaklı buluyorlar.

Kapüşonumun koluyla oynuyorum.

Boston'da tatilde falan değilim.

Hayatıma başlamak için buradayım. Hokey oynamanın ne olduğunu ilk öğrendiğimden ve bazı insanların bu işte kariyer yaptığını ilk öğrendiğimden beri hayalini kurduğum hayata.

Ben NHL'deyim.

Yumurta beyazı sebzeli omletimi yiyor ve acı yeşil meyve suyumu yudumluyorum, ekiple buluşmadan önce vücuduma mümkün olduğunca çok besin alıyorum. Bakışlarım bir duvardaki televizyon ekranına kayıyor. Ekranda Isaiah'ın yüzü ve ismi yanıp sönüyor. Sunucu benim çağrıldığımdan ve ikinci hattaki bir adamın Isaiah'ın yerine geçeceğinden yakınıyor.

Fotoğrafım -en iyi fotoğrafım değil- ekranda yanıp sönüyor. Asansördeki insanlardan biri bana meraklı bir bakış atıyor ve ben de sıkı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. Kahvaltımın geri kalanını yedikten sonra otelden ayrılıyorum.

Charles Nehri'ni geçip Cambridge'e, Blizzards'ın antrenman tesisinin olduğu yere gidiyorum. Yeni arenayı fark etmek çok kolay. Blizzards'ın logosu iki kat boyunca uzanıyor. Bostonlular spor delisi ama sadece bir takımın sahibi süper zengin bir Japon milyarder. Bina cam, çelik ve şehrin her yerinde bulunan sıcak kırmızı tuğladan oluşuyor. Güneş panelleri çatıdan parıldıyor. Daha iyi bilmesem, MIT ya da Harvard'ın bir parçası olduğunu düşünebilirdim. Lise öğrencileri ve öğretmenlerinden oluşan bir sıra bir taraftan aşağıya doğru süzülüyor.

Güvenlik görevlisine kim olduğumu açıklıyorum ve o da bana oyuncular için doğru kapının nerede olduğunu açıklıyor. Elimde bir harita ve birkaç şüpheli bakışla -tamam, Isaiah olmadığımı biliyorum- bir ahşap kapı buluyorum.

Sonra da yeni koçumun kapısını çalacağım.

"Noah Fitzpatrick." Koç Holberg bana geniş bir gülümseme atıyor, ismimdeki "o" harfini herkesten daha güçlü bir şekilde vurguluyor ve bana İsveçli olduğunu hatırlatıyor.

Eski bir atlet olduğunu söyleyebilirim ama antrenör olan diğer emekli atletlerin aksine vücudu düzgün, kısa sakalı tertemiz. Gözleri hiçbir şeyi kaçırmayan berrak bir mavi.

Adamın ofisi harika. Çıtalı meşe paneller duvarları kaplıyor, bu da boyadan çok daha havalı, ancak en iyi özelliği Charles'ın tavandan tabana manzarası. Benim de suya bakan bir ofisim olsaydı, etrafa gülücükler saçardım.

"Seni gördüğüme sevindim, Noah. "Boston Blizzards'a hoş geldin."

Bu fırsat için minnettar olduğuma dair bir şeyler kekeliyorum, sonra da onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair başka bir şeyler kekeliyorum.

Yumuşak bir gülümseme veriyor. Muhtemelen benim konuşmama alışkındır.

"Seni çocuklarla tanıştırayım," diyor. "Bugün eğitim isteğe bağlı ama bazılarını etrafta dolaşırken bulacağız."

"Teşekkürler." Başımı gereğinden fazla sallıyorum, karnımın nasıl döndüğünün farkındayım. Finn Carrington'ın burada olup olmayacağını merak ediyorum.

Şık su sebillerinde düzenli aralıklarla limon dilimli buzlu su bulunuyor. Buradaki hava bile, hiç şüphesiz üstün hava spreyleri ve sirkülasyon sistemleri nedeniyle, daha önce bulunduğum diğer soyunma odalarından daha süslü, temiz ve berrak.

İnsanın kahramanıyla tanışmayı düşünmesi çok garip. Finn'in çektiği her videoyu izlememiş, her podcast röportajını dinlememiş, içinde onun olduğu her spor belgeselini izlememiş ve evet, oynadığı her maçı izlememiş olmayı dilerdim.

Kıyafetlerini biliyorum, evini biliyorum, her gülüşünü ve her kaş çatışını biliyorum. Gerçi Finn'in gülümsemesi kaş çatmasından çok daha fazla. Adam neşe saçıyor.

Yine de onu hiç tanımıyorum.

Koç bana tuhaf bir bakış atıyor ve umarım bir şey kaçırmamışımdır.

"Providence'ta sevgilin var mı?" diye soruyor. "Güney İstasyonu ile Providence arasındaki tren iyi."

"Hayır. Geçen yıl kız arkadaşımdan ayrıldım. O zamandan beri kimse yok." "Uzun mesafe iyi bir şey değil."

"Yüzde yüz hokeye odaklanacağım," diye onu temin ediyorum.

Abby ile birlikteyken de %100 hokeye odaklanmışım ama bunu ona söylemedim. Tıp öğrencisi olmasaydı ve benim etrafta olmadığımı fark edemeyecek kadar kendi işiyle meşgul olmasaydı daha erken ayrılırdık.

Soyunma odasından kahkahalar yükseliyor ve yeni koçum bizi sese doğru yönlendiriyor.

Tamam, şimdi oluyor. Bunlar oyuncular olmalı ve muhtemelen soyunma odalarına gizlice giren sinsi turistler değil.

Bakışlarım soyunma odasının üzerinde zıplıyor, deri bankların altındaki süslü ışıkların altın parıltısını hayranlıkla seyrediyor ve sonra yere boyanmış kalın kar tanesine takılıyor.

Bu büyük bir anlaşıma.

Boston Blizzards'ın bir üyesiyim.

Burada olmam gerekiyordu.

Hayatta Blizzards'ta oynamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Bu sık sık dile getirdiğim bir hayaldi. Ben küçükken akrabalarımın çoğu bunun sevimli olduğunu düşünürdü. Kimse beni oturtup içeri girmemin ne kadar zor olacağını söylemedi. Yavaş yavaş, akrabalarım bunun mümkün olduğunu gördüler, sadece ilk çift haneli doğum gününü kutlamamış bir çocuğun saçma sapan saçmalıkları değil ve şimdi buradayım.

Bu benim şansım.

Köşeyi
dönüyorum.

Bir grup oyuncu bir arada oturuyor. Kim olduklarını biliyorum. Yıllardır her maçlarını izledim. Finn Carrington, Luke Hawthorne ve Troy Maddox'un arasında oturuyor. Altın sarısı buklelerin altında gülen mavi-gri gözler beni buluyor ve şakayı duymak için çok geç kalmış olsam da bakışlarına gülümsüyorum.

Koç Holberg omzuma bir tokat attı.

"Takım bu. Ne bulabilirsem." Koç Holberg sanki oyuncuların bankların altında uzanmasını bekliyormuş gibi etrafına bakıyor ya da

Bir şey. "Lütfen Noah Fitzpatrick'e merhaba deyin. Providence'tan yeni geldi. Isaiah yokken bize yardım edecek."

"Finn Carrington," diyor Finn, her ne kadar ABD'de hokey oynamayan ama Sport Sphere Network'e giren çoğu kişi onun adını biliyor olsa da.

O bir yıldız; bir şekilde kendimi onun huzurunda buldum.

Bir parçam bunun bir hata olduğunu açıklamak istiyor. Burada olmamam gerekiyordu. Diğerleri gibi değil. Hayallerin gerçekleşmemesi gerekiyordu. Birinci sınıfta itfaiyeci, başkan ve cerrah olmak isteyen insanlar şimdi muhasebeci ve elektrikçi oldular.

Ama yine de buradayım.

Yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Bu anın tadını çıkaracağım. Burada ne kadar kalacağımı ya da AHL'ye geri gönderilmemin ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve bu hokey kahramanlarına el sallamayı zar zor başarıyorum.

Koç Holberg kaşlarını hafifçe çatıyor, muhtemelen buza çıktığımda çıldıracağımdan endişeleniyor.

Ama bu an çok büyük.

"Noah'ya etrafı gösterebilir misin?" Koç Holberg diğer oyunculara doğru sorar.

Sonra başlarını sallıyorlar ve aman Tanrım, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

"Elbette. Sizi tanıştırayım," diyor Finn kolayca, sanki buradaki her adamın adını ve sicilini bilmememin bir yolu varmış gibi.

"Bu Luke Hawthorne." Finn, iri, masum gözleri ve karın kaslarıyla sadece altılı paketleri olan insanların utançtan kızarmasına neden olacak, şaşırtıcı derecede yakışıklı, sarışın bir adamı işaret ediyor.

Benim gibi. Yüzüm kızarıyor.

Luke bana el sallıyor ve mükemmel bir sırtışla göz kırpmıyor. Başrolünü oynadığı bir film setinden fırlamış gibi görünüyor. Hollywood aktörleri onun hokey işine girmesinden rahatlamış olmalı.

Sonra Finn yanındaki koyu kıvrıkcık saçlı adamı işaret ediyor. "Bu Troy Maddox. Luke'un oda arkadaşı ve yeni kalecimiz."

Troy'un yüzü ve yüksek gövdesi bütün gazetelerde yer aldı. Nashville'den takas edildi ve şu ana kadar harika iş çıkardı. Boston birden çok kez maçı kapattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Troy ayağa kalkıp beni yumrukluyor, ben de tüm bunlar normalmiş ve NHL oyuncularıyla her zaman tanışıyormuşum gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Providence'dan mı geliyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Harika."

Konuşma sona erer. Troy Finn'e temkinli bir bakış atar.

"Sana etrafı gezdireyim," diyor Finn kolayca, soğukkanlılığın ta kendisi. Sonra gözleri parlıyor. "Seni vlog'uma koyabilirim."

İkimizin önünde telefonunu kaldırıyor. "Hey çocuklar, bu benim en yeni takım arkadaşım. Merhaba de, yeni takım arkadaşım!"

"Merhaba!" Sadece biraz gıcırdıyorum.

Finn telefonunu kapatır ve gülümser. "Seni düzenleyeceğim." Troy dudaklarını birbirine bastırır. "Yeni elemanı korkutma." "Sorun değil," diye ısrar ediyorum ama sesim titriyor.

Finn, "Tabii ki senin için sorun değil," diyor. "Sen bir hokey oyuncususun.

Hokey oyuncuları korkmaz."

Çok korkmuş olmama rağmen sırıtiyorum ve Finn bana soyunma odasını gezdiriyor. Altın sarısı saçları ışııkta parlıyor, terli bir parıltıyla kaplı mükemmel pazuları şişiyor ve içimi sert bir şuttan sonra seken disk gibi titreten mutlu, derin bir kahkaha atıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yeni adam çoğu çaylak gibi geniş gözlü, ışıltılı bakışlara sahip. **F** Aslında, parlak yeşil gözleri daha da Gözlerimi kocaman açtım ve kendimi ona gülümserken buldum. Kısa, siyah saçları var ve parmaklarımın altında diken diken olup olmadıklarını merak ediyorum. Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ama kapüşonuyla nasıl oynadığını kaçırmıyorum. Adam gergin ve ben onu rahatlatmak istiyorum.

Umarım iyi gider.

Sadece bazı çocuklar NHL'ye katılmayı başarabilir. Zihniyet çok önemlidir ve Noah burada zamanını boşa harcayan ilk kişi olmayacaktır. Birinin kahramanları tarafından tanınmamasından daha kötü olan tek şey onlar tarafından tanınmaktır... ve sevilmemek. Koç süper havalı olsa da, kimse onun hayal kırıklığını yaşamak istemez.

"Burada olman iyi oldu," diyorum ona. "Bazen insanlar maç günü çağrılır. Bir sonraki maçımız yarına kadar değil."

Yüzü soluyor.

Kahretsin.

Onu sinirlendirmek istememiştim.

"Ve Boston'da oynuyoruz," diyorum. "Buffalo'ya karşı. Önemli değil."

Kaşları çatılıyor ve kaşları arasındaki mesafe daralıyor. "Ben korkmuyorum."

"Tabii ki hayır." Kalbim yine de çarpıyor, çünkü insanları rahat ettirmeyi seviyorum, rahatsız etmeyi değil. En güven verici gülümsememi gösteriyorum. "O zaman bazı Batı Konferansı maçları oynayacağız. Vegas, Los Angeles ve San Jose."

"Harika."

"Muhtemelen programı çoktan okumuşsunuzdur."

O başını sallar, sonra kemanlar daha fazla ile onun Kapüşonlu. Bu gri ve büyük ve bir şeyler yanlış görünüyor.

Sorunun farkındayım. "Blizzards ekipmanına ihtiyacın var. Gel!"

Onu soyunma odasından sürüklüyorum. Bazıları Charles'a bakan çeşitli egzersiz odalarına göz atıyoruz. Havayı bir vızıltı dolduruyor

koşu bantları ve erkek mırıltıları.

"Vay be."

"Harika, ha. Ama dünyanın en zengin adamlarından biri takımınızı satın alırsa olacağı budur."

"Tanaka ile tanıştın mı?" Noah soruyor.

"Oh, Tanrım, hayır. Biz avamla görüşmez. Onu bazen görüyorum. Sanırım teknik olarak onunla tanıştım ama hiç sohbet falan etmedik."

Noah başını sallar.

Ona Blizzards formaları, Blizzards eşofmanları, Blizzards'ın her şeyini ayarladım.

"Giyin," dedim.

"Şimdi mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve pembe yanaklarını istila ediyor. Gri eşofmanını çıkarıp yeni mavi Blizzards eşofmanını giyiyor. Sonra siyah tişörtünü Blizzards logolu beyaz bir tişörtle değiştiriyor. Meme uçları sert tepeler oluşturuyor. Sanırım burası düşündüğümde daha soğuk ya da belki de Blizzards'ın kıyafetlerini daha kalın kumaştan üretmeye başlaması gerekiyor.

Sweatshirt'üne kaşlarını çatıyor.

"Şimdi bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum. "Egzersiz yaparken buna gerek yok."

Rahatlamış bir şekilde başını sallıyor ve ben de bir gülümsemeyi bastırıyorum. Yeniler çok sevimli oluyor.

Ne kadar harika görüldüğünü görebilmesi için onu aynaya doğru sürüklüyorum. Ayna geniş olmadığı ve yüz ifadesini görmek istediğim için onu önüme çekiyorum. "Gördün mü, sen bir NHL oyuncusun."

"Öyleyim," diyor, sesi yumuşak ve merak dolu. Onun yansımalarına bakıp sıırıyorum. "Öylesin."

Tişörtünde bir kırısklık var ve onu aşağı çekip uçlarını kalçalarına doğru kaydırıyorum. Parmaklarım çınıyor ve yüzü soluyor.

Belki de dokunulmaktan hoşlanmıyordur.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak uzaklaşıyorum. "Bazen biraz fazla oluyorum." "Çok fazla olduğunu düşünmüyorum," diyor.

"Hayır mı?"

Başını sallıyor ve yeşil gözleri büyüyor. Süper yeşiller ve keşke bitkileri daha iyi tanısaydım da ona en çok hangi tona benzediklerini sorabilseydim, ama sonra bu sorunun tuhaf olduğunu düşünebileceğine karar verdim.

Yani, bence bu soru garip.

Ama belki bir dahaki sefere eve geldiğimde annemin bahçe kitaplarına göz atarım.

Kapı çarparak açıldı ve Noah öne doğru atıldı. Dmitri içeri giriyor ve bize garip bir bakış atıyor.

"Ah. Bu Dmitri Volkov," diyorum.

Dmitri parlıyor ve Noah küçülüyor.

"O, görüldüğü kadar korkunç değil," diye onu temin ediyorum.

"Ha." Dmitri başını sallar. "Elbette, görüldüğüm kadar korkunç biriyim.

Ben Rus defans oyuncusuyum."

"Um, evet." Noah'a elimle işaret ediyorum. "Bu Noah."

"Çaylak." Dmitri sırtıyor, sonra ağırlıklara yöneliyor.

Noah günün geri kalanında beni gölgeliyor, ben arenayla ilgili her şeyi açıklarken dinliyor, kafeteryayı ve en iyi yiyecekleri potansiyel olarak aşırı ayrıntılarla anlatıyor. Teknik olarak idarecilerden birinin yapabileceği bir iş olan iyice bilgilendirildikten sonra egzersiz odalarından birine gidiyoruz. Odanın büyük kısmı ağırlıklar ve makinelerle dolu olsa da birkaç ribaund aleti duvara yaslanmış durumda.

Bunu seviyorum. Yeni insanlara yardım etmeyi seviyorum. Noah'nın saklamaya çalıştığı utangaçlığı ve geniş gözlü coşkusuyla ilgili bir şey beni kendine çekiyor. Dmitri ya da Axel gibi havalı biri değil ama kendimi ona sırtırken buluyorum.

Onu yanımdaki koşu bandına oturttum. Herkes antrenmanına devam ettikçe ağırlıklar tıngırıyor, homurtular sıklaşıyor ve konuşmalar azalıyor.

Koç H, Axel'i Isaiah'ın yerine bir sıra yukarı kaydıracağını ve Jason'ı onun yerine geçireceğini duyurdu. Noah üçüncü hatta olacak.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Anons ediyorum.

"Benim evimde parti!" "Dün bir parti vermiştin," diye hatırlatıyor Troy.

"Evet, ama o genel bir partiydi. Bu ise Boston'a hoş geldin partisi. Tamamen farklı."

Troy, "Madison'a çakmak için bir şans daha istiyorsun," diyor ve Noah bana meraklı bir bakış atıyor.

"Hey. Bir bayan hakkında böyle konuşulmaz. Ayrıca, her şey gerginlikle ilgili." Saçlarımı kabarttım, memnun bir sırıtışla yerime oturdum. "Şimdi, var mısın?"

Troy, "Elbette öyleyim," diyor ve kısa süre içinde bir *evet*, *harika* ve *bekleyemem* korusu oluşuyor.

Ribaundun üzerine atladım. "Bu en iyisi olacak." Ne de olsa bir partide ne yanlış gidebilir ki?

ALTINCI

BÖLÜM

N^{oah}

Bu şimdiye kadarki en iyi parti.

Finn'in dairesi Seaport'ta, eğer binalarınızın hem modern hem de pahalı olmasını seviyorsanız, Boston'un en lüks bölgesi olduğu anlaşıyor.

Dairesinin planını, ona bahsetmediğim çeşitli vlog'larından biliyorum. Bazılarını izlediğimi itiraf etmek yeterince garipti. Bazıları üç ya da daha fazla olabilir. Dört yıl boyunca hepsi çok daha fazla.

Finn düşündüğünden daha kısaymış. Patenler onu *maçlar* sırasında daha uzun gösteriyor, geri kalanını ise evinde kameralar yapıyor. Ondan iki santim daha uzunum ve kıvrıkcık saçlarının tepesini görebiliyorum. Parmaklarımı parlak saçlarının arasından geçirmek için garip bir istek duyuyorum; belki de bu iyi ürünün önemli olduğunu keşfettiğinin bir işaretidir.

Büyük turist tekneleri limanın etrafında sürükleniyor ve turistler sıra sıra dizilmiş koltuklarda itaatkâr bir şekilde fotoğraf çekiyor. İkinci sınıftayken ben de onlardan birindeydim. Diğer okullar New York'a öğrenci getiriyordu ama Boston benim küçük New Hampshire kasabam için sınırdı.

Aynı zamanda mümkün olan en iyi ziyaretti. Bir gün Boston'da hayranlık içinde boynumu bükmekten başka bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Arka planda hip hop gümbürdüyor ve manzara mandalina ve leylakla çizgili uhrevi alacakaranlıktan düz siyaha dönüşüyor. Işıklar parılıyor ve kalbim hafifliyor.

Finn parti vermek konusunda şaka yapmıyormuş. Oda insanlarla doluydu. İnce giyimli kadınlar yüksek topuklu ayakkabılarıyla salınıyor, rahat giyimli hokey oyuncularıyla yakınlaşıyor. Herkes süper sağlıklı, süper mükemmel görünüyor. Kıkırdamalar giderek artan bir sıklıkta patlak veriyor ve bunlara giderek artan erkek kahkahaları eşlik ediyor. Kadehler tokuşuyor, sohbetler dörtlüye koşuyor.

Ufacık pırıltılı elbiseler giymiş birkaç kadın bana yaklaştı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdılar ve parmaklarını

Köprücük kemikleri, ama sohbette iyi değilim ve beni yeni şehrimin manzarasının ve biralarımın tadını çıkarmaya bırakarak uzaklaşıyorlar. Acı baloncukların her tadında içimi bir sarhoşluk kaplıyor. Providence'ta asla dışarı çıkmam ve kendimi rahatlamaya bırakırım.

Sonra altın sarısı saçlı bir adam bana doğru yaklaştı. "İşte buradasın." Finn elime bir kokteyl tutuşturdu.

Neredeyse boş bira şişesini alıp pencere kenarındaki boş şişe sırasına ekliyorum. Yoğuşma parmaklarımı serinletiyor.

"Nedir bu?"

"Tequila sunrise. Benim için tadına bakabilirsin." İçkiyi yuttum, sonra öksürdüm.

Finn'in yüzü düşer. "Bundan hoşlanmıyorsun." "Hayır.

Bayıldım!"

Kaşları kalkıyor. "Belki de yanlış yapmışımdır. Çok mu sert?"

Bir yudum daha alıyorum. Sıvı boğazımı yakıyor ve alışık olduğum her şeyden çok daha tatlı, çok daha meyveli. Tanrım, kızlar neden kokteyller için bu kadar deli oluyor? Tadı gerçekten çok sert. Belki de alışılmadık derecede sert. Ama emin olmak için ona test ettirmeyeceğim.

Ama annem bana yemeğimi bitirmemi öğretti ve bunu yapmamaya kahramanıma hakaret ederek başlamayacağım. Ne de olsa muhtemelen benim. Dördüncü sınıf apartmanlarda bile para fazla gitmiyor ve 20 dolarlık kokteyller sipariş etmek asla edindiğim bir alışkanlık değil. Bazı şeyler anlamsız geliyor.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Finn soruyor.

Anladığından emin olmak için hızla başımı sallıyorum. "En iyisi!" Finn sırtıyor. "Harika."

"Tüm vloglarını izlediğimi biliyorsun," diyorum ona gelişigüzel.

"Ben bir..." Tereddüt ediyorum, kelimeyi bulamıyorum.

Mavi-gri gözleri parıltıyor. "Hayranı mısın?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Öyle değil."

"Sen bir nefret gözlemcisi misin?" Pembe dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Bakıyorum. "Gözlerin ekranda görüldüğünden daha büyük."

Sanırım kaşları yukarı doğru kalkıyor.

"3-D'deyim," diyor, sesi sert. "Sürpriz." "Sürpriz!" Ben de öyle dedim. "Ben buyum işte!"

"Sen bir sürpriz misin?" Dudakları kıvrılıyor. Ekrandan hatırladığımdan çok daha dolgunlar. Neredeyse sulu. Bunu ona söylememem için bir neden var ama ne olduğundan emin değilim. Yine de ne olduğumu biliyorum. "Yine de 's' ile başlıyor."

"Hı-hı?" Finn kokteyl bardağıma bakıyor ama bardak çoktan boşalmış. Onu kötü hissettirmeyecektim. Asla. Kimseye, ama özellikle de ona. Parmağımı bardağın kenarında gezdirdim ve ağzıma attım. Anında kaşlarımı çattım. "Tuzlu."

"Tuzlu musun?" diye alay ediyor, gözleri parlıyor.

Yanında kalın siyah kirpikleri olan siyah saçlı bir kadın belirir. Çok güzel bir kadın. Biliyorum. Çünkü ben heteroyum. Kadınlar hakkında böyle şeyler söyleyebilirim.

Midemde bir çukur oluşuyor. Belki de parfümüne alerjim vardır. Tüm vücuduna sürmüş gibi görünüyor. Çiçekçi dükkanı gibi kokuyor. Geriye dönüp baktığımda, güzel kokması gerekiyordu. Çiçeksi diyorlar. Belki biraz da misk. Abby'nin hiç parfümlerden bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışıyorum ama o kadar ciddiye ki bu konudan bahsettiğini sanmıyorum.

"Madison sen misin?" Kelimeler ağzımdan döküldü.

Gözleri büyüyor, sonra gülümsüyor. "Sanırım ünlüyüm. Benim hakkımda ne dedi?"

"Seninle yatmak istediğini."

Madison'ın gözleri yuvarlak.

Finn dikkatini Madison'a yöneltmeden önce bana, "Kanat oyunun üzerinde daha sonra çalışmamız gerekecek," diyor. "Bu Noah." Finn sesini daha da kalınlaştırıyor. "Bir şeyler uyduruyor."

Bakışlarını bana çevirdi. Ve tamamen haklıydım. Muhteşem bir kadın. Burnu tam olarak yukarı kalkmış ve gözleri birbirinden ayrılmış. Parlak bir ruj sürmüştü ve dişçilere parmak ısırtacak türden parlak beyaz dişleri vardı.

"Noah Rhode Island'lı."

Madison'ın gözleri parlıyor. "Newport'ta bir ailem var." "Bu beni şaşırtmadı," diyor Finn.

"Peki ya sen?"

"AHL takımından geldim," diye açıklıyorum. "New Hampshire'da büyüdüm. Küçük bir kasaba aslında."

"Belki de antikacılıktan biliyorumdur? Annem ve ben her yere gidip bir şeyler buluruz."

"Kimsenin benim kasabama benzin istasyonundan benzin dışında başka bir şey almak için geleceğini düşünemiyorum."

Gözleri açıldı. Sanırım onu dehşete düşürdüm.

"Ya da benzin istasyonunda ne varsa," diyorum. "Biz sadece benzin satmıyoruz."

Bu aptalca olurdu."

"Kulağa pek kasaba gibi gelmiyor Noah," diyor

Finn. Ben de gülüyorum.

"Önce nefret gözlemcisi olduğunu söylüyorsun, sonra da kasabalar hakkında yalan mı söylüyorsun?" diye takılıyor.

Madison bakışlarını aramızda bir ileri bir geri gezdiriyor.

"Ben bir nefret izleyicisi değilim. 'S' ile başlıyor. 'Nefret' 's' ile başlamaz."

"Beni yakaladın," diyor. "Ben bir süper hayranım," diye kıkırdıyorum.

Madison mükemmel pembe dudaklarını büzüyor. "Pekâlâ. İ k i n i z i yalnız bırakayım. İnternet hakkında konuşabilirsiniz."

"Gecen güzel geçiyor mu?" Finn bana soruyor.

Mutlu bir şekilde başımı sallıyorum. Manzaraya bakıyorum.

"Tekneler hızla ilerliyor!" "Öyle mi?" Finn'in sesi dikkatli.

"Kesinlikle. Onlar da sallanıyor." Kaşlarımı çattım. "Sence kimseye söylemeli miyiz?"

Finn teknelere bakar. Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorsun, su partilerde içmek için iyi bir şeydir. Sana biraz getireyim."

Kalabalığın içinde kayboluyor ve ben yere çöküyorum, başım çarpıyor, boğazım sıkışıyor.

İçimde uçuşan mutluluk durma noktasına geliyor. Midem şiddetle sıkışıyor ve boğazımı ekşi bir tat işgal ediyor. Yıllardır tatmadığım ama hemen tanıdığım ekşi bir tat. Öksürüyorum, vücudum her şeyi zapt etme çabasıyla titriyor, tıpkı disk üstüne disk yiyen bir kaleci gibi.

Oh, hayır. Burada olmaz. *Onun* önünde olmaz.

Finn hemen yanıma geldi. "Seni bir tuvalete götürelim."

Partiye katılanların hepsi artık beni fark etmiş görünüyor ve onaylamadıkları her hallerinden belli. Boğazımda safra kabarcıkları oluşuyor ve Finn kolunu

ve beni acele ettiriyor. Adımları benimkilerin yanında ilerliyor.

Boğazımda yükselen buruk tatla savaşıyorum ve içimi burkan bir ses çıkarıyorum. Bu kazanacağım bir savaş değil. Finn okalıptüs kokusu yayan spa benzeri bir banyoyu açıyor ve ben de cilalı beton zeminin üzerinden, yüzen makyaj masasının ve devasa küvetin yanından aceleyle geçiyorum. Bu kadar güzel bir yerde olmamam gerekiyordu. Dışarıda partiye katılanlar konuşuyor, şüphesiz benim hakkımda dedikodu yapıyorlar.

Porselen kaideye doğru sendeliyorum ve soğuk zemine yığılıyorum. Kahramanımın önünde hasta olacağım.

Ve sonra ben.

YEDİNCİ BÖLÜM

T *iki gün önce*
Noah

Soyunma odasına doğru süzülürken yirmi çift göz üzerime kilitleniyor.

Finn'in dün bana içirdiği su ve elektrolitlere rağmen başım ağrıyor ve cildim inişli çıkışlı ve donuk.

Dün gece sadece birkaç kez kusmuş olsam da, ki bu hayatımda daha önce hiç kusmadığım kadar çoktu, ve Finn bana bunun çok da kötü olmadığını söylese de, banyodan çıktığımda gözlerimin fal taşı gibi açılmasından ve burnumun kırıışmasından anladım ki herkes orada ne yaptığımı duymuştu.

Birinin kusma sesinden daha kötü bir ses olabilir mi? Finn'i ve Finn'in tüm arkadaşlarını bu sese maruz bıraktım. Ve eminim ki Finn benim hastalığımı da temizledi çünkü ilk seferinde başaramadım.

Midem çalkalanıyor. Suçluluk duygusu beni mahvediyor.

Daha önce hiç akşamdan kalma olmamıştım. Böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Keşke soyunma odasının bir köşesinde toplanabilseydim ama tabii ki bu imkânsız.

Bugün soyunma odası dolu. Sanırım pek çok oyuncu dün evde çalışmayı tercih etti, zira maç olmayan nadir günlerden biriydi ve koçun hepsinin gelmesi konusunda ısrar etmemesi için sezonun başıydı.

Şimdi hepsi burada.

Hepsi bana bakıyor ve sanırım benim hakkımda fısıldaşıyorlardı.

Providence'a ne kadar çabuk geri gönderilirim? Yeni koçumun Providence'ı arayıp daha iyi birine ihtiyacım olduğunu söylemesi ne kadar sürer?

Çünkü bu çocuklar, ülkenin en üst düzey NHL takımlarından birinde, hemen NHL'ye girdiler.

Biri yaralandığı için buradayım ve henüz buza bile adım atmadım ve insanlar beni sorguluyor.

Biraz antrenman yaptıktan sonra, alkolü terleyerek atmaya çalışarak, patenlerimi giydim ve tünelden yalpalayarak geçtim. Diğerleriyle birlikte buz üzerinde pratik yapma zamanı.

Kendimi kirli ve rahatsız hissediyorum ve herkes benden kaçıyor.

Finn bana endişeli bakışlar atıyor ama bana yaklaşıyor. Onu suçlamıyorum.

Tanrım, benim için bir parti ayarladı. Nasıl daha misafirperver olabilirdi ki? Sonra onun vaktini aldım, ilgilendiği seksi kızla yatma şansını elinden aldım ve lüks banyosunun her yerine kustum. Gelmiş geçmiş en kötü misafir.

Midem hala çalkalanıyor ve paten kaymanın sakinleştirici bir eylem olacağını sanmıyorum.

Bakışlarımı buzun üzerinde gezdiriyor, parlak ışıklardan nefret ediyorum. Patenlerin buza sürtünme sesi kulaklarıma patenlerin sürtünmesi gibi geliyor.

Koç buzda bize katılıyor. "Millet, Noah Fitzpatrick'e hoş geldin diyelim. Bazılarınız onunla zaten tanıştı."

Bazı homurtular ve bastırılmış kahkahalar duyuluyor ve Koç'un gözleri açılıyor.

Buzun altındaki boyalı çizgilere bakıyorum ve onlara katılabilmeyi diliyorum.

Evan, kaptan, patenle bana doğru geliyor. Elini uzatıyor ve son on yıldır yüzlerce dergi ve spor programında gördüğüm o Amerikan gülümsemesini takınıyor. "Blizzard'lara hoş geldin, Noah."

Elini tutuyorum. Bu, hayatım boyunca hayalini kurduğum anlardan biri, ama şimdi burada olduğu için parmaklarım titriyor ve tokalaşmam muhtemelen çok gevşek ya da tokalaşmayı kötü yapan şey her neyse.

Evan'ın dün gece ne olduğunu öğrenmesi ne kadar sürer?

Bakışları garipleşiyor ve ona cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Merhaba," diyorum sonunda, dün geceki tatsız aktiviteler yüzünden sesim sert çıkmıştı.

Evan başıyla onaylar ve kayarak uzaklaşır. Siyah saçlı bir savunma görevlisi olan Vinnie ile konuşur. Vinnie televizyonda hep korkutucu görünürdü ama Evan'la birlikte güler ve gülümser.

Ama sanırım televizyon ve rüyalar size her şeyi öğretmiyor.

Pakı tutma ve pozisyon alma alıştırmaları yapıyoruz ama her seferinde paka vuramıyorum bile, üstelik bize doğru gelen bir rakip takım olmamasına rağmen. Bunun kolay olması gerekiyordu.

Koç'un hayal kırıklığına uğramış bakışlarını fark ediyorum. Kaptan Evan'a fısıldıyor ve sık sık bana bakmalarından anladığım kadarıyla konu benimle ilgili.

Evan gerçek bir yetişkin. Bir kızı ve Boston'da bir evi var. Maç günü asla akşamdan kalma olmaz. Muhtemelen hiç akşamdan kalma olmazdı.

Saat 10:00'da buzdan çıktık ve bazı oyuncular masaj yaptırmak için ortadan kayboldu. Ben bir köşede uzanıyorum. Daha fazla bakış bana yöneliyor. Evet, insanlar beni tartışıyor. Ve iyi anlamda değil.

Onca zaman dışarı çıkmaya hayır demek, onca zaman oyuna odaklanmak, hepsi eve erken gönderilmemle mi son bulacak? Bu gece mükemmel geçmeli.

Boston benden hoşlanmadığına karar verirse, bu şansı bir daha yakalayamam.

Belki oda arkadaşlarımla parti yapsaydım, alkole karşı biraz tolerans geliştirebilirdim.

Aynada Finn'e bir an gözüm takılıyor, gözleri yuvarlanmış ve safra boğazımdan tekrar yükseliyor. Boğarak bastırıyorum.

Ben iyiyim.

Dişlerimi sıkıp odaya dik dik bakıyorum. Hayatım boyunca bu şansı bekledim ve hiçbir baş ağrısı, hiçbir mide bulantısı bunu durduramayacak.

• • • •

FINN

Noah perişan, öfkeli ve korkunç görünüyor ve kimse ona yaklaşmıyor. Ben kesinlikle yaklaşmam. Onu o partiye ben davet ettim. O partiye ben ev sahipliği yaptım. Ve ona o içkiyi ben ikram ettim.

Suçluluk duygusu beni dövüyor.

Bu benim hatam. Noah'ın NHL'deki ilk günü ve ben onu bir gece önce sarhoş ettim.

Ergenliğimden beri, içki içmenin yasadışı ve aceleci olduğu, içkinin etkilerini öğrenmeye ve hızımı ayarlamaya çalıştığım zamanlardan beri akşamdan kalma olmamıştım, ama hatırlıyorum

Acı. On binlerce kişinin canlı olarak izleyeceği ve yüz binlerce kişinin takip edeceği büyük bir spor etkinliğine hiç yakışmayan bir acı.

Havada gerginlik baloncukları, karbon monoksit gibi vızıldıyor
Biz.

Çizgimiz antrenmanda uyuşmadı. Ağırlıkların sesleri
Axel'in gülümsemeleri oyun saati yaklaştıkça daha da uzaklaşıyor. O bile gerilmeye başladı, oysa hiç gerilmezdi.

Troy koşu bandında bana katılıyor. Ağırlık çalışmasından sonra pazıları şişmiş ve alnındaki teri atletikle siliyor. "Yeni çocuk berbat görünüyor."

"Hayır, yok."

Troy bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım o kokteyli yanlış yaptım," diye itiraf ediyorum. "Ona ne yaptın?"

"Tequila sunrise."

"Bu sadece tekila, portakal suyu ve nar şurubu." "Portakallı tekila."

Bana döndü. "Tekila, portakal tekilas ve nar şurubu ile mi yaptın?"

"Uh...huh."

Troy homurdanıyor. "Kötü fikir, dostum."

"Bebeklerin en sevdiği içecek olması gerekiyordu."

"O zaman neden ona veriyordun?"

"Pratik olarak!"

"Madison tam oradaydı. Madison onu katlettiğini bilirdi. Dostum, o içkiyi sarhoş etmek *istediğin* insanlara verirsin."

"Neden birinin sarhoş olmasını isteyeyim ki?"

"Açıkçası kimsenin sarhoş olmasını istememelisiniz. Ama geçen yüzyılda bu bir şeydi."

"Ve tekila sunrise insanları sarhoş mu ediyor?"

"Eğer senin yaptığın gibi yaparsan! Dostum, portakal aromalı tekila ile portakal suyu aynı şey değildir."

"İki kez hastalandı."

"Ben biliyorum. Herkes biliyor."

Midem bulanıyor. "Ben gelmiş geçmiş en kötü ev sahibiyim."

"Eğer bununla başa çıkamayacaksa, içmemeliydi. Günün sonunda, bu senin hatan değil."

Başımı sallıyorum ama Troy'un sözleri kafamda doğru gibi durmuyor.

Sonunda maç zamanı geldi. Tünelden koşarak çıkıyoruz, kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Kendime bunun diğer maçlar gibi olduğunu söylüyorum ama sinirlerimi tedirginlik kaplıyor. Noah'yı arıyorum ama aramızda çok fazla insan var.

Odak noktam kısa sürede değişti. Buffalo'ya karşı oynayacağımız maç kolay olmalıydı. Parlak ışıklar her kusurumuzu gösteriyor ve onların parıltısından nefret ediyorum.

Isaiah'ı özlüyorum ve Axel'i buzda bulmakta zorlanıyorum. Sanırım bu bir zaman meselesi, ama sezon boyunca ritmimizi bulmamız gerekmesinden nefret ediyorum.

Oturduğumda yorgun ve üzgünüm. Üçüncü hattın ilk kez buza çıkışını izlerken ter tenimde serinliyor. Noah'ya bakıyorum, onu oynarken görmek için sabırsızlanıyorum.

Hareketleri yavaş, hatta hızlı olma baskısının daha az olduğu üçüncü hat için bile yavaş. Midem düğümleniyor.

Disk ona doğru geliyor ve ben öne doğru eğiliyorum. "Hadi, Noah," diye mırıldandım.

Disk ona doğru ilerliyor. Hokey sopasını hareket ettiriyor.

Ve her nasılsa, pakı hedeflerken ayağı takılıyor ve dengesini kaybediyor. Hokey sopası elinden kayıyor, sonra buzun üzerinde süzülüyor, ta ki bir Buffalo oyuncusuna çarpana kadar.

"Tanrım," diyor Axel. "Bu çok kötü."

Buffalo oyuncusu sırtüstü yere yığılır.

Kalabalık sessiz, şok olmuş, sonra Buffalo taraftarları onaylamadıklarını haykırıyor.

"Büyük bir çürüğü olacak," diyor Axel.

"Evet," diyorum, kalbim güm güm atıyor.

Noah mücadele ediyor. Bu kadar uzun sürmemeli. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için öne doğru eğiliyorum ve ağır pedlerim kayarak bana baskı yapıyor.

Axel, "Dostum, ortaokulda daha iyi kayan insanlar gördüm," diyor.

"Sence ortaokuldaki insanlar buzda düşer mi?" Troy soruyor. "Diğer oyuncularla çarpışmadıkları zaman mı? Düşmeden paktan kaçabilmeniz gerekir."

Kıpırdamadan duruyoruz. Seyirciler mırıldanıyor, bizim gibi şok olmuşlar. Kameralar bu anı kaydediyor. Bunun hakkında konuşulacak.

İnsanlar televizyonlarının başında çılglık atıyor, Noah'ı Google'da arıyor ve nasıl çağrıldığını merak ediyor.

"On saniye sonra düştü," diye gözlemliyor Troy.

"Ve başka bir oyuncunun düşmesine neden oldu," diye ekliyor Axel.

Koç'un Noah'ı buzdan çıkarması sürpriz değil.

Tekrar katılmıyor.

Göz teması kurmuyor.

Ama sonra, NHL tarihindeki en kötü NHL girişini yaptı.

Kalbim öncekinden daha güçlü çarpıyor ve sopamı daha sıkı kavriyorum. Ne yaptım ben?

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

N^{oah} içim burkuluyor. Yedek kulübesinde onlara katıldığım da diğer hokey oyuncularını sessiz. Bakışları Ben. Titrek bir nefes alıyorum ve Jason yanıma eğiliyor. "Unutma, kameradayız."

"Ee...doğru." Başımı sallıyorum ama Jason konuşmak istemiyor. Ağlamaya falan başlamayacağımdan emin olmak istiyor.

Dümdüz karşıya bakıyorum. Gözlerim yanıyor ama çenemi sıkıyorum.

Acaba kanallar düşüşümü kaç kez tekrarlardı? Kaç yüz binlerce insan bunu gördü? Ve daha kaç kişi görecek?

İşim bu olmasına rağmen buza çağırılmıyorum. Benim yerimi başkası dolduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, memleketimden kim izliyor? Şimdi bu sporun onların karşılayabileceğinden çok daha pahalı olduğunu bilmeme rağmen beni hokey antrenmanına götüren ailem mi? New Hampshire'da muhteşem öğretmenleri ve eğitmenleri olmayan yol üstü evim bile pahalıydı. Ekipman pahalı.

Ve şimdi, bu benim büyük fırsatım. Tüm hayatımı üzerinde çalışarak geçirdiğim hayalim... ve bunda berbatım. Arka plana sürüklendiğim ve vasat olduğum türden değil. Hayır, berbatım.

Neden düştüm? Çocukluğumdan beri bir hokey maçı sırasında istemeden düşmemiştim. Disk beni şaşırttı. Ulaşabildiğim için şükretmeliydim. Onunla bir şeyler yapabilirdim. Pas gibi. Belki bir asist yapabilirdim.

Gözlerimi kapatıyorum, sonra kameraların her an yüzüme dönebileceğini hatırlıyorum. Aşağılanmalar listeme ağlamayı eklemeyeceğim. Eklemeyeceğim.

Dişlerimi alt dudağıma öyle bastırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Takım arkadaşlarım görmüş olmalı. Providence'daki eski koçum. Belki yarın oraya geri dönerim. Koltuğumda kıpırdanıyorum, oda arkadaşlarımın ortaya çıktığında nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum. Gülerler mi? Gülerler mi?

kirli bulaşıklara, kirli bir daireye ve gıcırtılı seslere geri döneceğim. Midem bulanıyor.

Daha fazlasını istememeliydim. Birlikte oynadığım diğer tüm küçük çocuklar gibi hokey oynamayı geride bırakmalıyım.

Hokey maçları uzun sürüyor ve belli ki oynamayan tek kişi benim. Diğer çocuklar harika ama dikkatleri dağınık görünüyor.

Boston, Buffalo'ya 1-2 yenildi.

Yirmi küsur hokey oyuncusunun küçümsemesi bir stadyum dolusu seyircinin küçümsemesi kadar güçlü olsa da soyunma odasının güvenliğine geri dönüyoruz. Kıyafetlerimi çıkarıyorum. Bir daha Blizzards forması giyebilecek miyim? Bunu hak etmiyorum.

Herkesin üzerinden ter akmasına rağmen fayans ayaklarımın altında soğuk. Ama onlar çalışıyordu. Ben çalışmıyordum.

Finn soyunma odasına girdi. İri gözleri hemen benimkileri buluyor, endişe gibi görünen ama öyle olmaması gereken bir şeyle yuvarlaklaşıyor. Kimsenin endişesini hak etmiyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Partisini mahvettim, oyununu mahvettim.

Koç Holberg içeri girer, yüzü asık ve taş kesilmiştir. Seyrelmiş düz sarı saçları saman çöpü gibi garip yönlerle doğru uzanıyor. Maç boyunca ellerini saçlarında gezdirdiğine şüphe yok.

Beni gördüğünde iç geçiriyor. Artık birçok insan beni gördüğünde iç çekiyor.

"Tamam çocuklar. Onlara Blizzard'ların neler yapabileceğini göstermedik. Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum, çünkü hepiniz yetişkinsiniz, ama kimse akşamdan kalma oynamamalı."

Herkesin bakışları bana doğru kayıyor.

"Birçok insan bize güveniyor," diye devam ediyor Koç. "Herkesin yapabileceği en az şey, elinden gelenin en iyisini yapmaya hazır olarak gelmektir. Ciddiyim, bu en azıdır."

Herkesin bakışları tekrar bana doğru kayıyor. Kıvranıyorum.

"Fitzpatrick, yarın sabah beni ofisimde gör." Sertçe yutkundum. Demek bu kadarmış. Ben yokum.

Koç beni kovacak. Tüm hayatım boyunca hokey oynamak için çalıştım, NHL'de bu şansı yakalamak için. Ve sonra başarısız oldum. Kesinlikle. Koçun beni kovmasına izin verdim.

hayal kırıklığına uğrattım. Takım arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattım. Bana yardım eden, bana inanan herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Finn banktan ayağa fırlar. Yüzü pembeleşmiş, tişörtü çıkmış ve gergin kasları ortaya çıkmış bir halde Koç'a bakıyor. "Bu onun hatası değildi."

Herkesin bakışları Finn'e kayıyor, ben de dahil. "Bu işe karışma," diyor Koç.

"Hayır," Finn'in sesi kararlı ve herkesin önünde Koç'la çelişiyor olmasına rağmen başını sallıyor. "Noah dün gece *bir* kokteyl içti. Onu ben yaptım. Çok sertti. Normalde kokteyl yapmam ve sanırım bardağa koyduğum her şey sertti ve kokteyl yaparken bile portakallı tekila yerine portakal suyu kullanman gerekir..."

"Tanrım." Koç ters ters bakıyor. "Siz ikiniz yetişkinsiniz. Artık sosyal medyanın neye benzediğini biliyor musunuz?"

Büzülüyorum.

"Lanet olsun, Spor Küre Ağı çıldırıyor."

Finn'in yüzü kül rengi.

"Çok öfkeliyim." Koç'un elleri sıkıştı.

Koç iç çeker. "Tamam, Fitzpatrick. Bizimle Vegas'a gelebilirsin. Ama daha fazla parti, daha fazla dikkatsiz davranış duyarsam, seni takımdan çıkarırım. Ve eğer hayatının en iyi hokeyini oynamazsan..."

"Ben yokum."

Koç başıyla onaylıyor ve çıkıyor. Herkes bana bakmaktan kaçınıyor ve içim içime sığmıyor.

Bir şansım daha var.

DOKUZUNCU

BÖLÜM

O *bir gün önce*
Finn

Otobüs arenaya doğru ilerlerken Vegas her zamanki gibi göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor. Güneş şeritteki parlak otellere vuruyor ve fiskiyeleer parlak güneşin altında parlıyor. Boston'dan ayrıldığım için çok rahatladım ve bu şehri çok seviyorum.

Ama Tanrım, bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Partide yaptığım hatalar yüzünden evim ağırlaşmıştı.

Noah koltuğuna yığılmış, yüzü solgun, çilleri göze çarpıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Noah'yı düşünmemeliydim. Madison'ı uzun bir aradan sonra ilk kez sakın bir geceye davet etmeli ve flörtten temel geliştirmeye geçmeliydim.

Dün gece bir vlog bile yapmadım.

Parlak kumarhane ışıkları cafcacflı ve buraya gideceğimi söylediğimde annem ürperiyor. Vegas ve onun büyük sahte sfenksi, büyük sahte Eyfel Kulesi ve büyük sahte Venedik kanalları rafine annemin nefret ettiğı her şeydir. Babamla birlikte gittikleri son tatil Azor Adaları'ydı... Çok az insanın bulabileceğı kadar küçük ve o kadar az ziyaret edilen bir yer ki, takımadalardan bahsettiğinde çoğı insan ona şaşkınlıkla göz kırıyor.

Otobüs nihayet arenada duruyor ve biz de iniyoruz. Herkes hala uzak köşede bir bankta oturan Noah'dan kaçıyor. Gömleğini çıkarıyor ve soyunma odasının ışıkları altında kasları parlıyor. Öfkeli adama yaklaşmak saçma görünüyor.

Umurumda değil. Troy ve Luke'un yanında yer olmasına rağmen onun yanına devrildim.

"Hey." Sesimi yumuşak tutuyorum.

"Yanımda oturmak zorunda değilsin."

"Beni dışarı mı atıyorsun Fitzpatrick?" Alay ediyorum.

Niyetim dalga geçmekti. Onun yerine, sanki düşünüyormuş gibi alını kırıştı.

İç çektim. "Beni bu manzaradan mahrum edemezsin."

Gözleri irileşiyor ve ensemde bir sıcaklık parlayarak onu diken diken ediyor. Bunu söylemek çok garipti.

"Yani, bu manzara diğerlerinden uzakta," diyorum, ifademi geliştirip geliştirmedimden emin değilim.

"Kendini insan düşmanı mı hissediyorsun Carrington?"

Rahatlamış bir iç çekiyorum. "Belki." Gömleğimi yırtıyorum ve bakışları yere kayıyor. "Geçen gece için özür dilerim."

"Benim hatamdı," diyor. "O kadar çok parti yapmam. Hiçbir şey fark etmedim. Belki de yoktu."

"Kokteyl yapma yeteneğime çok fazla güveniyorsun."

"Smoothie'lerini seviyorum."

"Ama yapmadın-" Dün geceyi hatırlayarak sırtıtıyorum.

"Unutmuşum."

Sen süper bir hayranımsın."

Yüzü alev alev yanıyor. "Bunu sana söylemiş miydim?"

Karnım zonkluyor. Bunu hatırlamıyor. Çok sarhoştur.

"Bence bu gece harika oynayacaksın," diyorum onun yerine. Geriliyor ve umarım hokey uğursuzluğuna inanmıyordur.

"Bize katılmaya çağırılmanızın bir nedeni var," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu gerçekten de tamamen zihniyetle ilgili."

"Bilmiyorum..."

Telefonumu çıkarıyorum, sonra en sevdiğim olumlama müziğini arıyorum. Kulaklıklarımın birini çıkarıp ona uzatıyorum. Gözleri açılıyor.

"Tak şunu," dedim. "Dinlediğim şey bu."

Yavaşça içeri kaydırıyor. "İkinci sınıf öğretmenim kulaklıkların paylaşılmasını onaylamazdı."

"Sırrını güvende tutacağım Fitzpatrick."

Boğuk bir kahkaha atıyor ve ben ışınlanıyorum.

Birkaç kişi bize bakıyor ve onun omuzları o sinmiş şeyi yapıyor. Onu dürtüyorum ve tenimizin birleştiği yer omzumu ısıtıyor.

"Bu işe yarıyor," diye söz

veriyorum ona. "Bunu sen

mi yapıyorsun?"

"Bu benim film müziğim," diyorum.

Sırıttıyor ve sessizleşiyor. Olumlamlar üzerimizde yıkanıyor ve ben kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp hokey kıyafetlerimi giyiyorum.

Bu tamamen doğru değil. Bazen olumlamlar dinliyorum ama çoğunlukla oyun öncesi zamanımı Troy, Luke ve Axel ile şakalaşarak geçiriyorum.

Yine de ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünüyorum ve onun yanında oturup olumlamları dinlemekten mutluluk duyuyorum.

Kolonyası üzerime sınıyor. Kokuyu tanıyamıyorum ama belki de normalde kolonyamı aldığım Saks Fifth Avenue'dan değildir. İçime çekiyorum, sonra bunun tamamen ona ait bir pamuk, ter ve sabun kokusu olabileceğini fark ediyorum.

Gülümsüyorum ve tünele çağrıldığımızda kendimi daha hafif hissediyorum.

• • • •

NOAH

Soyunma odasından çıktığımızda Finn'e kulaklığını geri verdim ama olumlamlar hâlâ zihnimde çınlıyor. Tünelden geçerken ve hatta sunucu bizi Vegas seyircisine anons ederken bile bunları kendi kendime tekrarlıyorum. Sonra kibar ve sessiz alkışlar içimi dolduruyor. Kendime ışıkları, kalabalığı ve etrafımda dönen enerjiyi hissetmek için izin veriyorum.

Belki Providence'a geri dönerim ama aklımın bu düşünceyle oyalanmasına izin vermiyorum. Ama şimdi buradayım ve bu harika bir şey. Finn'e doğru bakıyorum ve sanki o da beni arıyormuş gibi gözleri benimkilere takılıyor.

Buzun ortasında duruyor. İnsanlar onu görmek için burada. Evan, Vinnie, Isaiah ve Dmitri ile birlikte Blizzards'ın en iyi oyuncularından biri.

Vücudumda bir şey kabarıyor, sevinç gibi bir şey. Bu his vücuduma yayılıyor ve minyon bir şarkıcı milli marşı söylerken de devam ediyor.

Ben buradayım.

İlk hat geçen maçtan daha iyi oynuyor ve Dmitri Finn'den bir asist olarak sayı yapıyor. İçimde yine köpüklü ve durdurulamaz bir sevinç kabarıyor ve sırtıttıyorum.

Sonunda buza çıkma vaktim geldi. Vücudum devralıyor. Birlikte oynadığım insanlar normalden farklı, ama bu önemli değil, gerçekten değil. Hayatım boyunca farklı takımlarla oynadım.

Oyun başarılı oldu. Kazandık ve ben düşmedim. Hatta bir keresinde Vegas'tan diski aldım, hokey sopamla başarılı bir şekilde greşerek uzaklaştırdım ve pas verdim.

Mutluluk içimde uçuşuyor.

En iyi performansım değil ama kabul ediyorum. NHL'de iyi sayılabilecek bir maç benim hayalim değildi ama umduğumdan daha fazlasıydı.

Takım bağırip kutlama yaparken soyunma odasına szlyorum. Oda erkeklerle doluyor. Terli kıyafetlerimizi çıkartıyoruz, yüzümüze glmsmeler yapıştırıyoruz. Vegas'ta kutlama yapmak için planlar yapıyorum.

Sonra Evan önümde durdu.

"İyi iş," diyor Evan, yumruğunu bana vurarak.

Bana teşekkür etmesi saçma geliyor, çünkü o kadar çok şey yapmadım, ama gülümsüyorum ve o da gülümsüyor.

Bir sonraki anda Vinnie Evan'ı çekip kollarını Evan'ın beline doluyor. "Hadi kutlayalım, bebeğim."

Evan ona ışınlar. Vinnie de karşılık verir.

Aralarındaki şefkati kaçırmak imkansız. Ve yakınlık. Burası büyük bir soyunma odası değil ama yine de aralarında neredeyse hiç boşluk yok.

Bakıyorum. Ağızım açık kalabilir.

Ve sonra, Vinnie Evan'ı dudaklarından öpüyor. Tam soyunma odasında.

enem düştü. Gz kırıyorum. Ama bunu kesinlikle gördüm. pşyorlardı.

Sertçe yutkunuyorum ve bir şey başımı döndürüyor. Kafa karışıklığı içimde dalgalanıyor ve gece geç saatlere kadar bazı konulara yaptığım göz gezdirmeler aklıma geliyor.

Ben..?

Aklımdaki düşünceyi tamamlamıyorum. Arkama yaslanıp kendimi duvara gömüyorum. Kalbim hızla atıyor.

Ben..?

Ama bu soruyu bitirmek imkansız. Çünkü hokey oyuncuları öyle değildir.

Vinnie ve Evan'ın bir ilişkileri varmış gibi davranmaları dışında. Onlara bakıyorum, acaba biri kahkahayı patlatacak mı yoksa diğer tarafa mı itecek diye merak ediyorum ve Finn'e odaklandığım için kaçırdığım bir şaka var ve...

Oh. Tanrım. Olabilirim-

Başımdaki kan boşalıyor ve sersemlemiş hissediyorum.

Vinnie ve Evan birbirlerinden ayrılırlar, sonra Vinnie'nin gözleri kısılr ve yüzü sertleşir. Evan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır, sonra Vinnie'nin baktığı yöne döner.

Kahretsin.

Vinnie bana bakıyor. Ve hoş bir şekilde değil.

Başını bana doğru salladı ve evet, gözleri parlıyordu. "Bir sorunun mu var Fitzpatrick?"

Başımı aceleyle sallıyorum.

"Bir sorunun varmış gibi görünüyordu."

"Bilmiyorum," diye kekeliyorum ama belki de nefes alıp verişime ve titreyişime bakılırsa bir sorunun varmış gibi görünüyor.

Güzel akşam korkunç bir hal alıyor. Gözler yine benim üzerimde. Birdenbire herkes konuşmayı takip ediyor. Oda durgunlaşıyor ve herkesin sevincinin yerini hoşnutsuzluk alıyor.

Yanlış bir adım attım ve her şeyi tekrar nasıl normale döndüreceğimi bilmiyorum.

Vinnie'nin gözleri kısılr. "New Hampshire'daki küçük bir kasabadan geliyorsun."

Geri çekiliyorum.

Belki Boston ya da Manhattan'dan olsaydım erkekleri öpüşürken görmeye alışırdım.

"Şaşırdım," diyorum.

Evan hayal kırıklığına uğramış görünmeye devam ediyor ve ben bundan nefret ediyorum. Vinnie ve Evan'ın benim yüzümden mutsuz olmasından nefret ediyorum ve her şeyin en azından iyi olduğunu düşündüğümde bile takıma uymadığımdan nefret ediyorum.

Sonra Finn ayağa kalkar. "Ne oluyor, Vinnie?" Vinnie gözlerini kırıştırır.

"Bilmiyordu." Finn'in elleri belinde. "Kimse ona söylemedi. Çünkü siz bize kimseye söylemememizi söylediniz. Ama bu büyük bir mesele. Yani, hazırlıksız yakalanması mantıklı."

"Gözlerini dikmiş bakıyordu."

"Gözlerine inanamadı!"

"Ne demek önemli bir şey?" Evan sorar, bakışları kızgındır.

Finn, "Bir araya gelmenizin uzun sürmesinin bir nedeni var," diyor.

"Bunu inkâr edemezsin. NHL'de başka kim eşcinsel?"

Koç boğazını temizliyor. "Finn, Noah, döndüğümüzde beni ofisimde mutlaka görün. İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız."

Bununla birlikte, Koç fırtına gibi dışarı çıkar.

Evan ve Vinnie takımlarını giydikten sonra basınla buluşmak

üzere Koç'a katılırlar. Finn yumruklarını sıkarak "Bu gece dışarı çıkıyoruz," diyor.

ONUNCU

BÖLÜM

Farenadan çıktıktan sonra öfke hâlâ içimde zonklıyor. Tüm vücudumda kayıyor, parmaklarıma iniyor ve hepsi Birini yumruklamamak için elimden geleni yaparım.

han Otobüse Noah'nın yanında biniyorum, bu sefer onun yanında oturduğuma emin oluyorum.

"Vinnie ve Evan aptalın teki," diye mırıldanıyorum.

Noah geriliyor. Belki de bu konuda konuşmuyordur. Tamam, anladım.

Bazen ben de bir şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Ve belki de konuşulacak yer tüm ekibin önünde değildir.

Çünkü Tanrı biliyor ya, çok sinirliyim. Ve bu normalde bana gelen bir duygu değil.

Noah'nın yanındaki koltuğa kıvrıldım. Açıkçası yan yana oturmamıza gerek yok. Otobüste bolca yer var ve Noah ile ben de pek küçük sayılmayız. Omuzları omuzlarıma değiyor ve otobüs sarsıntılı bir şekilde hareket ettiğinde, ki trafik arenadan çıkıp Vegas'a doğru ilerlerken, kumarhaneleri ve gösterişli otelleri hokey taraftarlarıyla doldururken sık sık böyle oluyor, bacaklarımız birbirine değiyor. Sinir uçlarım kıvılcımlanıyor, ama sanırım yeni bir arkadaş edindiğinizde böyle oluyor.

Çünkü Noah'ın yeni bir arkadaş olduğuna eminim. Bu yüzden partide onu hayal kırıklığına uğrattığımda çok üzüldüm. Onu koruyamadım. Korumam gerektiği gibi değil. Noah'ın hak ettiği gibi değil.

Otobüs otelin önünde duruyor ve Noah'nın arkamda olduğundan emin olarak aceleyle dışarı çıkıyorum. "Dışarı çıkıyoruz."

"Tamam."

"Üstünü değiştirdikten sonra benimle lobide buluş."

Başını sallıyor, yüzü kasvetli, sonra tereddüt ediyor. "Ne giymeliyim?"

Bakışlarım ona kayıyor. O da benim gibi takım elbise giymiş. Boynumu hafifçe eğip onu içime çekiyorum. Soluk teni siyah takım elbisesine karşı çarpıcı görünüyor ve çoğu insanınkinden daha geniş olan yeşil gözlerine gereğinden biraz daha uzun bakıyorum.

Ama bu mantıklı. Ne giymesi gerektiğini değerlendirmek zorundayım. Onun neye benzediğini kendime hatırlatmam mantıklı olur. Unutmam mümkün değil elbette.

Yine de iyi görünüyor. "Muhtemelen takım elbise giymemelisin." Yüzü düştü. "Dışarı çıkmak için kıyafet almadım."

"Neden-" Kendimi durduruyorum. Neden dışarı çıkmayacağımızı düşündüğünü biliyorum. "Yarın oynamıyoruz."

Noah başını sallar.

"YaniKoç olmazdı. Zihin Eğer Biz git dans etmek veya bir şey.

Diğer herkes öyle."

"Dansa gitmek ister misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Dansa gitmeyi çok seviyorum. Bayılıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, istediğim şey Evan ve Vinnie hakkında atıp tutmak.

"Otel odamda bana katılın." Ekibin diğer üyelerine bakıyorum.

"Troy dışarı çıkıyor. Boş olacak."

Belirsiz bir şekilde başını sallıyor ve içinde ne olduğunu anlayamadığım bir gerginlik var.

"Minibar boş değil," diye teminat verdikten sonra onu asansöre yönlendiriyorum.

Belki onu oraya götürmek biraz garip ama Vegas'taki bir barda pek de iyi olmayan kaptanım ve onun erkek arkadaşı ve yine pek iyi olmayan defans oyuncum hakkında şikâyetle bulunmayacağım. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, biraz sağduyuluyum.

Noah'ya etrafı gezdirirken Evan ve Vinnie hakkında bilgi vermediğim için bu benim hatam.

Asansör benim katımda durduğunda rahatlıyorum ve Noah'ya odama kadar rehberlik ediyorum.

İçeri girdiğimizde Noah uygun bir şekilde etkilenmiş görünüyor ve ben de sanki bir kıza ilk kez evimi gösteriyormuşum gibi sırtıyorum.

"Bu oda harika," diyor manzarayı seyrederken.

Gözlerinin donukluktan ışıltıya dönüşmesini izliyorum ve sırtıyorum. Bunu ben seçmediğim için mütevazı bir gülümseme veriyorum.

"Daha kıdemli üyeler daha yüksek odalara sahip olur." "Manzaralı."

"Evet."

Pencereye gider ve aşığıya bakar. "İşte Eiffel Kulesi."

"Evet."

"Ve bu da insanların evlendiğı şapel."

Nedense oda ısınıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Minibarın üzerine düşüyorum ve ona doğru acele ediyorum.

Bir şişe votka buluyorum, sonra iki bardağı biraz döküyorum. Birini Noah'a uzatıyorum ve parmaklarımız kısa bir süre birbirine değiyor. "Al bakalım."

Onu benden alıyor ve bana o mutlu gülümsemesini, tanıştığımız ilk gün gördüğüm ve o zamandan beri özlediğim gülümsemesini veriyor.

Uzun bir yudum alıyorum, sonra Noah'ın da aynısını yapmasını izliyorum. Başını arkaya atıyor ve adem elmasının hareketini izliyorum. Gömleğinin yakası ile boynu arasında, sıradan bir terzinin rahatsız edici bulabileceğı ama benim nedense büyüleyici bulduğum bir boşluk var.

Bakışlarımı üç paneli kaplayan tavandan tabana pencerelere kaydırıyorum. Las Vegas altımızda parıldıyor.

Gerginlik yine havada dönüyor. Noah onu neden buraya sürüklediğimi merak ediyor olmalı. Belki de takımın geri kalanıyla dansa gitmek istiyordu. Belki de gevşeyebildiğimiz nadir günlerden birinde iyi vakit geçirmesine engel oldum.

Bu düşünce nedense beni üzüyor ve bardağıma biraz daha votka doldurup Noah'ninkini dolduruyorum.

"Yani, konuşmak mı istedin?" Noah soruyor.

"Evet." Babamın her zaman yaptığı gibi otoriter bir şekilde başımı sallıyorum.

Noah umutla bekliyor ve ben iç çekiyorum.

"Evan ve Vinnie hakkında atıp tutmak istedim. Ama olanlardan nefret etsem de onlar harika çocuklar."

Noah'nın yanaklarına kırmızı bir renk iniyor. Bakışlarını indiriyor ve kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Madison kıskanırdı. Başımı sallıyorum, çünkü Noah ve Madison'ı düşünmem için bir neden yok, çünkü Madison benimle bir şey olabilecek komşum ve Noah açıkça tamamen farklı.

"Koç bizi İK ile konuşmak için çağırmamalıydı," diye devam ediyorum, çünkü Noah'ya neden bakıp durduğumdan ya da neden onunla odamda yalnız kalmaktan mutlu olduğumdan çok bu öfkeye odaklanmayı tercih ediyorum.

"Ben homofobik değilim," diyor Noah.

"Tabii ki değilsin," diyorum, vücudumda bir heyecan hissederek. Muhtemelen oyun sonrası sevinci. Bu ifadenin önemli hissettirmesi için başka bir neden yok. "Şaşırdın."

"Evet." Noah kendi içkisini bitiriyor, ben de ikimizinkini dolduruyorum.

Aklıma bu kadar çok içmemem gerektiği geliyor ama ertesi gün maç olmayan bu geceleri pek sık yaşamıyoruz.

Başım dönüyor. Dünya aşağıda parıldıyor.

"Vinnie ve Evan yıllarca birbirleriyle konuşmadılar bile," diye itiraf ediyorum.

Noah'nın gözleri hafifçe açılır.

"Gözlerin çok yeşil," diyorum ona.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Ona çok pembe olduklarını söylemek istiyorum ama bunu ona söylememem için bir neden var. Kaşlarımı çatıyorum, ne olduğunu merak ediyorum.

"Seni eleştirmemeliler," diyorum. "Ve Koç'u da bu işe bulaştırmamalıydılar."

"Koç da oradaydı," diyor Noah.

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Önemli olan homofobik olmadığımız." Noah başını sallıyor.

Aşağıdaki ışıltılı binalara ve parlak, neon ışıklarla süslenmiş şapele bakıyorum.

"Evlenebiliriz," diyorum. "Çünkü biz homofobik değiliz." Noah bana bakıyor, sonra gülüyor. "Evet."

Birden ikimiz de gülmeye başladık. Neşe içime doluyor ve hıçkırıklara boğuluyorum.

"Bu onlara gösterirdi," diyorum.

"Kesinlikle." Noah başını sallıyor. "Zaten takım elbise giyiyoruz." Gözlerim açılıyor. "Tanrım, kesinlikle öyleyiz."

"Yüzük yok ama," diyor Noah

gülümseyerek. Ayağa fırlıyorum. "Bekle!"

Noah peşimden koşuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Çekmecelerimi karıştırdım, sonra bir yüzük çıkardım. "Sınıf yüzüğüm."

"Oh." Noah homurdanıyor. "Bir yüzüğün var."

"Ben son derece iyi hazırlanmış bir damadım. Noah..." Kaşlarımı çattım. "Fitzpatrick," diyor.

Minnetle başımı sallıyorum. Noah harika biri. Noah tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

"Noah Fitzpatrick, benimle evlenir misin?"

Gözleri yuvarlak, sonra kıkırdıyor. "Sen benim en sevdiğim kişisin."

"Bunun evet anlamına geldiğinden oldukça eminim." Yüzüğü parmağına geçiriyorum.

"Artık nişanlıyız."

Kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Döndüm ve gülümsedim. "Şapel aşağıda."

"Dostum, gerçekten evlenemeyiz."

"Evliysek bize homofobik diyemezler," diye hatırlattıktan sonra elini tutup onu kapıdan dışarı çıkarıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Noah
Ertesi sabah
Biz evliyiz.

Elimdeki mavi-beyaz belgeye göz kırpıyorum.
Finn yataktan fırlıyor ve ben bakışlarımı onun beline
bağlanmış battaniyeden kaçırıyorum.

"Boxer giymiyor musun?" diye sordum.

"Yani, sen de değilsin."

Tenim ısınıyor ve çarşafımı kendime daha sıkı sarıyorum.
"Muhtemelen mantıklı bir açıklaması vardır."

Finn'in bakışları elime kayıyor. "Bir bakayım."

Tenor sesi içime işliyor ve uysalca elimi uzatıyorum. Hokey
oynamasına rağmen cildi yumuşak. Muhtemelen nemlendiriciyle falan
ilgili bir şey.

"O benim yüzüğüm," diyor açıkça. "Sınıf
yüzüğüm." "Parmağımda."

"Evet."

Belgeye tekrar bakıyoruz.

Kahretsin.

Yanlışlıkla Finn Carrington'la mı evlendim? Hokey yıldızı Finn
Carrington? En sevdiğim YouTube kanalının yıldızı mı? Tanıdığım
en iyi, en kibar, en eğlenceli adamla mı?

Suçluluk duygusu içimde dönüyor.

"Bu benim hatam." Süslü zemine yuvarlandım.

Finn'in gözleri açılıyor ve yanıma dalıyor. Oda dönüyor, akşamdan
kalmalığım, dünyada yaşadığım sadece ikinci akşamdan kalmalığım,
güçlü.

"Çok üzgünüm," diye kekeledim. "Çok, çok, çok üzgünüm."

Kalbim hızlanıyor, sinir uçlarım ileri geri sıcıyor, dünyam kayıyor.

"Dostum, evlenme teklif ettim." Finn elini
benimkinin üzerine koydu. Gözlerimi kocaman
açarak ona bakıyorum.

Finn elini çeker, sonra önüne bakar. "zr dilerim. Açıkçası, bunu dzelteceğim. Boşanacağız."

"Fesih," diyorum hevesle, "biz yapmadığımıza göre, bilirsin işte..."

Bana bakıyor. Belki de boxer giymediğimi düşünüyordur.

Boxer giymediğini düşünüyorum. Elmas desenli bir battaniye tabakasıyla örtülmüş çıplak sikini düşünüyorum. Ona dokundum mu? Elimde tuttum mu? Okşadım mı? Yaldım mı? Sikim seğiriyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Finn'in sertleştiğimi görmesine gerek yok. Kesinlikle yok.

"Yani, heteroseksüel olduğumuz için bunu yapmazdık," diye beni rahatlatıyor Finn.

"Kesinlikle," diye onaylıyorum, son zamanlarda kendimi daha az düzgün hissetmeme rağmen birkaç kez başımı sallıyorum. Bağlarımın koptuğunu hissediyorum, yapmamam gereken şeyleri çekici buluyorum. Geniş omuzlar, düz göğüsler ve sağlam vücutlar üzerinde dalgalanan kaslar gibi. Kendimi kötü hissediyorum.

Belki de hep böyle hissediyordum ve bunu hiç sorgulamamıştım. İnsanın ocukluk odasını hokey yıldızlarının posterleriyle donatması alişılmadık bir davranış değil. Abby yanımdayken, programlarımızı ayarladığımız ve birbirimizi gördüğümüz nadir durumlarda, erkeklerden bu şekilde hoşlanmakla ilgili herhangi bir soru saçma olurdu.

Ama şimdi emin değilim.

Kalbim çarpıyor, kanı uzaklaştırıyor ve organlarımı yeniden düzenliyor. İçim kayganlaşıyor, tıpkı buzda aniden durmaya çalışıp da duramayan biri gibi. Kontrolden ıktım.

"Noah?" Finn soruyor, gözleri yuvarlak.

Kendimi kalp şeklindeki çirkin yatağın altına sokmak ve bu duygular geçene kadar beklemek istiyorum.

"Dn geceyi pek hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de bilmiyorum." Kaşlarını attı. "Sanırım bir çeşmeye girdik." Gz kırıpıyorum. "Belki de bu yüzden kıyafetlerimizi çıkardık."

Finn'in yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve bana hiç dokunmadığını düşünerek mutluluğun yüzüne bu kadar kolay inmesinden nefret ediyorum. Bunun bir sevinç nedeni olmasından nefret ediyorum. En çok da bedenimdeki hayal kırıklığının acısından nefret ediyorum.

"Tamam. Bu mantıklı," diyor Finn.

"Belki de bu sahte bir belgedir" diyorum, çünkü her şeye rağmen onu mutlu etmek istiyorum.

"Şaka gibi mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra gözleri açılıyor. "Belki de takım bize şaka yapıyordur!"

Başımı sallıyorum, çünkü sesindeki heyecan hoşuma gidiyor ve bu teknik olarak mümkün görünüyor.

Yani, NHL takım arkadaşları birbirlerine şaka yapamaz mı?

"Belki de gerçekten evli olup olmadığımızı öğrenmek için nikah dairesine başvurmalıyız?"

Finn homurdanıyor. "Ona öyle dendiğini sanmıyorum."

Dudaklarını büzüyor ve dün gece öpüşüp öpüşmediğimizi merak ediyorum. Neden bizim için balayı odası ayırttı? Gözlerimi kaçırıyorum çünkü bir adamın dudaklarına bakmamam gerekiyor. Kocam olabilecek bir adamın dudaklarına.

Belgeye bir göz attım. Çok resmi görünüyor.

Finn telefonunu eline alır, sonra gülümser. "X bugün çok sıkıcı. Görünüşe göre hokey dünyasında ilginç hiçbir şey olmuyor."

Finn tekrar telefonuna konsantre oluyor, sonra uzaklaşıyor. Biriyle konuştuğunu duyuyorum, yüzünün solduğunu duyuyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Yani?" Bu kelimeyi sormak zor olmamalı ama sesim tamamen titriyor.

"Biz evliyiz. Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

Finn hala ezilmiş görünüyor.

"Ama haberler henüz çıkmadı," diye hatırlatıyorum ve yüzünün aydınlanmasından keyif alıyorum.

"Kimse bizi aramadı," diyor Finn. "Menajerim bilseydi bu işin peşini bırakmazdı."

Bir rahatlama dalgası hissediyorum. Finn'in benimle takıldığına pişman olmasını istemiyorum. Beni çok az tanıyor ve ona büyük bir halkla ilişkiler kâbusu yaşatmak istemiyorum.

"Sanırım farklı bir otele gitmemiz iyi oldu," diyorum.

Finn başını sallıyor. "Fesih kararını nasıl alacağımızı bulacağız ve hepsi bu kadar."

"Harika."

"Boston'a döndüğümüzde bunu halledeceğim. Merak etme. En azından ikimizin de üzülecek kız arkadaşları yok."

Homurdanıyorum. "Bunu açıklamak zor olurdu." Finn kıkırdıyor. "Yolculuğun nasıldı, bebeğim?"

Falsetto'suna gülüyorum. "Süper harika, ama yanlışlıkla evlendim."

Finn'in kahkahası yükseliyor, sonra daha da ciddileşiyor. "Her şey yoluna girecek.

Bu sırrı saklayacağız. Yine de serçe parmak yemini etmeliyiz."

Serçe parmağını uzatıyor, ben de kendiminkini uzatıyorum. Tek haneli yaşlarımdan beri serçe parmağımla yemin etmemiştim. Belki de bu yüzden serçe parmağımı onunkiyle birleştirdiğimde içimden bir duygu dalgası geçiyor. Sinir uçlarım fırlıyor, kalbim çarpıyor, tenim ısınıyor.

"Vegas'ta olan Vegas'ta kalır," diye yemin ediyor Finn.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Görünüşe göre Vegas'ta olan Vegas'ta kalmıyor.
F Haber bir gün sonra, Los Angeles'ta oynamaya hazırlanırken geldi. Noah ve ben yan yana oturmuş giyiniyorduk. Birkaç oyuncu bitişik odalardan birinde masaj yaptırıyor, diğerleri de atletik antrenörleriyle buluşuyor.

Rahatız, Vegas'a karşı aldığımız galibiyetten dolayı mutluyuz ve bu akşamki maçımız için iyimseriz. Buza bayılıyorum, adrenalin patlamasına bayılıyorum, gerçek insanlara karşı oynamaya bayılıyorum... ama bu hokeyin en sevdiğim ikinci kısmı: takımla takılmak.

Birden Troy'un bize sırtıttığını fark ediyorum. Telefonunu Luke'a gösteriyor, o da gözlerini dikmiş bize bakıyor.

Göz kırpiyorum.

"Neden herkes garip davranıyor?" Noah soruyor, sesi alçak, sadece benim için.

"Emin değilim." Telefonumu almak için çabalıyorum, kalbim sıkışıyor. X'i açtım.

Ve işte orada.

Dün Vegas'ta kaçtığımıza dair bir makale.

Telefonumu Noah'ya doğru kaydırıyorum, parmaklarım titriyor ama o çoktan ekranımdan bir şeyler okumak için boynunu eğmiş. Başlarımız birbirine değiyor ve gözlerimizi ayırmadan birbirimize bakıyoruz.

Bu hiç iyi değil.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Dostlar," diye soruyor Axel sonunda. "Siz evlendiniz mi?" "Um..."

"Ve sen bizi düğününe davet etmedin." Troy kirli kıyafetlerini bana fırlattı.

Onları geri fırlatıyorum. "Kapa çeneni, Troy."

"Ah... Bu onlar için çok özel bir andı," diyor Luke. "Büyük günlerinde seni neden istesinler ki?"

Troy, Luke'un koluna yumruk atıyor.

Axel bize bakmaya devam ediyor. "Yani gerçekten evlendiniz mi?"

Odadaki diğerleri sessizleşti ve ne anlama geldiğini düşünmeye başladı. "Aşık mısın?" Jason sorar. "Biseksüel misin?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Odadaki herkes bakıyor. Kimse gülmüyor.

Ağzım kuruyor.

"Bir hafta önce tanıştılar," diyor Vinnie, sesi odanın içinde gürleyerek. "Finn erkeklere ilgi duyduğundan hiç bahsetmedi. Birbirlerine aşık değiller."

İnsanlar bu bilgiyi alırken gözlerini kırptırıyor. Gözleri sertleşiyor ve ben bankın içine gömülmek istiyorum. Noah yanımda titriyor ve onu kendime doğru çekip sakinleştirmek istiyorum.

Bunun yerine siniyor ve kendimden nefret ediyorum.

Vinnie bize doğru geliyor. "Bizimle dalga mı geçiyorsun, Finn?" "Hayır."

"Çünkü herkes senin heteroseksüel olduğunu biliyor."

Birden bunun ne kadar korkunç olduğunu fark ettim. Bu ulusal manşetlere çıkan bir haber. Herhangi bir spor dalında, herhangi bir takımdaki iki oyuncu hiç evlendi mi?

"Neden kötü olsun ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü evliliği ciddiye almıyorsun," diye tersliyor Vinnie.

Bakışları Evan'a yöneliyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor.

Belki de Evan'a evlenme teklif etmek istiyordu.

Ve belki de aşklarıyla alay ettim. Bunun bir şaka olduğunu açıklayabilir miyim? Noah ve benim Vegas'ta evlenebildiğimiz için evlendiğimizi?

Kimse bizden memnun olmazdı. Ekibin tepkileri bunu açıkça ortaya koyuyor. Gizlice birlikte kaçtığımız için bizimle dalga geçebilirler ama bunu eşcinsel evlilikle alay etmek için yaptığımızı düşünmek istemezler.

"En son soyunma odasındaiken hatırladığım son şey homofobik ifadeler kullandığındı."

"Değildim," diyorum.

"İyi görünmüyor," diyor Vinnie. Ona hak veriyorum.

Berbat görünüyor.

Noah'a baktım. Koç ile görüşmemiz ve nasıl düzgün insanlar olacağımız konusunda daha fazla eğitim almamız için İK'ya gnderilmemiz gerekiyordu. Noah neredeyse AHL'ye geri gönderiliyordu. Onun yerini almak isteyen bir sürü insan var. Kariyerinin oğunu Blizzard'da geçirmiş, son derece harika takımımızın kaptanı ile buraya bir hafta önce gelmiş ve NHL tarihinin en kötü NHL girişini yapmış Noah arasındaki mücadelede... Pek iyi görünmüyor.

Noah'ın kariyerini mahvetmeyeceğim. Hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz.

Bu onun şansı. Arkadaşım olma hatasını yaptı diye hayatını mahvetmeyeceğim.

Bunu düzeltmem gerek.

Ayağa kalkıyorum, böylece Vinnie ile neredeyse göz göze geliyorum. Biz otururken bize ders vermesine izin vermeyeceğim.

"Açıkçası, bunun ortaya çıkmasını istememiştik." Noah'nın elini tutuyorum, geniş yeşil gözlerini ve yanımda yuvarlanırken içimde oluşan titreşimi fark ediyorum. "Ben *kocamla* görüşürken bize izin verin."

Noah bir şey söyleyemedi onu odadan dışarı sürüklüyorum, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor, hızla, hızla.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

N *oah* Finn Los Angeles arenasında yürürken hâlâ elimi sıkıca tutuyor. Bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değilim. Elini sırtıma koyarak beni içeri sokuyor, sonra da kapıyı kapatıyor. "Onlara gerçeği söylemedin," diyorum. "Biliyorum. Özür dilerim." Finn elini saçlarının arasında, onunla bağdaştıramadığım çılgınca bir hareketle gezdiriyor ve ben yumuşuyorum. "Sorun yok." Göz kırıyor. "Öyle mi?" "Eğer kimseye söylemememiz gerektiğini düşünüyorsanız, o zaman söylememeliyiz." Bana bakıyor ve sözlerimi tekrar gözden geçiriyorum. Belki de kulağa çift gibi geliyordur. "Yani-" "Bak." Finn ellerimi tuttu. "Eğer onlara evlenmeyi planlamadığınızı söylersek, bunu şaka olsun diye yaptığınızı düşünürler. Zaten öyle düşünüyorlar. Ve bu..." "Bu saygısızlık olur." Finn hevesle başını sallıyor, gözleri çıldırmış gibi. "AHL'ye geri gönderilmeni istemiyorum." Göz kırıyorum. "Ne yapmamızı tercih edersin... Evliymiş gibi mi davranalım?" "Evet. Çatı katıma taşınalım." Başımı salladım. "Evet. Eğer sen de istersen-" "Var," diyor Finn, sesi umutsuz. "Burası geniş. Birbirimizi çok fazla görmemize gerek yok. Yani, orada ne olduğunu kimse bilmek zorunda değil." Sözlerini düşündüm. Mideme pek iyi oturmadılar. "Seninle takılmayı seviyorum." Finn'in kızarmış yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. Tanrım, adam çok yakışıklı. Parmaklarımla yanaklarının kabarıklığını izlemek için garip bir dürtüyü bastırıyorum.

"Herkes bilerek evlendiğimizi mi söylemek istiyorsun?" Bunu bir şekilde yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek soruyorum.

"Tek yolu bu, Noah. Güven bana."

"Sana güveniyorum."

Gözleri yumuşar. "Biliyorum."

"Yani onlara düştüğümüzü söyleyeceğiz..." Sesim kesiliyor ama o ne söyleyeceğimi biliyor.

"Aşk." Bu kelime çok yüksek sesle söylenmiyor ama eliptik odanın içinde bir makineden diğerine zıplayarak yankılanıyor. "Evet. Yaptığımız şey bu."

"Daha yeni tanıştık, Finn."

"Böylece hızlıca düştük. Birbirimizi gördük ve seni düşünmeden edemedim."

"Ve seni düşünmeden edemedim..." Mırıldanıyorum.

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor, çünkü tabii ki bana gizli hikayemizi anlatıyor ve tabii ki böyle bir şey söylememeliyim.

Gülümsemesi memnun edici.

"Ve unutma, son dört yıldır seni takip ediyorum," diyerek uzaklaşıyorum.

Gözleri yuvarlak. "O kadar uzun mu? Ben de o zaman başladım." Başımı salladım, utanarak.

Sırıttırıyor. "Sen benim süper hayranımsın."

"Daha inandırıcı olması için bundan bahsetmek istedim. Bu kadar çabuk evlendiğimizi."

"Ben sadece güzel bir yüz değil miyim?" Göz kırptıyor ve karnım artistik patinaj dersleri aldığım yıllardaki gibi dönüyor çünkü her fırsatta buzun üzerinde olmak istiyordum, bu hüzünlü şarkılar eşliğinde kaymak anlamına gelse bile.

"Bu akıllıca," diyor Finn. "Belki de onca zaman mesajlaşıyorduk ve ben senin kim olduğunu anladığımda..."

Başımı salladım.

Keşke onca yıl ona mesaj gönderseydim. Her zaman çok yüce, çok mükemmel görünüyordu, ama belki cevap verirdi. Belki arkadaş olabilirdik.

"Sen bir hokey oyuncususun," diyor Finn. "Beni herkesten daha iyi anlıyorsun."

Gülümsüyorum ama düşündüğüm şey bizi birbirimize yakınlaştıran şeyler değil. Bizi farklı kılan tüm o şeyler.

"Benim geçmişim farklı," diyorum. "Babam küçük New Hampshire kasabamızda bir benzin istasyonu işletiyordu."

"Babam olağanüstü olduğunu söyleyecek ilk kişi olurdu. Kötü anlamda değil. Sadece bizim sahip olduğumuz şeylere sahip olan çok fazla insan yok." Kaşlarını çatıyor. "Yanlış söylüyorum."

"Anlıyorum. Benim deneyimim daha normal. Ama yine de çok farklı Finn. Ailenin onaylayacağını sanmıyorum. Bence tüm hayranların şok olur. Sponsorların ne düşünür bilmiyorum. Fikrini değiştirdiğini söylemen sorun değil. Belki de Koç'a ve takıma itiraf etmeliyiz."

"Peki ya dünya?" Çenesini gıcırdatıyor. İçindeki gerginlikten hoşlanmıyorum ve oluşan çakıllı dokuyu düzeltmek istiyorum.

Başımı salladım. "Ve dünya. Eğer dünya bilmek isterse." Bakışlarını daraltıyor.

"İlk gece iyi oynamadım. Korkunç oynadım-"

"Çünkü-"

Onu sakinleştirmek için göğsüne dokunuyorum. "Biliyorum. Ama bu yine de bir gerçek. Belki de burada olmamam gerekiyor. Benim için kariyerini riske atmanı istemiyorum."

Şimdi bana gülümsüyor, gözleri sevgiyle kırışıyor.

"Beni takas etmeye çalışırlar, Noah. Bu ikimiz için de iyi. Boston'ı seviyorum. Takımımı seviyorum. Ve seni seviyorum." Kaşlarını çatı. "O şekilde değil tabii ki."

"Biliyorum," diyorum aceleyle ve belki de ondan tam olarak bu şekilde hoşlandığımı söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Ama aramızdaki ilişkiyi daha da garipleştirmek istemiyorum, özellikle de onun evine taşınacaksam.

"Bir yıl içinde boşanabiliriz."

"Boşanmalar olur," diyorum ve bir şey göğsümü acıtıyor.

Sanırım boşanmaları düşünmek herkesi üzüyor.

Ayak sesleri duyulur ve Finn'in gözleri açılır.

"Finn! Noah!" Koç'un sesi havada yankılanıyor. "Neredesin?"
"Bunu satmak zorundayız," diyor Finn, sesi çaresiz. Ben
de onu öpüyorum.

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

F Noah kendini kollarıma bırakıyor ve ben de içgüdüsel olarak kollarımı ona doluyor, temiz kokusunu içime çekiyorum. Sırtı kaslıydı ve elimi kaslı düzlemden kaslı düzleme izliyorum ve çenemi hafifçe kaldırıyorum, böylece en iyi açıya sahip olabilir *han* beni ağzıyla keşfederken.

Öpücük çok ateşli.

Öpüşmenin ateşli olmaması gerekiyordu.

Belki de Biz her ikisi de Mükemmel aktörler. Belki de El sallamak için Hokey maçlarındaki seyirciler bizi düşündüğümüzden daha fazla eğitti. Elleri saçlarımı buluyor ve parmaklarını biraz fazla uzun kesilmiş saçlarımın arasında gezdirmekten zevk alıyor gibi görünüyor. Ağzı öptüğüm tüm kızlardan daha agresif, ama sanırım benim öpücüklerim de daha agresif. Dilimi emiyor, dudaklarımı emiyor ve sikim genişliyor.

Çok fazla genişliyor, aklımda olmayan bir şeyden aklımın başına geçiyor.

Kapı açılıyor.

"Finn?" Koç'un sesi şaşkındı ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. Noah mükemmel davrandı.

Noah öpüşmeyi kesiyor ve ben inlememek için dudaklarımı bastırıyorum. Sert göğsü artık bana baskı yapmıyor ve elleri artık saçlarımla oynamıyor.

Koç'un bizim birbirimize deli gibi aşık olduğumuzu düşünmesi gerekiyor ama Noah'ın böyle düşünmesini istemiyorum. Yani, evlenme teklif eden bendim. O kadarını hatırlıyorum. Yüzüğümü onun parmağına takan bendim. Noah'nın benim, onu ikinci kez sarhoş edip ne yaptığını anlayamayacak kadar sarhoşken evlendirecek kadar çaresiz olan ürkütücü bir adam olduğumu düşünmesini istemiyorum.

İçimden bir suçluluk duygusu geçiyor ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değil.

"Burada ne yapıyorsun?" Koç'un bakışları odanın içinde geziniyor.

"Kocamla vakit geçirmek istedim." Noah'ın elini kendi elime aldım.

"Ve bundan daha fazlasını yapıyor." Koç bize şaşkın şaşkın bakıyor. Şaşkın olan sadece o değil.

"Sanırım haberleri okuyorsun."

Koç iç geçirdi. "Bu neyle ilgili Finn?"

Noah elimi sıkıyor ve üzerime bir sakinlik çöküyor. "Özür dilerim, haberlerin nasıl çıktığını anlamıyorum."

"Evlenmek ve kimsenin bilmemesini mi istiyordun?" Koç bana göz kırptı.

"Evet. Yani, bu yüzden kimseyi davet etmedik."

Koç kaşlarını çatıyor. Ağzını açıp kapatıyor, benden Noah'ya ve tekrar bana dönüyor.

Noah'ın beni öpmesine sevindim. Koç bize daha çok bağırmayı planlıyordu ama şimdi yapamaz. Şimdi kafası karıştı.

"Vegas'ta kaç paparazzinin evlilik cüzdanlarına baktığını biliyor musun?" Koç soruyor. "Kaçmak için daha halka açık bir yer yok."

Oh.

"Bunu düşünmemiştim," diyorum. "Özür dilerim."

"Kız arkadaşların oldu, Finn. Onlarla tanıştım. Yani, bir sürü kız arkadaşın oldu."

Noah beyazlaşıyor, ki bana gerçekten aşık olsaydı bu uygun bir tepki olurdu ve kasları sertleşiyor.

Gerginliği biraz olsun azaltmak umuduyla omzunu dürtüyorum.

Şu anda tek istediğim onun mutlu olması. Hayatını çok fazla mahvetmemiş olmak.

"Bir sürü randevum oldu," diyorum. "Ama sadece bir Noah." Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

Gözleri çok güzel. Bakışlarında kaybolabilirim. Koç boğazını temizliyor. "Daha yeni tanıştınız."

"Aslında yıllardır birbirimizle yazışıyoruz," diyorum.

"Bir hafta önce sizi tanıştırdığımda hiçbir şey söylememiştiniz."

"I takip etti onunvlog," Noah diyor ki çabucak. "Biz mesajlaştık. Daha sonra ona söyleyene kadar ben olduğumu bilmiyordum."

"Sonra ona söyledin ve o da seni sarhoş mu etti?" Koç kaşlarını çatarak soruyor.

Kalbim çarpıyor. Bu iş yürümeyecek. Koç bizi tamamen anladı. Rastgele takım arkadaşları olduğumuzu biliyor ve söylediğimiz tek kelimeye bile inanmıyor.

"Çok sık içki içmem," diyor Noah. "Bu bir kazaydı."

Başımı salladım.

Koç iç geçirdi. "Vegas'a giderken ayrı oturuyordunuz."

"Ve perişan görünüyorsun," diyor Noah, ki bu müthiş bir hızlı düşünme. Elimi tekrar sıkıyor. "Finn'i seviyorum efendim. Kaçmayı planlamamıştık ama bu duygularımızın gerçek ve güçlü olmadığı anlamına gelmez."

"Seninle en son homofobik davrandığın için konuşmuştum."

Finn, "Size bunun doğru olmadığını söylemiştik," diyor.

"Ve şimdi neden bu kadar sinirlendiğini biliyorum." Koç gözlerini kapattı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Tüm dünyanın bilmesini istememiştik." "Siz sadece evlenmek istediniz," diyor Koç. "Çünkü birbirimizi seviyoruz."

Noah bana sanki gerçekten bir çiftmişiz ve ben ona onu sevdiğimi söylemişim gibi gülümsüyor.

"Menajerlerinizi aramanız gerekiyor," diyor Koç. "Takım yönetimiyle konuşmaları gerekecek. Bu büyük bir anlaşma, çocuklar."

"Biliyorum," diyorum usulca.

"İlişkileri ifşa etmeniz gerekiyor."

"Bu el kitabında yazmıyor," diyor Noah. "Ben sadece okudum. Yeni olduğum için."

Koç iç çeker. "Sanırım İK bunu yazarken oyuncular arasındaki homoseksüel ilişkileri düşünmemiş."

"Noah'nın gönderilmesini istemiyorum," diyorum. "Eminim takım sahipleri Blizzard'ların genç aşkı engellemesiyle ilgili bir skandal çıkmasını istemezler."

"Oğlum eşcinsel. Bu sorun değil." Koç geri çekiliyor, gözleri hâlâ kocaman. "Menajerinizi arayın. Ve burası eliptik bir oda. Öpüşme odası değil."

"Üzgünüm Koç," diyor Noah.

Koç başını sallayıp odadan kaçıyor ve tekrar yalnız kalıyoruz.

Yanımda olma hissini özlesem de bir adım uzaklaşıyorum. Telefonuma bakıyorum. "On iki cevapsız arama. Menajerimi arasam iyi olacak."

Noah başını sallıyor, gözlerime bakmıyor.

Tanrım, muhtemelen beni öpmekten nefret ediyordu. Bu düşünceyle midem çalkalanıyor, suçluluk duygusu bir kez daha içimi kaplıyor. Telefonumu karıştırıyorum, parmaklarım titriyor, ta ki menajerimin adını görene kadar, sonra nefes alıyorum ve arama tuşuna basıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah Maç bulanıktı. Finn de ben de büyük bir rol oynamasak da kazandık, bu iyi bir şey.

Halkla İlişkiler departmanı maç sırasında Finn ve bizimle ilgili açıklamalarda bulundu, evliliğimiz için duyduğumuz heyecandan ve gizlilik talebimizden bahsetti.

Sonunda otelimizdeyiz.

Troy sırtarak, "Bu senin balayın," diyor.

"Evet." Bakışlarım Finn'e kayıyor. Kocama. Arkadaşlarıyla konuşuyor. Benim arkadaşlarımla değil. Teknik olarak burada hiç arkadaşım yok.

Troy kartını gösteriyor. "Balayınız sırasında Finn'le aynı odayı paylaşamam. Benimle değil."

"Bir çaylağı paylaşmak ister misin?" Şu anda neredeyse benim kadar yeni olan Andy ile aynı odada kalıyorum.

"Kocanla paylaşmak istemiyor musun?" Troy'un bakışları hafifçe daralıyor ve ben anahtarı alıyorum.

"Tabii ki biliyorum. Teşekkür ederim. Bu harika."

Sonra Finn'i buluyorum. Beni gördüğünde yüzünde gergin bir ifade belirliyor ve midemin bulanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun her mikro ifadesine bu kadar uyum sağlamamalıydım. Metrelerce uzaktan bile duruşundaki ve yüz ifadesindeki milimetrelilik değişimleri değerlendirememeliyim.

Çabuk toparlanıyor. Hokey oyuncularını çoğu insandan daha hızlı hareket eder, sonra beni kucakladı. Ben onun gerginliğini görmemiş gibi yapıyorum, o da bana aşık olmuş gibi davranıyor.

"Selam bebeğim," diyor.

Bana sevgi gösterisinde bulunmadan önce sesindeki tereddütü başka birinin duyup duymadığından emin değilim.

"Bu gece seninle kalacağım," dedim. "Troy anahtarları benimle değiştirdi."

"Bu... güzel."

Pekâlâ, eminim ki birçok kişi buradaki duraksamayı fark etmiştir. İnsanların romantik pozumuzla dikkatlerinin dağılacağını ve zamanlarını dilimizi analiz ederek harcamayacaklarını umarak onu kendime doğru çekiyorum.

Çünkü rahatsız olsa bile, bunun yürümesini istiyor. Romantik bir ilişkimiz olduğunu kanıtlamak için tüm işi onun yapmasını istemiyorum. Bu sadece onun yükü değil.

Dudaklarımı şakağına değdiriyorum, uzun süredir birlikte olan çiftlerin düşünmeden yaptığı türden sıradan bir hareket. Dudaklarımın altında titriyor.

Çok fazla şey yaptım. Midem burkuluyor ve Madison'ı hatırlıyorum, dairesinin sahibiymiş gibi dolaşan yüksek topuklu, kıvrımlı esmer kadını. Manzaraya inanamayarak bakmıyordu, her demirbaşa gözleri büyüyordu. Ona uyuyordu ama ben uymuyordum.

Çünkü Finn kadın formuna derin bir hayranlık duyan heteroseksüel bir sporcudan başka bir şey olsaydı bile benimle birlikte olmazdı. Eminim Boston onun hayatına çok güzel uyum sağlayacak çekici erkeklerle dolup taşıyordur. Sertçe yutkunuyorum ve omzumu dürtüyor, sanki bakmasak bile bir şeylerin yanlış olduğunu fark edebilirmiş gibi

Birbirimizi.

"Bu akşam yemeğe çıkmalısınız," diyor Luke. "Los Angeles'ta bir sürü romantik restoran var."

Finn gülümsüyor. "Luke flört programlarını izlemeyi seviyor."

"Daha fazla izleseydiniz, evliliğinizin ikinci gecesini bir otel odasında geçirmeyi önermiyor olurdunuz."

Finn kaşını kaldırıyor ve Luke'un yüzü soluyor.

"Oh," Luke'un ağzı yuvarlanıyor, sanki çenesi yerçekimine direnmekten zorlanıyor. "Oh."

Finn elimi tuttu. "Hadi gidelim, tatlım. Eminim bu otelde oda servisi vardır."

Diğer takım arkadaşlarımız akşam yemeği ve dans için uzaklaşırken biz gülerek asansörlere doğru acele ediyoruz.

Otel odasına girdiğimizde Finn, "Umarım gerçekten romantik bir akşam yemeği istememişsinizdir," diyor. "Paparazzilerden kaçınmamız gerekebilir diye düşündüm."

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diyorum ve o da bana geniş bir sırıtış atıyor.

Belki de bu yıl rol yapmayı başarabiliriz.

Finn'in telefonu çalar ve ekrana baktığında yüzü asılır.

Başını sallıyor ve bana gülümsemeye benzer bir şey yapıyor. Eğer onlardan çok görmediyseniz. Ve eğer biri karanlıktaysa. "Kayınpederinle tanışmak ister misin?"

• • • •

FINN

Noah cesur olduğu için başını sallıyor ve ben de bizi otel odasının bir tarafındaki küçük kanepeye götürüp FaceTime aramasına cevap veriyorum.

Annemin yüzü beliriyor, yeni nemlendirilmiş yüzü parlıyor. Üst düzey bir dekoratör tarafından düzenlenmiş beyaz mobilyalar arka planda beliriyor. Neredeyse çalan klasik müziği duyabiliyorum, ancak annem Alexa'ya bir telefon görüşmesi yapmadan önce müziği kapatmasını söyleyecek kadar teknik bilgiye sahip.

"Finn Percival Carrington," diyor annem, sesi gür ve gürültülü.

Annem lüks yatılı okulunda opera eğitimi aldı ve binlerce insana sesini duyurabilecek kapasiteye sahip.

Noah'nın çenesi düşüyor, teni soluyor ve sanki ışınlanmanın bir şey haline gelmiş olabileceğini ve annemi bu yatak odasında bulacağımızı düşünüyor gibi bana korkmuş bir bakış gönderiyor.

"Sen evlisin." Dudakları eğlenmiş mi yoksa kızmış mı olduğuna karar veremiyormuş gibi kıvrılıyor. "Bana biriyle çıktığını söylememiştin."

"Hayır."

"Ayrıca bana erkeklere düşkün olduğumu da söylemedin."

"Hayır." Ona bakarken kalbimin çarpıntısı artıyor. Sanki yıllardır ondan bir sır saklamışım gibi suçluluk duygusu içime işliyor. Kolumu Noah'ya doluyorum, burada olduğu için rahatlıyorum. "Noah'a karşı bir düşkünlüğüm var."

Bu yalan gibi gelmiyor.

"Aslında, o benim yanımda. Merhaba demek ister misin?"

"Bu son derece uygun olur," diyor annem, sesi soğuk ve net. "Bir görgü kuralı olmalı."

Noah'a bakıyorum. Yüzünde endişe okunuyor ve yeşil gözleri eskisinden daha yuvarlak. Parmaklarımı kolunda dolaştırıyor, kaslı vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Korkma," diyorum anneme.

Gözlerini deviriyor. "İkiniz de buzda güçlü adamlarla karşı karşıya geliyorsunuz."

Noah'nın yüzü ekranın bir köşesinde ve iyi olduğundan emin oluyorum.

Gergin görünüyor ve omzunu sıkıyorum.

"Annem aslında korkutucu biri değil," diyorum ona.

Annem boğazını temizliyor. "Sağlıklı bir kayınvalide korkusu arzu edilir."

"Öyle mi?"

"Bana bunun telefonlara daha çabuk cevap vermemi sağladığı söylendi. Ve tek çocuğumla ilgili önemli yaşam olaylarını yan komşularımdan duymamamı sağlıyormuş."

"Özür dilerim anne."

"Kapı komşularımı bile sevmiyorum. Şimdi oğlumla konuşmadığımı ya da homofobik olduğumu ve oğlumun bunu bana söylemeye korktuğunu düşünüyorlar."

"Özür dilerim."

"Umurumda olmadığını biliyorsun," diyor annem ve sesi titriyor.

"Size söylemeliydim," diyorum. "Biz törenin ama magazinciler öğrendi. Artık herkes biliyor." "Bu stresli olmalı," diyor annem.

"Öyle."

Noah bacağımı okşuyor, ben de gülümseyip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Açıkçası bu gerekli değil, çünkü telefon ekranı tüm vücudumuzu değil yüzümüzü gösteriyor. Ama belki genel vücut diline falan yardımcı olur.

"Sana ne zaman parti verebilirim?" Annem soruyor. "Buna gerek yok," diyorum.

"Saçmalık. Noah'yı herkesle tanıştırmalıyım. Noah'ın da herkesle tanışması gerekiyor."

"Masraf yapmanıza gerek yok." "Buna ben karar veririm."

Başımı sallıyorum. Tartışmaktan daha iyisini biliyorum.
"Noah." Annem dikkatini ona yöneltti. "Bana kendinden bahset."
Noah geri çekiliyor. "Hokey oynuyorum." Sonra yanakları pembeleşiyor. "Finn gibi değil tabii ki."
"Üniversiteye nerede gittin? Hangi bölümde okudun?"
"Anne-" diyorum.
"New Hampshire Üniversitesi'ne gittim. Ama AHL'ye katılmak için okulu bıraktım. Yine de egzersiz bilimi okuyordum."
Annem irkilir. "Ne kadar ilginç. Oğlumu ne zaman baştan çıkardın?"
Noah'ın gözleri büyür.
"Karşılıklı bir baştan çıkarmaydı anne."
Şimdi Noah'nın yanakları pembeleşiyor.
Konuşma dönüyor. Noah daha da gerginleşiyor ve anne yeni damadına karşı daha da dehşete düşüyor.
"Finn, baban ve ben bu hafta sonu seni ziyaret edeceğiz. Noah, umarım ailenle de o zaman tanışabiliriz."
Noah'ın yüzü beyazlaşır.
"Seninle konuşmak güzeldi anne. Artık gitmemiz gerekiyor."
"Peki. Ama bahane uydurduğunu bilmediğimi sanma.

Ben yıllardır hokey annesiyim."
Garip bir kahkaha attım.
"Düğün kutlamanızın ne zaman olmasını istediğinizi bana söylemeyi unutmayın."
"Buna gerek yok..."
"Elbette, bu gerekli." Annem iç geçiriyor. "Ailemize hoş geldin, Noah. Umarım oğlumu mutlu edersin."
Sonra ekran kararıyor ve Noah ile ben otel odasında yalnız kalıyoruz.
"Ailenin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Noah'a sordum. "Emin değilim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Noah Finn'e ailemin nasıl tepki vereceğinden emin olmadığını söylemek bir kaçıştı. Cevabı biliyorum: Berbat.

Çünkü lisede olduğumu hatırlıyorum. Annemin arkadaşlarımdan birinin kötü örnek olduğu konusunda beni uyardığını hatırlıyorum. Arkadaşlarım arasında alkolü hiç denemeyen tek kişi Terry olduğu için ve notları da sürekli A olduğu için, bunun onun tavırlarından kaynaklandığını biliyordum. Daha önce hiç kimseyle çıkmamış olsa bile, sadece konuşmasından, giyişinden, gülüşünden ve kahkahalarından bile herkes onun eşcinsel olduğunu anlayabiliyordu.

Midem bulanıyor.

Ailem haberleri duymuş olmalı. Onları aramam gerek. Onlara benim için duydukları tüm korkuların doğru çıktığını söylemeliyim.

Kalbim titriyor ve bunu sonsuza dek ertelemek istiyorum. Ama haber yayıldı. Onları ararken Finn'in elimi tutmasını istiyorum ama bu imkânsız. Finn erkeklerden pek hoşlanmıyor ve bunu bildiğimi de biliyor. Ve beni annesiyle tanıştırdığı rahatlıkla Finn'i onlarla tanıştıramam. Finn'in annesi Boston'da yaşıyor.

Çünkü Vinnie haklıydı. Benim küçük kırsal topluluğumda çok fazla insan yok ve erkekleri tercih eden herkes uzun zaman önce kıyı şehirlerinden birine gitti. Ailemin eşcinsel ilişkisi olan birini tanıdığını sanmıyorum ve Finn'e kızmalarını istemiyorum.

Finn'e dönüyorum. "Biraz yalnız kalabilir miyim?" Yüzü buruşuyor ama başını sallıyor. "Elbette."

Odadan sessizce çıkıyor, kapıyı özenle kapatıyor. Peşinden koşturmak için elimden geleni yapıyorum.

Bunun yerine telefonuma bakıyorum, kalbim parlak dikdörtgene baktığımda normalde yapmadığı çılgınca şeyler yapıyor. Sonunda aradım.

Annem ilk zil sesinde cevap veriyor ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu hatırlatıyorum.

"Merhaba anne," diyorum, kalbim gümbür gümbür atsa da sesimi sıradanlaştırmaya çalışarak.

Onun bu konuda iyi olmasını istiyorum. İyi olmasına ihtiyacım var. "Bugünkü maçın nasıldı?" Annem sordu.

"Seni oynarken gördüm!" "İyiymiş, anne."

Sessizlik havayı dolduruyor. Nefesim çok ağır. New Hampshire'daki evimizden bulaşık makinesinin tıkırtısını duyabiliyorum.

Acaba haberi verecek mi, yoksa benim ona söyleyip söylemeyeceğimi mi bekliyor? Ter derimi diken diken ediyor ve telefonumu tutuşum gevşiyor.

"Bazı dedikodu sitelerinde bir şeyler okumuş olabilirsiniz. Sanırım haberlerde de vardı. Sanırım maç sırasında spikerler de bundan bahsetti."

Annem gülüyor ve içimde bir umut belirliyor. "Merak etme tatlım, buna inanmadım."

"Yapmadın mı?"

"Sen eşcinsel değilsin. Bu çılgın fikirleri nereden buluyorlar bilmiyorum."

Ağzım kuruyor ve nefes almaya çalışıyorum ama odada ani bir oksijen eksikliği var gibi görünüyor. Onunla birlikte gülmek istiyorum ama yapamıyorum.

Finn ve ben evliymişiz gibi davranacağız, tüm dünyaya aşıkmişiz gibi davranacağız ve annemi bunların hiçbirinin gerçek olmadığına ikna edersem planımız çökecek.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, gerçek olabilir.

Finn'le değil tabii ki, adam heteroseksüel. Ama belki başka biriyle. Belki başka biri beni yatağa itebilir ve odamın güvenliğinde, karanlıkta yorganın altına sıkıştığımda hayal ettiğim her şeyi yapabilir. Belki derin bir ses yanımda gürler, bana harika olmadığım halde harika olduğumu söyler ve belki güçlü kollar beni tutar. Tutmaktan da öte.

Ve Tanrım, annemle telefonda konuşurken eşcinsel seks hakkında düşünmemeliyim. Belki de Abby'den ayrılmamalıydım. Belki de kim olduğumdan ve ne istediğimden emin olamayana kadar kendimi çözülmeye bırakmamalıydım.

"Mesele şu ki anne," diye başlıyorum, sesim kesik kesik ve alışılmadık, "bu doğru."

Sessizlik beni karşılıyor. Annemin kaşlarını çatarak oturduğunu hayal edebiliyorum.

Yatağa uzanıp bekliyorum ve ellerimi polyester elma yeşili yatak örtüsünün üzerinde gezdiriyorum. Benim seğeceğim bir renk değil. Her şey yabancı.

"Yani tatlım, dedikodulara inanmamam gerektiği doğru mu?" diye soruyor annem.

Sesindeki umutlu tınıdan nefret ediyorum.

"Hayır anne," diyorum. "Her şey doğru. Ben bir adamla evliyim. Finn ve ben

kaçtık." "Oh."

Tek hece.

Tek hecelik hayal kırıklığı.

Boğazımdaki ani buruk tada karşı yutkunuyorum.

"Neden bana daha önce söylemedin? Bekâr olduğunu sanıyordum. Seni tanıdığımı sanıyordum."

"Beni tanıyorsun anne," diye onu temin ediyorum ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ya da belki de beni benden daha iyi tanıyordu, ufacık lisemdeki tek eşcinselle vakit geçirmediğimden emin olmak için.

"Finn harika anne," diyorum. "Ben mutluyum."

"Bir kadının seni mutlu etmesi gerekirdi."

"Önemli olan benim mutlu olmam değil mi?" Gözlerim yaşardı. Tanrım, duygusal olacağımı düşünmemiştim.

Yeşil-mavi çizgili duvar kağıdına bakıyorum ve normal davranmak için kendime telkinde bulunuyorum. Sadece anneme aılıyor. Tamamen normal. Tamamen normal.

"Sesin mutlu gelmiyor," diyor. Bu konuda haklı.

"Finn'in ailesi bu hafta sonu Boston'da bize bir parti veriyor. Sen ve babam da katılırsanız çok iyi olur."

"Bundan emin değilim."

Doğru. Annemle babamın tek oğullarının düğününe gelemeyecek kadar meşgul olduklarını açıkladığımı hayal ediyorum.

"Bu önemli," diye yalvarıyorum.

"Tamam. Bunu düşüneceğim."

"Babama söylememi ister misin?"
diye sordum. İ  geçirdi. "Bırak da
ben söyleyeyim."

"Doğru."

Aramızda s ylenmemi  kelimeler u u uyor, sonra telefonu
kapatıyor.

Normalde her g r   menin sonunda söylediği seni seviyorum
sözleri gelmiyor ama belki de benim sözlerim onun dikkatini çok
fazla dağıttı.

Beni seviyor. Bu iyi.

Kalbim sanki umutsuzca bana enerji vermeye  alı ıyormu  gibi
 arpıp dururken kaşıntılı yatak  rt   n n üzerine uzanıyorum. Ama
i e yaramıyor. Acı içime vuruyor, amansız ve durdurulamaz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Merdiven boşluğunda oturup Noah'nın aramasını bitirmesini bekliyorum.

Normalde takım arkadaşlarımdan birini ziyaret ederdim ama neden yatak odamda yepyeni kocamla birlikte olmadığımı, onların sandığı gibi harika bir seks yapmadığımı sormalarını istemedim. Ben kalıyorum.

Tek başıma çekilmiş hüznü fotoğraflarımın haberlerde yer alması görmek istediğim bir şey değil ve kimseyi Noah ile birbirimize deliler gibi aşık olduğumuza ikna edemez.

Bacaklarım zıplıyor ve parmaklarımı telefonumun serin kenarlarında gezdiriyorum. Normalde en sevdiğim sosyal medya sitelerinde dolaşırdım ama bu gece benim hakkımda konuşuyorlar.

Ve oraya gitmeye çok korkuyorum.

Merdiven boşluğunu adımlıyorum, mülayim beton basamakları ve mülayim beyaz boyalı duvarları üzerinden geçiyorum. Duvar kâğıtları buraya kadar uzanmıyor ve küçük pencereler siyah bir geceye bakıyor. Arabalar bile ayırt edilemiyor.

Sonunda Noah'nın ailesiyle konuşmasının bitip bitmediğini kontrol etmeye karar veriyorum. Oda karanlık ve gittiğini düşünüyorum ama sonra yumuşak nefes alışını duyuyorum.

Uyuyor.

Bana geri dönmemi söylemedi. İçim acıyor, sonra yeni kocamla henüz telefon numaralarımızı paylaşmadığımızı hatırlıyorum.

Işıkları kapalı tutarak uykuya hazırlanıyorum, sonra yatağıma giriyorum.

Düşüncelerim yarışıyor ve uykunun gelmesi uzun zaman alıyor. Noah'yı uyandırmamaya dikkat ederek hareket etmiyorum ve kaslarımdaki ağrılar kükrüyor. Battaniye vücuduma ağır geliyor, sanki düzleştiriliyormuşum gibi ve keşke çarşafı açsaydım diyorum.

Sonunda uyandığımda, duşun sesini duyuyorum. Noah'nın yatağı boştu. Bir tıraş bıçağının vızıltısını duyuyorum, sonra Noah beliriyor, havlusu belinde.

Su, henüz kurumamış gövdesinden aşağı kayıyor ve her bir damlanın kaslı düzlemlerinden aşağı kayarken izini sürmek için garip bir dürtü duyuyorum. Bakışlarımı kaçırmak için çok geç hatırlıyorum. Sikim seğiriyor, şüphesiz normal sabah dikkat seansı için istekli. Kesinlikle Noah yüzünden değil. Ayağa fırlıyorum, pozisyonumu mütevazı bir şekilde yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

Noah bavulundan birkaç kıyafet çıkarıyor, sonra tereddüt ediyor ve üstünü değiştirmek için banyoya gidiyor. Boğazım kurudu. Noah'ı daha önce de çıplak görmüştüm. Soyunma odalarında üstümüzü değiştirmiştik. Yani, onu hiç muayene etmedim ama neye benzediği hakkında genel bir fikrim var.

Artık banyoda üstünü değiştirdiği için rahatlayıp rahatlamadığımdan emin değilim.

Daha az açık olmasını isteyerek sikimi sıkıyorum, sonra kendi kıyafetlerimi bulmak için çabalıyorum. Banyodan çıktığında onları önümde tutuyorum, sonra aceleyle içeri giriyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Kendimi rahatsız ve şaşkın hissediyorum ve uyumaya çalışırken içimi dolduran korku daha da güçleniyor.

Duşumu almış ve giyinmiş olarak banyodan çıktığımda Noah yatakta oturuyordu.

"Buradasın."

Bakışları özür dileyen bir hal alıyor. "Oraya birlikte gitmek isteyip istemediğinden emin değilim."

"Oh." Göz kırpyorum. "Evet, birlikte gitmek güzel. Uzun sürdüğü için özür dilerim."

"İyisin." Noah ayağa kalkıyor.

"Telefon görüşmesi nasıldı?"

Noah tereddüt eder. "İyiydi."

"Ailen havalı mıydı?"

Noah yere bakıyor ve alt dudağını çiğniyor. "Bu hafta sonu gelebilirler. Annenin söylediklerini onlara anlattım."

"Güzel."

"Ama belki de yapmazlar," diyor aceleyle. "New Hampshire çok uzak."

Söylenmemiş daha çok şey varmış gibi hissederek başımı sallıyorum. Bakışlarını kaçırıyor, ince halı kaplı zemini inceliyor.

Ona bir gülümseme gösterdim. "Kahvaltı mı?"

Noah rahatlamış bir şekilde başını sallıyor ve ben de ona bir saniye fazla uzun süre gülümsüyorum. Koridorda sessizce yürüyoruz, duvar kağıdına ve genel mülayimliğe uyan zararsız renk düzenleri için seçilen çerçeveli tabloların yanından geçiyoruz.

Kokusunu içime çekiyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum ama ona baktığımda bakışları tam karşıya, kahverengi çift kapıya odaklanıyor ve yanaklarına kırmızı bir renk yayılıyor.

Diğerleri odalarından çıkıyor.

Kapılar çarpılır, insanlar konuşur.

Kahvaltı salonuna vardığımızda titriyordu.

"Sorun yok," diye onu temin ettim. "Onlar iyi çocuklar. Evan ve Vinnie'yle herkes iyi anlaşıyor."

Başını sallıyor, yanakları alev alev yanıyor ve Vinnie'nin Noah'nın Evan ve Vinnie'den hoşlanmadığını söylediğini hatırlıyorum.

Bu maskaralık Noah için ne kadar acı verici? Onu neyin içine sürükledim?

Kahvaltı salonuna ulaştığımızda suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Çatallar ve bıçaklar tabaklara sürtünüyor, insanlar çaresizce kahvelerini yudumluyor ve ekip arkadaşlarımız geniş odaya dağılmış durumda. İçeri girdiğimizde elini tutmak istiyorum, hile bozulmamıştı, ama kendini nasıl koruduğu ve gözlerindeki dehşet ifadesi bunu yapmamamı sağlıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Noah Bir aksiyon filmi izliyormuş gibi yaparken ellerim terliyor. Patlamadan patlamaya. Takımın özel jetinin gösterişli beyaz deri koltuğunda yerimi değiştiriyorum ve jet altımda gıcırıyor.

Boston'a gidiyoruz.

Ben de Finn'in yanına taşınacağım.

San Jose'den dönerken kocam yanımda uyuyor, ama başını pencereye yaslıyor, sanki mümkün olduğunca uzaklaşmak istercesine mutlu bir evliliği varmış gibi davranıyor. Etrafımızda takım arkadaşları kâğıt oynuyor ve bir başka zaferin ardından sohbet ediyor.

Uçak iniyor ve Finn uykulu gözlerini bana kırıştırıyor. Neden onlara baktığımı merak etmesin diye bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum, sanki her bir kalın siyah kirpiğin uzunluğunu tam olarak tahmin etmek istiyormuşum gibi.

"Otel odamı hazırlamam gerekiyor," diyorum ona, alçak sesle, uçaktan çıkarken. "Bu gece orada kalabilirim."

Kaşlarını çatıyor. "Kıyafetlerim ve yedek bir diş fırçam var. Yarın oraya gidebiliriz."

"Tamam."

Finn bir Uber çağırıyor ve bizi Seaport'taki dairesine bırakıyor. Pırıl pırıl lobiye girmek için tuş takımını okuturken sessiziz, asansörde dururken ve asansör vınlayarak en üst kata çıkarken sessiziz ve daireye girerken de sessiziz.

Vegas'ta konuşmakta sorun yaşamıyorduk ama şimdi kocama bakmamaya çalışırken zihnim donuk ve kalın. Bakışlarım artık içki şişeleri, ezilmiş limon ve şeker taneleriyle kaplı olmayan pırıl pırıl tezgâhlarda geziniyor. Burada bizden başka kimse yok ve hip-hop ritmi de gümbürdemiyor.

Finn garip bir duraksamadan sonra "Evim, güzel evim," diyor ve ben garip bir kahkaha atıyorum.

"Yani oturma odasını ve mutfağı zaten gördünüz," diye devam ediyor Finn ve ikimiz de banyo kapısına bakıyoruz. Finn şükürler olsun ki

Sessiz. "Size mekanın geri kalanını göstereyim."

Finn'i aynı derecede pahalı görünmeyi başaran bir koridorda takip ediyorum. Zemin koyu ve parlak, duvarlarda ise modern sanat eserleri asılı, parlak renklerden oluşan lekeler var.

Finn ilk kapıyı açar. "Burayı ofis ve egzersiz odası olarak kullanıyorum."

"Harika." Üst düzey ekipmana başımı salladım.

Finn kapıyı kapatır. "Burası da benim misafir odam. Kullanmak isteyebileceğini düşündüm." Gözlerini kırıştırıyor ve alnı kırışıyor. "Yani, burası senin odan. En-suite banyosu var."

Alışık olduğum her şeyden çok daha süslü. Çantamı köşeye bırakıyorum.

"Ben diğer taraftayım," diyor Finn. "Bana ihtiyacın olursa, oradayım." "Tamam." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve yüzündeki gerginlik omuzlar hafifçe gevşer.

Aceleyle uzaklaştı ve ben yalnız kaldım.

• • • •

NOAH

Uyandığımda yalnız değildim. Odamın dışında ayak sesleri duyuyorum ve kapıyı açıyorum. "Finn?"

Elinde paspas tutan minyon bir kadın gözlerini genişletiyor.

Kahretsin.

Bu temizlikçi olmalı.

Finn'le değil de kendi odamda yattığımın ne kadar belli olduğunu merak ederek arkama bakıyorum. Hangi yeni koca düğünden sadece bir gece sonra eşiyle aynı odada uyumaz ki?

"Sadece daireyi keşfediyordum," diyorum parlak bir şekilde. "Her şey çok güzel." Hizmetçinin gözleri büyüdü.

"Yatağı test etmek istedim. Yeni yatak ya da başka bir şey sipariş etmem gerekmediğinden emin olmak istedim." Güldüm. Çok yüksek sesle. "Ama sonunda uyuyakaldım. Yani evet, o oda için yeni yatak yok!"

Hizmetçinin gözleri daha da açılır ve kaşları şaşkınlık ifadesine kesinlikle dahil olur.

Kahretsin.

Yan odaya doğru ilerliyorum. "Finn'in odasına dönüyorum. Kocamın. Çünkü birlikte uyuyoruz. Her gece. Çok tutkulu bir şekilde. Yeni evliler, bilirsiniz."

Ve böylece Finn'in yatak odasının kapısını arkamdan açıp içeri giriyorum.

• • • •

FINN

Yumuşak dokuma perdelerimden ışık yayılıyor. Sabahları severim. Uyanmayı ve güne başlamadan önce yatakta uzanmak için hala zamanım olduğunu bilmeyi seviyorum.

Bacaklarımı yumuşak çarşaflara doğru uzatarak yer değiştiriyorum. Bu hareket bacaklarımın arasındaki ağrıyı daha da şiddetlendiriyor ve aletim daha da sertleşiyor, ihtiyaç duyuyor ve son birkaç gündür neden ona hiç dikkat etmediğim konusunda kafam karışıyor. Noah yan yataktayken sikimi okşamayacaktım ve o banyonun dışındayken duşta ona dokunmayacaktım.

İstesem bile.

Dikkat çekmek için savaşıyor olsa bile.

Yine de son zamanlarda geniş omuzların, derin bir sesin ve kaslı bir göğsün çekiciliğini düşünüyor.

Sikim kalınlaşıyor ve ona doğru uzanıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve aklıma Noah'nın görüntüsü geliyorsa, bunun nedeni onu düşünmenin doğal olmasıdır.

Simetrik bir yüz ve büyük mavi gözler düşündüğüm için değil.

Elimi saçlarında gezdirdiğimi hayal ettiğim için değil ve kesinlikle gömleksiz nasıl görüldüğünü hatırladığım için de değil. Gömleği üzerindeyken kötü görüldüğünden de değil.

Aklımın gittiği yöne kaşlarımı çatıyorum. Sikim sertleşti ve sızmaya başladı.

Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama bugün soyunma odasına gittiğimde azgın olmak istemiyorum. Noah'nın yanında üzerimi değiştirirken ereksiyon olmak istemiyorum ve Noah'nın yanımda üzerimi değiştirirkenki görüntüsünün neden sikimi kıpır kıpır yaptığını düşünmek istemiyorum.

Boynuyla omzunun arasındaki eğimin tadının nasıl olduğunu merak etmemeliydim. Tadı deri gibi olurdu. Belki biraz da ter.

Ama arzu hala içimde nabız gibi atıyor.

Odamin dışından ayak sesleri ve paspas şakırtıları geliyor.

Hizmetçi.

Tereddüt ediyorum, sonra hızlı hareket etmeye karar veriyorum. İnmem gerekiyor, sonra gidip Noah için iyi bir ev sahibi, hizmetçim için de iyi bir işveren olabilir ve kazara belden aşağı bir selam vermekten korkmadan ikisini de selamlayabilirim.

Noah'ı düşünmem o kadar da kötü değil, değil mi? Daha sonra daha iyi bir ev sahibi olmamı sağlayacak. Çünkü kabul et, eğer Noah'ı düşünüyorsam, bu yakında bitecek.

Yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırıyorum, sonra avucuma biraz kayganlaştırıcı sıkıyorum. Battaniyeleri atıyorum ve sikimi köpürtüyorum.

Her sinir ucu tamamen canlanana kadar parmaklarımı sikimin etrafında gezdiriyorum. Daha hızlı okşuyorum. Ve daha hızlı.

Sonra kapı açıldı ve Noah karşımdaydı.

Bir an için onu hayalimde canlandırıldığımı düşünüyorum. Ne de olsa gömleksiz ve saçları yatak odasına yakışır şekilde dağınık. Aramızdaki hava sanki tek rengin Nuh'un gözlerinin yeşili olduğu bir Karayip cennetine sürüklenmişim gibi zonkluyor ve yoğunlaşıyor. Bir saniye geç fark ediyorum ki o karşımda duruyor ve ben hâlâ sikimi okşuyorum.

Gözleri ona doğru kayıyor, sonra ağzı düşüyor ve hemen ardından benimki geliyor.

Çarşafı yukarı çekiyorum ve Noah aceleyle kapıyı kapatıyor. Arkasından.

Hâlâ odada.

BÖLÜM

N^{oah} Çenem düşüyor ve bakışlarım olması gerekenden daha uzun süre onun üzerinde zıplıyor.

Bu onun sikiydi.

Onun sikini

gördüm.

Sert, büyük, zonklayan, sızıntı yapan...

"Noah?" Finn'in sesi sertti ve horoz hayalimi durdurdum.

Ağzım kuruyor ve bakışlarımı yukarı doğru zorluyorum. Finn'in gözleri yuvarlak ve çarşafını beline kadar kavırıyor. Pembe yanaklarını lekeliyor ve göğsüne yayılıyor - elbette kaslı ve saçlarının dağılmasının nasıl bir his olabileceğini düşünüyorum...

"Noah?" Finn tekrarlıyor. Yatağında doğrulmak için çabalıyor.

Gövdesini koyu gri püsküllü kadife yatak başlığına yaslıyor.

Kahretsin.

Finn *kendine bakıyordu*, ben de içeri daldım ve Tanrım. Benim şey olduğumu düşünüyor olmalı. Hangi insan böyle bir durumda içeri girer ve kalır?

"Özür dilerim!" Kekeliyorum. "Hizmetçi burada ve seninle aynı odada uyumadığımı görmesini istemedim."

Finn'in kaşları havaya kalktı. "Gabriella odana mı geldi?"

"Hayır. Koridordaydı. Ben, daireyi keşfettiğimi ve yatağı test ettiğimi açıklamaya çalıştım..."

Ağzı yuvarlanıyor. "Goldilocks gibi mi?"

"Bu kadar kısa sürede bulabildiğimin en iyisi buydu." Finn kıkırdar.

"Daha erken." Ters ters baktım.

"Dostum, Gabriella İngilizce konuşamıyor. Ayrıca Perşembe günleri yatak odalarını temizlemiyor."

Omuzlarım çöktü. "Odamda kalmalıydım."

"Evet." Gözleri dans ediyor, sonra yüzü asılıyor. "Ama seni uyarmadım. Özür dilerim."

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Çok fazla özür diliyorsun. Daha fazla değil. Ve ben..."

Çarşafının genel yönüne bakıyorum, sonra bakışlarımı uzaklaştırıyorum, tenim ısınıyor. Çıplak siki altında. Sert, büyük, zonklayan, sızıntı yapan siki. Sertçe yutkunuyorum. "Odama döneceğim."

Finn iç geçiriyor. "Gabriella hâlâ koridorda mı?"

"Belki?"

"Burada beklemelisin."

"Oh. Emin misin? Sen..." Finn'in

yanakları kızarır. "Hayatta

kalacağım." "Yapabilirim..."

Gözleri yuvarlak. Bir an için aklımdan porno senaryoları geçiyor.

Ona elimi uzatabilirim.

Ya da bir ağız.

Ya da yan yana uzanıp birbirimizin önünde öz bakım pratiği yapabiliriz.

Ama Finn heteroseksüel, ben de öyleyim. Ona bu iki şeyi de teklif etmemeliyim. Evet, bir şeyler olduğunu düşünecektir. Ve sadece onun sert, büyük, zonklayan, sızan aleti değil.

Kendi sikim kalkıyor.

Aletin uzunluğunu merak ediyorum. Yedi inç miydi? Sanırım 7 inç. Yıllarca kalem çantamda taşıdığım yarım ayak cetvellerinden daha uzun, o zamanlar günün büyük bir kısmında kalem çantası taşımam gerekirdi. Peki genişliği neydi? Birdenbire matematik çok önemli göründü. Zayıf görünmüyordu. Ama oraya gittiğini düşünemeyeceğiniz kadar büyük de değildi.

Tamam, muhtemelen onun için eğilmeyi düşünmemeliyim. Bu düşündüm .. Pekala, kesinlikle düşünmekBu değil

Tatsız. İlgi çekici. Ama evet, belki de bu konuda çok fazla düşünmemeliyim.

Yine de onu acı içinde görmek istemiyorum. Orasının ağrımamasını istemiyorum. Ve onun sabahını mahvetmek istemiyorum.

"Gözlerimi kapatabilirim," diye önerdim sonunda. "Ve belki... mırıldanabilirim?"

Finn'in gözleri büyür, sonra homurdanır. "Oh, Tanrım. Hayır, bunu yapmayalım." Biraz daha kıkırdıyor. "Film izleyebiliriz?"

Göz kırpıyorum. Odada televizyon yok. Oturma odasında izlemek ister mi? Gabriella etrafımızı temizlerken mi?

Finn komodinine doğru ilerliyor ve çekmeceyi açıyor. Bir şişe kayganlaştırıcı görüyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Finn bir uzaktan kumanda çıkarıyor ve bir düğmeye basıyor. Sonra kayganlaştırıcıyı çekmeceye atıyor ve yanakları al al oluyor.

Bu garip değil. Bu garip değil. Bu garip değil.

Arkamda bir şey gümbürdüyor ve başımı çeviriyorum. Sonra büyük bir televizyon inliyor.

"Güzel."

Finn gülümsüyor. "Otur."

Yatağa doğru ilerliyorum, sonra kaşlarını çatıyor. "Bir dakika."

Tereddüt ediyorum, yarı yarıya bana gitmemi söylemesini bekliyorum. Sonra başını çarşafının altına eğiyor ve çarşaf aşağı yukarı zıplıyor.

Sonunda kıvranmayı bırakır. "Özür dilerim. Sadece boxer giymem gerektiğini düşündüm."

"Oh." Ağzım kuruyor ve çıplak Finn'in görüntüsü zihnimde yeniden canlanıyor. Aniden yatağa oturuyorum, çünkü belli ki yarı çıplak bir Finn'in yatağa girmesi onu çıplak düşünmekten vazgeçmemi sağlayacak.

Yemin ederim Finn'in yanında değilken beynim normalde daha az bulanık oluyor.

İçime çekiyorum, sonra Finn'in pre-kumunu kokladığımı fark ediyorum.

"Neden sen seçmiyorsun?" Finn bana uzaktan kumandayı uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde içimde bir şeyler zonkluyor.

"Ha?"

"Film mi?"

Doğru. Birkaç kez başımı salladım. "Daha önce film izledim. Birini seçebilirim. Sorun değil."

Dudakları seğiriyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Mükemmel. Bir uzmanla birlikte olduğuma sevindim o zaman."

• • • •

FINN

Noah ve ben hareketli bir şeyler izliyoruz. Ya da en azından o izliyor, ben de izliyormuş gibi yapıyorum ve o odaya girmeden önceki beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranıyorum. Onu düşünüyordum ve şimdi burada, yanımda, lanet yatağında.

Bana çok yakın. Eğilip onu öpebilirim. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Fantezilerin fantastik olması gerekir, değil mi? Yani, çoğu kadın vampirlerle, ejderha değiştiricilerle ya da uzaylılarla yatmak istemez, değil mi? Ben de Noah ile yatmak istemiyorum. Açıkçası.

Bu düşünce bana yalan gibi geliyor ve filme odaklanmaya çalışıyorum. Bazen Noah'nın gözlerini üzerimde hissettiğimi düşünüyorum ama ona baktığımda odağı ekranda oluyor.

O benim hayalimde. Ama o aynı zamanda benim kocam.

Tanrım, evlendiğimize inanamıyorum. Bu çok çılgınca.

Kendimi gülümserken buluyorum.

Noah'nın bakışları bana kayıyor. "Çoğu insan bu sahnede gülümsemez."

Olay yerindeki ekrana bakıyorum ve homurdanıyorum. Vücut parçaları uçuşuyor. "Söz veriyorum şiddeti sevmiyorum."

"Düğünden sonra bilmek güzel."

Dudaklarım seğiriyor, sonra bir kahkaha patlatıyorum ve o da bana katılıyor. Vegas'tan sonra içimizi dolduran tüm gerginliği atarak yatakta kıpırdanıyoruz.

Sonunda arenaya doğru yola çıktık. Noah ve ben yolda en sevdiğim meyve suyu dükkanına uğrayıp yeşil meyve suları alıyoruz, sonra bizi Mercedes EQS'imle Cambridge'e götürüyorum. Nappa deri bizi kucaklıyor.

Noah gözlerini kocaman açmış, uzun camlı gösterge paneline bakarak, "Hiç bu kadar inanılmaz bir arabaya binmemiştim," diyor.

"En sevdiğin renk ne?" "Ne?"

"Yeni kocam hakkında bilmek iyi bir soru değil mi?" Bana bakıyor. "Mavi mi? Ama içinde gri var."

Kaşlarımı çattım. "Oh, bu çoğu insanın söylediği bir renk değil."

"Yani kırmızı." Renklerle ilgili bir soru olmasına rağmen nedense yanakları pembeleşti.

"Tamamdır." Sırıtiyorum ve LED ışıkları yakıyorum, böylece arabanın kenarları kırmızı renkte parlıyor, parlak ışıklar yanıp sönüyor.

"Süper havalı."

"Gece görene kadar bekle. Gösterge paneli harika görünüyor."

Cam yapıya yaklaşırken yavaşlıyorum. Blizzards logosu hiç bu kadar korkutucu görünmemişti ve umarım titremiyordumdur.

"O kadar da tuhaf olmayacak," diye söz veriyorum. "Evet," diye onaylıyor Noah.

Gerginlik hala vücudumda dolaşıyor ve titriyor olabilirim. Arabayı yeraltı otoparkına park ediyorum.

Birlikte içeri girdiğimizde bekçi bize meraklı bir bakış atıyor, çünkü tabii ki evli olduğumuzu biliyor.

"Tebrikler," diyor sesi hırçınlaşarak.

En mutlu gülümsememi gösteriyorum çünkü bu romantizmi satmamız gerekiyor, sonra Noah'nın elini tutuyorum. Parmakları benimkilerle birleşti. Kadın ellerine alışkınım. Kendi elimden daha büyük, sağlam ve topraklayıcı bir ele alışkın değilim. Bunu umursamıyorum.

Noah ve ben koridorlarda ilerliyoruz. Geçmişteki başarılı Blizzards oyuncularının siyah-beyaz fotoğrafları koridorda sıralanıyor ve altın bir parıltıyla aydınlatılıyor.

Kahramanlarımın takıma yalan söylediğinden şüpheliyim. Kalbim geriliyor ama sorun değil. Tamamen iyi.

Troy soyunma odasından çıkarken başını eğiyor, sonra sırtıyor. "Muhabbet kuşları!"

"Ellili yıllara mı adım attık?" Homurdanıyorum. "Kalecilerin sessiz ve gizemli olması gerektiğini sanırdım."

"Gizemli olmadığımı kim söyledi?" Troy'un gözleri dans ediyor. "Ona alışacaksın, Noah."

"Bu benim hayatımın zevki olacak" diyor ve bunu söyleme şeklindeki bir şey, sesi ciddi ve mutlu, kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Elini öpmeyi düşünüyorum ama sonra bunun gereksiz olabileceğini fark ediyorum. Sanırım bu rol yapma işinde iyiyim.

Soyunma odasının kapısını açıyorum, hâlâ Noah'nın elini tutuyorum, sonra duruyorum.

Bizi parlak altın ve gümüş balonlar, flamalar ve ekibin geniş gülümsemeleri karşılıyor. Vinnie ve Evan bize şaşkın bir şekilde bakıyor ama içeri girdiğimizde onlar bile gülümsüyor. "Yeni Evlendik" yazılı bir pankart aşağıya iniyor ve birisi "Here Comes the Bride "ı açıyor.

Müzik odanın içinde davul gibi çalıyor.

"Sürpriz!" Troy bağılıyor, sonra da bize sim ve konfeti fırlatıyor. "Kağıt dükkanında pirinç satılmıyordu."

Saçımdaki simleri ve konfetileri çıkarmaya çalışıyorum. "Yapmamalıydın."

Troy gülüyor.

"Öpücük!" Göz

kırpıyorum. "Ciddi

misin?" "Tabii ki."

Kaskatı kesiliyorum ve Troy'un parlak gülümsemesi kayboluyor. Diğerlerinin bize daha çok baktığını hissediyorum ve ağzım kuruyor. Evan ve Vinnie'nin bize baktığının farkındayım.

"Belki de istemiyorlar," diyor Vinnie.

Oh, hayır.

"Ben her zaman öpüşmek isterim Finn," diyor Noah iyi bir çocuk gibi.

Troy sonunda, "Yani, dostum, ikinizin arasındaki kimya alışılmışın dışında," diyor. "Birazını sisteminden çıkar."

Bazıları gülüyor. Sanki bir sırrımı ifşa etmişler gibi hissediyorum. Sanki tüm gizli düşüncelerimi okumuşlar gibi. Kaskatı kesiliyorum. Başlarını sallıyor, gülümsüyor ve gülüyor gibi görünseler de çocuklar gerçekten öpüşmemizi istemiyor olamazlar.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum, sonra bakışlarımı Noah'ya doğru kaydırıyorum. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Pembe yanaklarına saldırıyor ve alt dudağını ısıyor.

Los Angeles'taki eliptik odada öpüştüğümüzde dudaklarının tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Göğsünün benimkine bastırıldığında nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Teninin narenciye kokusunu hatırlıyorum.

"Um..." Belirsiz olmayı sevmiyorum. Harika bir patenci olduğumu biliyorum. Hokeyde harika olduğumu biliyorum. Parti vermede harika olduğumu biliyorum. Video çekmekte harika olduğumu biliyorum.

Ama bu, bu beni kuşkulandırıyor.

Noah'ı çoktan bu iŖe bulaŖtırdım. Beni öpmeye devam etmek istiyor mu? Adam bu sabah sikimi gördü. Bunun günün travmatik olayı olması gerekiyordu. Dilimi, dudaklarımı da hissetmesine gerek yok.

Ama sonra Noah baŖını eğip kulağıma mırıldandı, "Hollywood pcğ m?"

Dudaklarının neredeyse boynuma değdiği yerde tenim karıncalanıyor, sonra baŖımı sallamayı hatırlıyorum.

Noah kolunu belime doluyor ve beni aŖaęı indiriyor.

Kurt ıslıkları ve alkıŖlar etrafımızda patlıyor ve aklıma gerçek bir çift olsaydık bunun harika olacağı geliyor.

Ekibim kesinlikle en iyisi. Bu adamlar inanılmaz.

Ama Noah dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde aklımdan geçen tek Ŗey *onun* kesinlikle, %100 harika olduğu.

"GrnŖe göre söylentiler doğru," diyor arkamızdan gelen derin bir ses klimanın vızıltısı eŖlięinde.

ŖaŖkınlıkla Noah'nın beni tutuŖu gevŖiyor. Kollarından kayıyorum, sonra beni garip bir Ŗekilde kendine doğru çekiyor ve ayağa kaldırıyor.

İkimiz de Blizzard'ların sahibine bakıyoruz ve benim çenem geriliyor.
Kahretsin.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Noah Japonya'nın milyarderlerinden biri olan ve servetini elektronik ve otomotiv sektöründen kazanan Hiroshi Tanaka ile bu şekilde tanışmayı beklemiyordum.

her yerde çeşitlendirmeye karar verdi.

Genellikle, ara sıra dergi kapaklarında onun resmini görüyorum. Bazen röportajlarından kesitler SlickSlide'da yayınlanıyor, o da herkesin milyarder olabilmesi için bilgelik saçıyor.

Tahmin ettiğimden biraz daha kısa ama daha az etkileyici değil. Şimdi onun hoşnutsuzluğu artan enerji maliyetlerine değil, bana odaklanıyor.

"İşte bu yüzden danışmanlarım bana bir Amerikan takımı satın almamamı söyledi," diye homurdanıyor. "Siz ikiniz benimle gelseniz iyi olur."

"Ee... Elbette efendim."

Diğerleri bize endişeli bakışlar fırlatıyor ve parıltıları ve balonları temizlemeye başlıyorlar. Bu hiç iyi değil. Takım sahibinin kim olduğumu bilmemesi ve beni azarlamaması gerekiyordu.

Durumum aniden tehlikeli bir hal aldı. Her şeye rağmen gönderilecek miyim? Providence beni hâlâ isteyecek mi? Orada yerim değiştirildi. Panik damarlarımı ele geçirdi.

"Soyunma odalarının seks partilerine dönüştüğünü fark etmemiştim." "Öpüşen tek insanlar bizdik."

Takım sahibi ters ters bakar. "Sen buzun üzerine düşen adamsın." Gözlerimi kapatıyorum. "Bunun için çok üzgünüm."

"Yıldız oyuncularımdan biriyle evlendiğin için çok mu üzgünsün? Sanırım siz Amerikalılar buna Külkedisi hikayesi diyorsunuz. Şimdi seni göndermek zorlaştı, değil mi?"

Kaskatı kesildim. Planımızın bu kadar ayrıntılı bir şekilde sorgulanmasını beklemiyordum.

Finn elini benimkinin içine kaydırıyor ve omzuma yaslanıyor. "Biz aşığız, efendim."

Tüm bunların numara olduğunu bilmeme rağmen, sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Amerikalılar," diye mırıldanıyor Tanaka. "Çok romantik. Çok etkileyici. Çok bireyci."

Gerginlik içime hücum ediyor, vücudumun her bir parçasını sert ve belirsiz hale getiriyor. "Bir sorun mu çıkacak?"

"Japonya'da insanlar her zaman heteroseksüel değildir," diye mırıldanıyor Tanaka. "Doğru. Elbette."

"Soyunma odalarımın parti odalarına dönüştürülmemesini isterim. Yıldız oyuncularımın dikkatinin dağılmamasını isterim. Yepyeni oyuncumuz beş yaşındaki kızım gibi buza çıktığında takımımı gece geç saatlerde yayınlanan TV programlarında komik duruma düşmüş olarak bulmamak isterim."

"Doğru."

"Açık olmak gerekirse, artık düşmüyor."

"Artık ben de düşmeyeceğim," diye söz veriyorum. "AHL'de hiç düşmedim." "Bizim için sakladın, ha?"

Tanaka, New Hampshire'da gördüğüm her şeyden çok daha pahalı görünmeyi başaran ahşap kapılardan birini açıyor ve Finn'le beni bir konferans odasına sokuyor.

Midem artistik patinajdaki gibi dönüyor ve Tanaka bize oturmamızı işaret ediyor. Daha iyisini bilmeseydim, rahatlayabilirdim.

Ama herkes Hiroshi Tanaka'yı ve işini nasıl baş döndürücü boyutlara taşıdığını biliyor. Hatalardan nefret eder. İnsanları kovar. Muhtemelen kendisini öven makaleler dışında haberlerde yer almaya alışık değildir.

Yani, bu kadar başarılı olması çok havalı. Ama bu midemin düğümlenmesini engellemiyor, sanki Will Amcamın yaptığı balık tutma düğümlerini yeniden yaratıyormuş gibi.

Tanaka telefonuna bir şeyler giriyor ve oda diğer insanlarla dolmaya başladığında şaşırıyorum.

Takım elbiseli diğer insanlar. Finn ve bana annemin eve giren bir örümceği incelediği gibi bakan, onu ayakkabısıyla ezip ezmeyeceğini ya da üzerine bir bardak ve karton koyup dışarı taşıma zahmetine girip girmeyeceğini hesaplayan diğer insanlar.

Modern, şüphesiz gülünç derecede pahalı deri koltuklarda oturuyorlar.

Belki de biz ayakkabılarda leke ve anten bırakabilecek türden bir sorunuz ve bizi yok etmek kaçınılması gereken bir şey.

"Bunlar baş belaları," diye bizi işaret ediyor Tanaka. "Kendinden geçmiş çift."

Her bir uzvumu kavrayan soğuk bir şirket gülümsemesiyle parlıyor ve ben de gülümseyerek bayılmanın eşiğinde görünmemeye çalışıyorum.

İnandırıcı olmayan bir tebrik telaşı, neredeyse duyamadığım yumuşak seslerle çınılıyor.

"İnternette bu aşk ilişkisinin Noah'ı Blizzard'larla birlikte tutmakla ilgili olduğuna dair söylentiler olduğu bilgisini aldım. Bu söylenti doğru mu?"

Finn elini benimkinin üzerine koydu. "Evlendiğimizde böyle bir düşünce hiç aklımıza gelmemiştii."

"Evlenirken aklına pek bir şey geldiğini sanmıyorum," diyor Tanaka ve bu sözler Finn'in yüzünü kıpkırmızı yapıyor.

"Bunda doğruluk payı var," diye kabul ediyor

Finn. "Ha."

"Sevgiyle motive olduk." Finn bana bakıyor. "Bal tavşanım çok sevimli görünüyordu ve ben de onu sonsuza kadar benim yapmak istedim."

Klimanın soğuk esintisi omurgamdan yukarı süzülüyor.

"Asla şiiire girme," diyor Tanaka.

"Söz veriyorum, efendim."

Tanaka gözlerini deviriyor ama eşofman ve sweatshirt giyerek işe gitmeyen insanlara bakıyor. "Seçeneklerimiz neler?"

Kireç yeşili takım elbiseli bir kadın, "Bu, Blizzards'ın çeşitlilik konusunda ön planda olduğunu tüm ülkeye göstermek için bir fırsat," diyor.

"Beş yıl önce daha uygun olurdu." Tanaka'nın gözleri Finn'e takılır. "O zaman aşık olamaz mıydın?"

"Um..."

Tanaka iPad'ini inceliyor. "Ve birçok kadınla çıktın." Kaşlarını çatıyor. "Çok, çok kadınla." Kaydırmaya devam ediyor. "Vay be."

Kaskatı kesildim. Tanaka kaç kadından bahsediyor? Finn'in videolarının her birini izlemiş olabilirim ama bunlar onun yayınladıkları. Belki de onu sandığımdan daha az tanıyorumdur.

Tanrım, acaba onun hakkında takım arkadaşı gibi düşünmediğimi anlayabilir mi? Keşke öpüşmeyi teklif etmeseydim. Onu iki kez öptüm.

Şehirdeki en ateşli kadınlar tarafından öpüldü. Beni öpmek istemiyor.

Utanç içimde çağlıyor ve omuzlarım aniden çok daha az kare oluyor. Organlarım sürünen bir karmaşa.

Finn'in cildi kızarır. "Bunu sen mi izledin?"

Kireç yeşili takım elbiseli kadın, "Haberlere çıktığınız tüm zamanları takip etmeye özen gösteriyoruz," diyor.

"O zaman elimde tamamlanmamış bir liste var," diyor Tanaka.

Finn, "Ben korkunç bir partici değilim," deyince masadakiler homurdanıyor. "Ve o insanlardan hiçbirisiyle evlenmedim."

"Bunun için şükürler olsun," diyor Tanaka.

Koltukta kayıyorum, omuzlarım da kalbim gibi düşüyor. Finn'in kulüplerde magazin gazetecilerinin ve paparazzilerin önünde etrafını saran, sonra da yatak odasında etrafını saran kadın bombalarla olan görüntüleri zihnimi istila ediyor.

Belki de hayallerindeki kişiyle sonsuza dek mutlu olacak yeni evli bir çift gibi davranmıyordumdur, çünkü Finn'in dudakları aşağıya doğru dönüyor.

Sonra Finn kolunu omzuma atıyor ve sanki gerçek bir çiftmişiz gibi bundan güç almaktan nefret ediyorum. Boyumu aşmış gibi görüldüğümünden endişelendiğini biliyorum. Belki de Tanaka bir rahipmiş de ben günah çıkarıyormuşum gibi gerçeği ağzımdan kaçıracağımdan endişeleniyordur.

Arkama yaslanıyorum, böylece kolunu daha iyi hissedebiliyorum, böylece sıcaklığı beni topraklayacak. Tanrım, adam neleri feda etti. Finn parti yapmayı seviyor. Süper seksi kadınlarla yatmaktan hoşlanıyor. Sabah mastürbasyonunu bile böldüm. Bunu bile yapamadı çünkü onun dairesindeydim ve odasına girip bir daha çıkmamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Benim için çok şey yaptı. Belki de takım yönetiminin gazabını kabul etmeli ve AHL'ye geri dönmeliyim - dönmeme izin vereceklerini varsayarak.

Finn bana bir kez daha bakıyor. Yüz ifadesi endişeli, sanki duygularımı okuyabiliyor. Belki de duygularımın hızını duyabiliyordur.

ya da kalbimin sürekli, sürekli artan, giderek daha şiddetli çarpması.

"Plan nedir?" Finn soruyor. "Çünkü eğitime geri dönmemiz gerekiyor."

"Doğru." Tanaka pişman görünüyor. "Sizi mülakata göndereceğiz." Kireç yeşili etekli takım elbiseli kadına bakıyor. "Daniela, yapabildiğin kadar çok röportaj ayarla. Televizyon röportajları, gazete röportajları, dergi röportajları istiyoruz."

"Spor yayınları mı?" Daniela bir şeyler karalayarak soruyor. "Ve LGBTQ ile ilgili her şey..." Kaşlarını çatıyor.

"LGBTQ," diyor Daniela.

Tanaka başını sallıyor.

Daniela, "Elbette bu hikayenin haber döngüsü tarafından yutulmasını umabiliriz," diyor.

"İnsanlar yıllardır bu hikayeyi bekliyordu," diyor Tanaka. "İki takım arkadaşının aşık olup evlenmesi mi? Hayır, hikayeyi onların anlatmasını sağlamalıyız. Anlatıyı kontrol etmeliyiz." Kaşlarını çatıyor. "Çünkü bunun alternatifi, sarhoş olup evlenebildiklerini düşünmek..."

Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum ve Finn yanımda geriliyor. Kalbim kaburgalarımın dışarı çıkıp odadan Charles Nehri'ne doğru uçmak ve Avrupa'ya varana kadar durmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Tanaka sert bakışlarını bize dikti. "Bu bir skandal olur. Yaratıcılarının telafi edemeyeceği bir skandal."

Daniela bakışlarını bize doğru kaydırıyor. "Bunun doğru olması için bize bunu şimdi söylemeleri gerekmez mi?"

O biliyor.

Finn keskin bir nefes alıyor ve elimi kalçasına bastırıyorum. Nefesi daha düzgün geliyor.

"Hayır." Tanaka'nın sesi sert. "Blizzards, diğer tüm takımları korkutan bir hokey oynayan profesyonellerle dolu bir takımdır. Blizzards evlilik kavramına gülen küçük çocuklardan oluşan bir takım değildir."

"Görüşmeleri planlamak için çalışacağım." Daniela Finn ve bana baktı. "Programlarınızı açık tutacağınıza inanıyorum?"

"Memnuniyetle." Finn'in sesi sakin, kararlı ve güven verici. Bu konuda benden çok daha iyi. Onun sözleriyle hava daha az yoğun, daha az gergin hissediyor. Sakinlik odayı kaplıyor.

"Bir planımız var," diyor Tanaka.

"Annem bu hafta sonu ailelerimiz için bir düğün kutlaması planlıyor," diyor Finn. "Sana birkaç fotoğraf gönderelim mi?"

Tanaka, "Bence aşkınızı etkili bir şekilde anmak için profesyonel bir fotoğrafçıya ihtiyacınız olacak" diyor.

"Ve her şeyi yazacak bazı gazeteciler." Daniela ışınlanıyor.

Oda mutlu, ama endişe vücudumda geziniyor ve Finn'in henüz kaymamış olmamıza rağmen terden kayganlaşmış yüzüne baktığımda, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Boku yedik.

Ve hepsi bu hafta sonu ortaya çıkacak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

F Noah ve ben soyunma odasına doğru yürürken ağzımdan küfürler çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. Küfür ettiğim için azar işitmek

Su anda olmasını istediğim şey bu ve bizi kimin dikkate aldığından emin değilim.

Yani, normal bir çift büyük gününün profesyoneller tarafından kaydedilecek olmasından son derece mutlu olur, değil mi?

Ve bu benim gerçek büyük günüm gibi değil: aşkımızı kutlamak için bir parti.

Önemli bir şey değil.

Ama muazzam bir his.

"Ailem gelebilir mi bilmiyorum." Noah'nın yeşil gözleri duvardaki fotoğraflara odaklanmadan önce bana doğru kaydı.

"Oh." Alnım kırışıyor ve Noah'nın ailesinin orada olmadığını hayal ediyorum. Evet, takım sahibi ve yönetimiyle yaptığımız konuşmadan sonra bu pek de hoş bir görüntü olmazdı.

Noah'nın adımları sertleşiyor ve onu kendime doğru çekmek istiyorum. "Pahalı olduğu için mi?" diye soruyorum.

Noah ve benim farklı finansal geçmişlerden geldiğimizi biliyorum. Çoğu insan benden farklı bir finansal geçmişten geliyor, ancak Noah'ınki özellikle farklı görünüyor.

"Boston'dan kaç saat uzaktalar?" "Üç buçuk saat."

"Onlara bizimle kalabileceklerini söyle."

"Dayatmalarını istemem..."

"Bir günde yedi saatlik bir yolculuk yapmayı düşünmelerine gerek yok. Yatak odalarım var. Ayrıca, seni ne sıklıkla görüyorlar? Seni özlemiş olmalılar."

Noah'nın dudakları gülümsemeye benzer bir şey yapıyor ama bu sadece kalbimi acıtıyor.

"Sorun değil," diyorum ona, sorunun ne olduğundan emin olmasam da öyle.

Ama Noah'nın kıkırdamalarını ve içten kahkahalarını özlediğimi biliyorum; bu sabah yatağımda bana yaptığı gibi, başka zamanlarda bana yaptığı gibi, başka kimseye yaptığını duymadığım gibi.

Noah'nın diğer versiyonlarını sevmiyorum, tek istediğim onun güldüğünü duymak ve rahatladığını görmekken, benim istediğimi sandığı kibar, gergin gülümsemeler gösteriyor.

"Öyle olduğundan emin değilim," diyor Noah.

"Onlara bizimle kalabileceklerini söyle," diye tekrarlıyorum.

Bana bakıyor ve bir an için bakışları dudaklarıma kayıyor. O an o kadar kısa ki, hayal görmüş olabileceğimi düşünüyorum. Noah şimdi aceleyle soyunma odasına doğru gidiyor. Koridorda yaptığımız özel konuşma her neyse devam etmeyecek. En azından yakın zamanda.

Ama bu sabah onu oraya bakarken gördüğümü sandım.

Ve sonrasında yüzünde utanç gördüğümü sandım.

Göz bebekleri büyüdü mü? Yanakları içeri girdiğinden daha kırmızı bir tonda mıydı?

O dehşet verici utanç anında olan her şeyi hatırlamam aniden şart oldu.

Noah'ın benden *hoşlanması* mümkün mü? O öpüşmelerimiz çok güzeldi. Böyle hisseden tek kişi ben miyim? Onun da aynı şeyi hissetmesi mümkün mü?

Ona her şeyi sormak istiyorum. Ama kelimeler dilimde saçma duruyor. Noah hiçbir zaman erkeklerden hoşlandığına dair bir işaret vermedi. Adamın bir kız arkadaşı vardı. Ciddi, yıllar süren bir ilişki.

Ona yaklaşıp yumuşacık romantik duygular hissedip hissetmediğini soramam. Bunu ona soramam ve yüzünde şok ve tedirginlik göremem. Önümüzdeki bir yıl boyunca birlikteymişiz gibi davranmalıyız ve ona bir hamle daha yapacağımdan endişelenmesine izin vermemeliyim. Bunun uzun ve çılgın bir baştan çıkarma girişimi olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. O benim evimde. Onu bu işe ben bulaştırdım. Çılgınlığı, imkansız isteyemem ve soyunma odasına ulaştığımızda rahatladım.

Flamalar ve balonlar kayboldu. Parıltının üzerinden yürüyoruz ve bu sefer içeri girerken müzik çalmıyor ve alkış sesi duyulmuyor.

• • • •

NOAH

Finn günün geri kalanında sessiz. Koşu bantlarında yanımda, sonra ağırlık kaldırırken birbirimizi görüyoruz.

Ama bakışları sıkıntılı, çenesi sert.

Başka kimse fark etmiyor.

Akşam Carolina ile oynuyoruz ve 1-0 kaybediyoruz. Ev sahibinin kutusuna bakmaktan kaçınıyorum. Tanaka'nın ne düşündüğünü bilmek için fazla merak etmeme gerek yok.

Normalde Finn gazetecilerin bazı sorularını yanıtlamak için çağrılabilirdi ama Daniela bizi uzaklaştırdı. Kaybettiğimiz gece yanlışlıkla ilişkimiz hakkında bir basın toplantısı düzenlemeyeceğiz.

Finn bizi dairesine geri götürürken sessizdi. Boston yanımızda parıldıyor, panoramik manzarada parılayan tüm yüksek heybetli binalar açılır tavan. Her CEPHE şehir merkezi o Güzel, Her biri New Hampshire'daki evimin belediye binasını aşıyor. Finn'in pırıl pırıl Seaport apartman kompleksinin altındaki gösterişli otoparka giriyoruz ve asansör Finn'in dairesine çıkarken sessiz kalıyoruz. Mutfakta yaptığımız sohbet çok yapmacık. Görünüşe göre,

İkimiz de aç değiliz ve yatmaya can atıyoruz.

Odama girdiğimde anneme mesaj atıp Finn'in bizimle kalma davetini iletiyorum.

Hemen cevap veriyor.

Anne: Bunu düşüneceğiz.

İç çekiyorum ve telefonumu bir kenara itiyorum. Finn'in odasına gidip ona söyleme dürtüsüyle savaşıyorum ve bunun yerine uyumaya odaklanıyorum.

Sonra kapı çaldı.

Cevap versem mi yoksa Finn duydu mu diye düşünerek geriliyorum. Finn'in ayak sesleri kapıya doğru ilerliyor. Bir anlık tereddütten sonra odadan çıkıp koridorda onu takip ediyorum. Önsezi midemi bulandırıyor ve koridorda oyalanıyorum.

Finn kapıyı açar, ardından Madison elinde bir şişe Dom Perignon ile daireye süzülür.

"Madison?" Finn soruyor. "Burada ne işin var?" Kaşlarını çatıyor. "Dairende bir şey mi oldu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bana biraz şeker ödünç vermek ister misin?" Madison kıkırdıyor.
"Ya da bir turşu kavanozu açmak?"

Gölgenin beni gizleyeceğini umarak duvara yaslanıyorum.

"Nasıl gel benim Telefon o patlayan ile
Haberler hakkında nikahınız?" Madison soruyor.

Finn nefes alıyor ve ben bu durumda olmaktan nefret ediyorum. "Noah benim kocam."

"Sahte kocan."

Kelimeler apartmanda yankılanıyor. Finn ve ben o kadar belli mi oluyoruz?

Finn nefes alır. "Evliliğimiz gerçek."

"Yani, sahte evliliğiniz gerçek." "Bu hiç mantıklı değil, Madison."

"İkinizi de gördüm. Birbirinizi tanıımıyordunuz. Bu hiç mantıklı değil."

Gitmeliyim. Belli ki bu konuşma bana göre değil. Yine de ayaklarım ağaca dönüştü ve Finn'in varlığını ağaçların köklerinden uzaklaşamayacağı kadar terk edemiyorum.

Finn sonunda, "Birlikte iyi vakit geçirdik," diyor.

"Kustuğu zamanı mı kastediyorsun? Ya da korkunç paten kayışıyla Blizzard'ları rezil ettiği zamanı mı?"

Her kelime ruhumu tırmalıyor ve duvara daha da yaslanıyorum. Bu konuşmayı dinlerken beni görmelerini hiç istemiyorum.

"Sen paten kaymazsın Madison. Ayrıca, disk onun patenine çarptı. Herkesin başına gelebilirdi."

"Bana yalan söylediğini duymaya gelmedim, Finn Carrington. Ben senin arkadaşınım, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

"Şu anda bir tane işine yarar diye düşündüm."

Finn elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu çok hoş."

Ona doğru dönüyor ve buradan bile Sydney Sweeney göğsünün genişliğini ve belinin inceliğini görebiliyorum. Muhteşem bir kadın.

Sesi boğuklaşıyor ve kollarını Finn'in boynuna doluyor. "Ayrıca, yatıya kalacağımızı sanıyordum."

"Şimdi de yatıya kalmak mı istiyorsun?"

Başını arkaya yaslıyor ve koyu renk saçları arkasında uçuşuyor.
O çok seksi. "Becer beni, Finn."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Madison harika görünüyor ve çiçek kokusu etrafımı sarıyor. Koyu renk saçları dalgalanıyor ve siyah kirpikleri aşağı. Seksilik onda. Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor ve parlak mercan dudakları bir sırıtışa dönüşüyor.

Aylardır flört ediyoruz. Gerginliğimizi arttırıyorduk ve şimdi seks istiyor. Ellerimi onun küçük beline dolamak, onu mutfak tezgahının üzerine kaldırmak ve ima ettiği türden vahşi bir seks yapmak kolay olurdu.

"Sana bir içki koyayım," diyor, sesi boğuk.

Söylediği her şeye uymak kolay olurdu. Noah ve benim gerçekte ne olduğumuza dair sırları ona fısıldamak kolay olurdu, böylece dünyada neler yaşadığımı bilen biri olurdu.

Sonunda meme uçlarının alaca mı yoksa pembe mi olduğunu ve aşağıda hangi iniş şeridine sahip olduğunu bilecektim.

Vücudumdaki tüm stresi atar ve kendime bir erkeğe aşık olmadığımı hatırlatırdım.

Sırıttırıyor ve evet diyeceğimi düşündüğünü biliyorum. Üç saniye içinde öpüşeceğimizi ve külotunu çıkarana kadar geçen sürede onu becereceğimi düşündüğünü biliyorum.

Ama Noah yan odadayken onunla yatmayacağım ve dürüst olmak gerekirse bunu istediğimden de emin değilim. Madison aklımda değildi.

Eğer aramızda bir şey olsaydı, çok daha önce birlikte olurduk. Hayır, Madison sırları bilmenin seksi olduğunu düşünüyor ve ben de bu sırrı koruması ve saklaması için ona vermeyeceğim. Noah'ın geleceğini onun ellerine bırakmayacağım, elleri ne kadar seksi olursa olsun.

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Madison." "Bebeğim?"

"Gitmen gerek. Şimdi."

"Ama-"

"Ben evli bir adamım, Madison."

Yüzü kızarıyor. "Hiç eğlenceli değilsin, Finn. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Öyleyiz."

"O zaman neden..." Kaşlarını çatıyor. "Bana gerçekten *sevdiğini* mi söylüyorsun? onu?"

"Onunla evlendim."

"Tamam." Madison yanımdan geçip gitti.

Tekrar veda etmek için dönmüyorum ve kapı arkasından tıkladığında kilitliyorum.

Kahretsin.

Kendime biraz su dolduruyorum, sonra koridorda ayak sesleri duyduğumu sanıyorum.

Noah, Madison'la konuşmamı duydu mu? Odasının önünden geçtiğimde kapısı kapalıydı.

• • • •

NOAH

Finn'e ertesi sabah geç saatte gelen ziyaretçisini sormuyorum, o da bu konuyu açmıyor. Ama geceyi onunla geçirmedim. A Bu beni hem suçlu hem de mutlu ediyor. Ve sonra bunu düşündüğüm için tekrar suçluluk duyuyorum.

Arenaya doğru giderken Finn, "Bugün çok sessizdin," diyor.

"Öyle mi?"

"Bana sormak istediğin bir şey mi var?" Finn'in sesi sahte bir rahatlıkla doluyor.

Kaskatı kesildim. Dün gece Madison'ı duyup duymadığımı merak ediyor mu? Telefonum çalıyor ve minnetle onu çıkarıyorum.

Baban ve ben saat 16:00'da Boston'da olacağız.

Yakında görüşürüz.

Ekrana göz kırpiyorum.

"Sorun nedir?" Finn direksiyonu çeviriyor. Güneşten öpülmüş bileklerinde ışık parlıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Ailem geliyor."

"Bu harika!" Finn parlak gülümsemesini bana doğru çeviriyor ve kalbim giderek normalleşen yalpalamasını yapıyor.

"Bugün geliyorlar." Kaşlarımı çattım. "Onları hafta sonu için davet ederken daha açık konuşmalıydım."

Finn kaşlarını çatar. "Bugün Cuma. Bugün gelmeleri çok doğal. Böylece ailemin partisi onları yormayacak." Gözleri yuvarlak. "Sorun değil, Noah. Gerçekten."

"Ama uyuyacaklar..."

Göz kırpıyor, sonra arkasına yaslanıyor. "Oh."

Konuşmadığımız için dışarıdan gelen sesler arabayı dolduruyor. Arabanın tekerlekleri kaldırımda sallanıyor ve Cambridge'e doğru dönerken sağ sinyal klik sesi çıkarıyor.

Koltukta kıpırdamıyorum. Finn'i bir kez daha rahatsız ettiğim bilgisi üzerimden bir sıkıştırma silindiri kadar etkili bir şekilde kayarken kesinlikle hareketsizim.

"Hey..." Finn başını bana doğru eğdi. "Sorun yok, dostum. Endişelenme. Ailene odanı verirsin, biz de yatarız."

"Odanı almak istemiyorum."

Yüzünde bir an için acı belirliyor. Her şeyi yanlış idare ediyorum.

"Yani, rahatsız etmek istemem."

"Sıkıntı mı? Şimdi de büyükanneler gibi mi konuşuyoruz?" Göz kırpıyorum.

"Deplasman maçlarında birlikte kalıyoruz. Deplasman gruplarında da birlikte kalmaya devam edeceğimizden eminim, çünkü kimse yeni evlileri ayırmak istemez."

"Alanınıza tecavüz etmek istemiyorum."

Hafif bir gariplik var. Dün onu mastürbasyon yaparken yakaladım.

"Harika olacak," diye söz veriyor Finn. "Ayrıca, yatak odamda bir televizyonum var. Çok eğleneceğiz."

"Böylece televizyon, yapmadığımız gürültülü seksin sesini örtbas edebilir mi?"

Finn'in gözleri bir an için büyür ve arkadan gelen bir araba korna çalar.

"Kahretsin. Özür dilerim." Finn direksiyonu daha sıkı kavırıyor ve ben de onun dikkatini daha fazla dağıtmamaya karar veriyorum.

Düşünmem gereken başka şeyler de var. Mesela ailemin kocamla tanışma konusunda ne düşüneceği gibi. Sonra ziyarete geleceklerini hatırladım. Bir erkekle evli olmama rağmen. Gerçek hayatta başka bir eşcinsel çift tanımadıklarından ve her zaman onaylamadıklarından emin olmama rağmen.

Kendimi ıslak ve bulutlu güne gülümserken buluyorum.

Finn'in dudakları seğiriyor. "Harika olacak. Göreceksin."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

F Noah'nın ailesinin ziyareti için duyduğum heyecanı biraz abartmış olabilirim. Karnımdaki düğüm harika hissettirmiyor. Noah kıyafetlerini ve eşyalarını, açığçası ait oldukları yere, benim yatak odama taşıdı.

Şimdi mutfakta volta atıyor, Noah'nın ailesini çağırmak için bekliyorum.

Daha önce kimsenin ailesiyle tanışmadım ve her şeyin hazır olup olmadığını kontrol edip tekrar kontrol ediyorum. Daha önce hiç kimsenin erkek arkadaşı olarak tanıtılmamıştım ve şimdi de birinin erkek arkadaşı olarak tanıtılıyorum.

Koca.

Ve bu bir yalan.

Bu insanlar her kimse, onlara yalan söylüyor olacağım. Bir yıl sonra Noah'la boşandığımızı öğrenecekler. benden nefret edecekler.

Ve Tanrım, haklı olacaklar. Boğazımdaki buruk tadı yutkunarak bastırıyorum.

Sonra kapı çalıyor. Kısa bir süre sonra, yola koyulurlar.

"Noah! Ailen neredeyse geldi!"

"Tamam." Noah odamdan bana doğru koşuyor. Çoraplı ayakları kaygan cilalı zeminlerde kayıyor. Gabriella harika bir iş çıkarıyor, ben de ona destek oluyorum.

"Dikkatli ol bebeğim," diyorum.

Gözleri büyüdü. "Karaktere giriyorsun."

Göz kırpıyorum, sonra ne dediğimi düşünüyorum. Kendimden en emin halimle

Gülümse. "Elbette." Ona doğru eğildim. "Yoksa ballı tavşanı mı tercih edersin? Balkabağı? Snugglemuffin? Puck?"

Göz kırpıyor. "Kimse sevgilisine puck demez." "Sanırım bu senin, benim tatlı disk'im."

Noah şaşkınlıkla bana gülüyor. Yeşil gözleri öncekinden daha büyük ve kalbimde bir şeyler kesinlikle ısınıyor.

"Bana böyle hitap edemezsin," diye haykırıyor. "Neden?"

"Kulağa pis geliyor!"

Homurdanıyorum. "Bu yüzden mi hokey oynamaya başladın?" Noah'nın yanakları pembeleşiyor.

o. Kapı zili çaldı ve kapıya doğru döndü. Açmak için acele ettim.

Nuh'un iki yaşlı versiyonu garip bir şekilde ayakta duruyor. Annesi onun

parlak yeşil gözleri ve yüksek elmacık kemikleri vardır; babası ise biraz daha yuvarlak olsa da onun atletik vücuduna sahiptir. Soğuk hava evin içine doluyor.

ve bana ihtiyatla bakıyorlar.

Tanrım, onları suçlamıyorum.

Kalbim daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı atıyor. Gitmek istiyorum.

Yine de elimi apartmana doğru uzatıyorum ve gülümsüyorum, her ne kadar ebeveynleri yukarı doğru dudak hareketleri yapmasa da. "Hoş geldiniz."

• • • •

NOAH

"Gelebilmemize çok sevindik," diye haykırıyor Finn. "Kesinlikle çok sevindik."

Annemle babam birbirlerine şaşkın bakışlarla bakıyorlar.

"Ailem yarın sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor," diye devam ediyor Finn, süper bir ev sahibinin tüm enerjisiyle. "Biraz takılırız, sonra da yemeğe çıkarız diye düşündüm. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Um..."

Finn'in ifadesi ağırlaşır. "Ya da uyumak istersen, uyuyabilirsin. İkiniz de çok yorulmuş olmalısınız. Ya da belki şehri görmek istersiniz? Sizi arabayla gezdirebilirim?"

"Planın kulağa harika geliyor," diyor annem.

"Doğru." Finn gereğinden fazla başını sallıyor ve içki zevklerini sorguladıktan sonra babama bir IPA, anneme de biraz beyaz şarap veriyor. Neyse ki bana ilk kez alkol verdiğinde olanlardan bahsetmeyi ihmal ediyor.

Finn annemle babamı kanepeye yönlendiriyor, böylece Boston limanını en iyi onlar görebiliyor. İkimiz de onların iki yanındaki koltuklara oturduk,

Finn ve ben de yeterince aşık görünmek için vücut dilimiz hakkında endişelenmek zorunda değiliz.

Annem ve babam Finn'in bir yemek ş i r k e t i n d e n sipariş ettiği mezeleri minnetle mideye indiriyor. Keçi peynirinin cömertçe sürüldüğü ve jambonun sıkça kullanıldığı göz önüne alındığında, yemek şirketi spektrumun sağlıklı tarafından ziyade lezzetli tarafına yönelmiş.

"Demek gerçekten evlisiniz?" Babam tabağını aperatiflerle doldurup kanepeye yaslandıktan sonra soruyor.

Finn ve ben bakışıyoruz. Finn'in koltuğunun kenarına kıvrılmak ya da kucağına oturmak için garip bir istek duyuyorum. Ama bu çok saçma.

"Biz evliyiz." Finn koltuğunda kayıyor ve bakışları bir an için başka yöne kayıyor. "Ani oldu. Seni davet etmeliydik."

"Sarhoş muydun?" diye soruyor babam. Sertleşiyorum.

"Noah sarhoş olmaz tatlım," diyor annem gülerek. "O sorumluluk sahibi bir adam."

Bu sefer Finn sertleşir. Hoş sohbet tatsız bir alana kaymıştır.

Finn benimle göz teması kurmadan, "Oğlunu önemsiyorum," diyor. "O inanılmaz biri. Onunla gurur duymalısınız."

Ailem başını salladı, yatıştırıldı.

Bir kızla değil de bir erkekle evli olmamın tuhaflığı üzerine düşünmelerini bekliyorum, ama bu açıklama asla gelmiyor ve çok geçmeden Finn'in seçtiği şık restorana gitmek üzere ayrılıyoruz.

Boston neyse ki bu gece yağmur yağmamasına karar verdi ve biz de iskeleye kadar olan kısa mesafeyi yürüyoruz. Liman sessiz ve durgun, şehrin parlak ışıkları suya yansıyor, ta ki küçük bir tekne suya çarpıp ışıkları dalgaların arasında kaybolana kadar.

"Bu çok güzel," diye haykırıyor annem ve babam sırtarak annemin yanağına bir öpücük konduruyor.

"El ele tutuşuyorlar," diye fısıldıyor Finn ve sıcak nefesi kulağıma çarptığında ürperiyorum.

"İğrençler," diyorum, çünkü Tanrım, onlar benim ailem.

Finn irkildi. Kelimeleri tekrar ağzıma tıkmak istiyorum. Finn benden uzaklaşıyor ve ben aniden serin akşam esintisinin farkına varıyorum.

Neden yüzünde hayal kırıklığı var? Elimi tutmak istedi mi? Yani, belli ki istememiş. Ama mutlu görünmüyor. Muhtemelen oyunculuk yeteneklerimden etkilenmemiştir.

Parmaklarımı ona uzatıyorum, o da gülümseyerek parmaklarımı avucunun içinde tutuyor. Kalbim tekliyor ve yeterli oksijeni alabilmek için burnumdan ve ağızımdan nefes alıyorum. Çünkü Finn'in eli sıcak ve büyük ve Abby'nin elini tutmaktan tamamen farklı bir deneyim. Hoşuma gitti. Elimi sıkıyor ve içimde bir şey zonkluyor. Hah.

Muhtemelen üşüyordum. Onun eli sıcaktı. Hostes için sırada beklerken ve hatta bizi suya bakan masaya getirdiğinde bile hala el ele tutuşuyoruz. Ellerimizin hâlâ birbirine bağlı olduğunu ancak o zaman hatırlıyorum ve elini bıraktığında garip bir kıkırdama duyuyorum.

Bir garson bize menüde rehberlik ediyor ve bir diğeri annemin el çantası için küçük bir masa getiriyor.

Büyük bando müziği akşam havasında süzülüyor ve annemin gözleri parlak pirinç enstrümanlarını çalan siyah takım elbiseli bando üyelerini görünce açılıyor. "Ne kadar güzel."

"Hı-hı." Babam başıyla onaylıyor ve parıldayan ışıklara, mutlu insanlara ve karanlık limana bakarken yüzü yumuşuyor.

"Oh, tatlım. Bu harika," diye gevezelik ediyor annem. "Burası en sevdiğin restoranlardan biri mi?"

"Benim de ilk seferim."

Babam anneme, "Daha yeni evlendiler," diye hatırlatıyor ve Finn'in daha önce başarıyla defettiği gariplik tüm gücüyle geri dönüyor.

"Burası ailemin en sevdiği restoranlardan biri," diyor Finn, geniş gülümsemesini tekrar ortaya koyarak. "Yarın onlarla tanışacaksın."

"Yani onlar..." Babamın sesi kesiliyor ama bakışları aramızda gidip gelmeden önce değil.

Finn bana bakıyor.

"Sanırım babam ailenizin evli olmamıza bir itirazı olup olmadığını sormaya çalışıyor."

Finn, "Tek dertleri bunu görememek," diyor.

Babam hızla başını sallıyor. Ona başka sorusu olup olmadığını sormak istiyorum ama suçluluk, kafa karışıklığı ve hatta öfkenin kabarmasından hoşlanmıyorum. Bunun yerine menüye odaklanıyorum ve Finn'in annesinin doğum günü partilerine olan düşkünlüğü ve bir düğünü neye dönüştürebileceği konusundaki dehşeti hakkında uzun bir tartışmaya girmesine izin veriyorum.

Annem tüm doğru yerlerde gülmeye çalışıyor, ancak annesinin açıkça zevk aldığı yemekli ilişki kendi deneyimlerimizden çok uzak.

"Yarınki etkinlikte bazı gazeteciler olacak," diye onları uyarıyorum. "Hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsiniz."

Dört garson aynı anda yemeklerimizi getirerek bazılarımızın diğerlerinin yemeklerinin gelmesini beklemek zorunda kalması krizini önüyor. Ailem ızgara deniz ürünleri ve kusursuz sunumları karşısında haykırıyor.

Kısa süre sonra babam ve Finn hokey hakkında sohbet ederken, annem araya girerek yemeklere ve dekora daha çok hayran kalıyor.

Sonunda, parlak apartman kompleksine geri dönüyoruz, her zaman dost canlısı kapıcının yanından geçiyoruz ve üst kattaki asansöre biniyoruz.

Annem ve babam yemek için tekrar teşekkürlerini sunduktan sonra Finn ve ben onun odasına geri dönüyoruz.

Finn, kapı kapandığında "İyi bir ailen var," diyor ve gömleğini çıkarıyor.

"Biliyorum." Bakışlarımı kaçırmayı hatırlıyorum ve düz beyaz boyalı duvar Finn'in dalgali göğsünden daha ilginçmiş gibi davranıyorum.

"Sorun nedir?" Finn sorar.

"Neden bir erkekle evlendiğimi merak ederler diye düşündüm."

"Benimle tanıştıktan sonra merak etmelerine gerek kalmadı." Finn göz kırpmıyor.

Yatağın üzerindeki yastıkları inceliyorum. "Onlar sana fırlatabileyim diye mi orada?"

Finn boğuk bir kahkaha atar.

Finn'e bu akşam için teşekkür etmenin yolunun şiddet, hatta yastık şiddeti olmadığına karar veriyorum ama Finn'e baktığımda kaşlarını çatıyor, sanki ona yastık fırlatmışım gibi.

"Ailen eski kız arkadaşlarıyla tanıştı mı?" diye soruyor.

"Ailemin yarın onları gündeme getireceğini sanmıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Seni sorgulamayacaklar."

Kaşları hala çatık. "Sadece bilmek istedim." "Ah."

Yatağa oturdum ve gömleğimi çıkardım.

Bakışları benden uzaklaşıyor, sonra çekmecesine gidip birkaç pijama çıkarıyor.

"Üniversite boyunca Abby ile çıktım. Bu yılın başlarında ayrıldık."

Gözleri büyüdü. "Dostum, onunla uzun zamandır çıkıyorsun."

"Sanırım." Ayağa kalkıp kemerimi çıkarıyorum veilmeklerinden kaydırıyorum. "Yani aşık mıydın?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Emin değil misin?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Aşkın nasıl bir his olduğunu nereden bilebiliriz ki? Başkalarının sahip olduklarını söyledikleri bir şey. Filmlerde izlediğimiz bir şey. Ya da okuduğumuz bir şey."

Gözleri yumuşamıyor.

"Abby hoş biriydi. Ve zekiydi. Tıp öğrencisiydi. İyi anlaşırdık."

"O zaman neden ayrıldınız?"

"Teknik olarak, o benden ayrıldı."

"Oh." Geri çekildi. "Ondan ayrılmazdın." "Muhtemelen ayrılmazdım," diye itiraf ediyorum, ama bu beni gurur duyuyorum. "Çok tatlıydı. Onunla sonsuza dek çıkabilirdim."

Finn hızla göz kırpmıyor, sonra arkasını dönüyor. Tepkisi garip. Yani, önümüzdeki yıl içinde birbirimizden boşanmaya söz verdik ama bu farklı, değil mi?

Bu evlilik kazara oldu. Ve
ikimiz de eşcinsel değiliz.

Ya da en azından Finn öyle değil. Geçtiğimiz yıl içimi dolduran gariplik, Finn'in yanındayken de bitmiyor. Bakışlarım rahat olduğumdan daha sık, bilmesini istediğimden daha sık onun vücuduna kayıyor.

Finn'le pek çok şey hakkında konuşabilsem de bu konuda konuşamıyorum.

Belki de aslında o kadar da heteroseksüel olmadığınızı, daha fazlasına açık olabileceğinizi ifade etmekten geri dönüş yok.

Böyle hissetmediğini garip bir şekilde açıklamak zorunda kalmasını istemiyorum ve öpücüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığımı merak etmesini istemiyorum.

çok fazla. Tanrım, adamı daha önce de çıplak görmüştüm. Bana ve aileme karşı çok nazik olan bu adamı rahatsız etmek istemiyorum.

Finn hala garip davranıyor. Çenesi gergin, vücudu kaskatı. Belki de yatağa öylece yığılamadığı için üzgündür. Neden Abby hakkında konuşmak istediğini anlamıyorum. Ama onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım.

"Onu özlemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Onu özlemem gerekirdi, değil mi? Ama ondan ayrılmayı düşünmediğim halde, bana kendini yeni birine bırakmak istediğini ve beni geleceğinde görmediğini söylediğinde perişan falan olmadım."

"Oh." Finn'in omuzları bir parça aşağı iner.

"Akıllı ve tatlıydı. Birbirimizi nadiren görürdük. O tıp fakültesine hazırlanmakla meşguldü, ben de hokeyle. Her günün sonunda arayabileceğim birinin olması hoşuma gidiyordu ama sonuçta çoğunlukla böyle oldu. Belki de randevuya çıkacak kadar çok çalışmıyorduk. Belki de umursamıyorduk."

"Özür dilerim," diyor Finn.

"Sorun değil. O iyi bir insandı ve hayatımı güzelleştirdi. Ama sonsuza kadar benim değildi. Ve başlangıçta bile onun için deli olduğumu sanmıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Belli ki çok fazla şey söyledim. Finn'in en uzun ilişkimin tutkulu olmadığını duymasına gerek yok.

Ama ona baktığımda gülümsüyor ve belki de onu tekrar mutlu etmek için söylemem gereken şeyi söyledim.

"Tutkulu bir adamsın." Göz kırıyor.

Yanaklarımın ısındığını fark ediyorum ve kendimi gülmeye zorluyorum, ama ses garip çıkıyor, şüphesiz sıkılaştıran göğsüm yüzünden. "Koç'a bir gösteri yaptık."

"Muhtemelen hâlâ yaralı." Finn banyoya giriyor ve ben kıkırdamaya çalışıyorum ama göğsüm sıkışıyor ve ses gelmiyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fışık, üç yıl önce bu daireye taşındığımdan beri binlerce kez yaptığı gibi perdelerden süzülüyor. Ama bu sefer farklı. Bu sefer yanımda sıcak bir beden var.

han Ve bu yeni bir olay olmasa da, genellikle sevgililerim atletik aktivitelerimiz ve endorfin hücumlarımız bittikten sonra yatak odamdan ayrılırlar.

Koç'un sabah çok erken kalkmamızı istediğini ima etme konusunda ustayım ve sevgililerim genellikle aramamı beklemeyecek kadar deneyimlidir. Diğer oyuncular gelecekteki erkek arkadaş olarak daha iyi bahisler.

Beni ciddiye almaları için çok fazla itibarım var.

Bu yüzden sıcak bir beden beni sardığında bunu pek düşünmedim. Ama döndüğümde gördüğüm Noah'tı. Kendini kollarıma bırakmış Noah.

Nefesim kesiliyor ama geri çekilmiyorum. Onun yerine kendimi onu incelerken buluyorum. Elmacık kemiklerinin ve burnunun kıvrımlarını ve dudaklarının dolgunluğunu inceliyorum. Benim öptüğüm dudaklar. Dudaklarım yukarı doğru geriliyor, o eliptik odadaki şokumu hatırlıyorum. Öpücük güzeldi. Soyunma odasında takım arkadaşlarımız için öpüşmemiz de çok iyiydi.

Noah düzenli nefes alıyor. Kolum ona sarılmış durumda ve eğer çekilirim uyanacak.

O yüzden yapmıyorum.

Sıcak tenine sokuluyorum ve ışığın kısa siyah saçlarının üzerinde nasıl titreştiğini inceliyorum.

Sikim kalınlaşıyor, bu sabahki sorun daha da dramatik bir hal alıyor. Vücudumun o kısmını ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama onun yerine sikine sürtünmeyi başarıyorum.

Ve bu çok zor.

Bir iniltiyi geri yutuyorum.
Ama olay şu ki... şok iyi hissettiriyor.
Ve řimdi Noah'ın sikini dűřűnűyorum.
Kahretsin.

Kolumu ondan řekiyorum řűnkű belli ki bundan cinsel bir zevk alırken kollarımda onunla yatakta yatmaya devam etmem etik bir řey deęil.

Kendimi űrkűtűcű hissediyorum ve vűcudumu onunkinden ayırdıęımda Noah tahmin edilebileceęi gibi uyandıęında daha da kűtű hissediyorum.

Uzun kirpikleri havaya kalkıyor, sonra yemin ederim yűzűnde bir korku belirliyor. Neredeyse kolumdan fırlayacaktı.

"űzűr dilerim," dedi.

"Uyuyordum." "Sorun değil."

Yűzűstű dűnűyor ama ona sikini hissettięimi, hořuma gittięini sűylemiyorum.

Bunun yerine, banyoma girip gűne bařlamaya hazırlanıyorum ve aletimin bűzűřmesi ve kendimi Noah dűřűnűcesiyle orgazm olurken bulmamam iřin duřu soęuęa koyarsam, bu benimle duřum arasında.

• • • •

NOAH

Mısır pamuğundan şarşaflara tutunarak yatağın kenarına oturuyorum. Finn beni hissetti mi? Uyandığımda sertleştiğimi anlayabilir miydi?

Neredeyse kesinlikle.

Finn duştan ıktığında, buhar odaya yayılırken, tavrı... utangaştır. Finn'in tavırları asla utangaş değildir. Ama şimdi bakışlarımdan kaşıyor ve tűm korkularımı doğruluyor.

Aceleyle banyoya girdim ve bugűn iřin hazırlandım. En azından parti dikkatimi daęıtacaktı. Ama Finn ailesinin Marlborough Caddesi'ndeki gűsteriřli evinin űnűne park ettięinde ve ben de ailem ve onunla birlikte arabadan indięimde damarlarımdan endiře akıyor.

Ailesiyle tanışacağım.

"Finn! Noah!" Bir adam baęırıyor ve ben dűndűęűmde dűnya sarı renkte patlıyor.

Finn hemen yanıma geliyor ve beni süslü kırmızı konağın kapısına doğru götüreceğini sanıyorum ama onun yerine elimi tutuyor.

Dokunuşuyla içime bir sıcaklık yayılıyor ve belki de şaşırmış görünüyorum çünkü hemen dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Beni öpüyor.

Tam orada, paparazzilerin önünde, ailemin önünde.

Kalbim parlıyor, ki bu çok saçma. Bizim bir çift olduğumuzu satıyor. Umarım ona geniş, şapşal bir sırıtışla baktığım herhangi bir fotoğrafımı görürse iyi rol yaptığımı düşünüyordur.

Çünkü Tanrım, kocam inanılmaz biri.

Konağa girerken adeta uçuyorum, koridora girdiğimizde annemin hayret dolu haykırışının belli belirsiz farkındayım.

Finn'in zengin olduğunu biliyordum ama yine de ailesinin bir apartman dairesinde yaşamasını beklerdim. Görünüşe göre, bütün şehir evini almışlar, çünkü inanılmaz pahalı bir fiyata satın alınmış, inanılmaz sofistike bir elbise giymiş zarif bir kadın kollarını bana doluyor. Karmaşık bir vanilya ve baharat parfümünü içime çekiyorum, sonra alto bir sesle "aileye hoş geldin" diyor.

Sonra ayrıldık ve o ailemi selamlıyordu.

Annesi kollarıma atılmadan önce Finn beni bıraktı ama şimdi elimi tutuyor.

"Ne dersin, tatlı dostum?" diye fısıldıyor kulağıma. "Onlara Boston'daki en mutlu yeni evlileri gösterelim mi?"

"Ailem için endişelenmeli miyim?" Ben soruyorum.

"Annem onlarla ilgilenir. O mükemmel bir ev sahibidir." "Misafirler memnun görünüyor."

Ve böylece, tur atmaya başladık. Sohbetten sohbete koşuyoruz. O her zaman yanımda ve sadece diğer konuklarla tokalaşmak için elimi bırakıyor.

Herkes ona bayılır. Katıldığı her sohbetin yıldızıdır.

"Yeni oğlum!" Mavi takım elbiseli iri bir adam sırtıma bir tokat attı. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Baba, bu benim kocam," diyor Finn.

Kayınpederim elimi içtenlikle sıkıyor. "Her zaman bir Carrington daha kullanabiliriz."

"Noah soyadını değıştirmedi."

"Neden olmasın?" Babasının sesi gürler. "Sana Carrington'lardan bahsedeyim, Noah. Mayflower ile geldik. O zamandan beri harika şeyler yapıyoruz."

"Bu...harika."

Noah'nın babası sırtıyor ve göğsümü dürtüyor. "Ve bu yetersiz bir ifade."

Noah'ın babası uzaklaşıyor.

"Bak..." Finn diyor ki. "Güzeller."

"Evet." Gülüyorum. "Dinamizmini nereden aldığını görebiliyorum." Finn, "Babamın yanında küçülen bir menekşeyim," diyor.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve konuklar kanepeleri mideye indirip şampanya içerken tabakların ve bardakların çınlamasının sadece belli belirsiz farkındayım.

Ona tapıyormuş gibi davranmak için çok çalışmam gerekmiyor ve tek endişem yarın fotoğraflar yayınlandığında onu ne kadar sevdiğimi anlayabilecek olması.

Uzakta çiçekli bir elbise görüyorum, sonra Daniela bana doğru süzülüyor. Birkaç yaşlı adam ona takdir dolu bakışlar atıyor. *Hah*. Sanırım çekici biri. Genç Margot Robbie'ler ilginizi çekiyorsa, bir film afişine yakışırdı.

Daniela'nın sarı saçları Fransız usulü toplanmış ve bana gülümsüyor. "Yatak odalarından birini görüşme odası olarak ayarladım. Görüşmeler için hazır mısınız?"

"Çoğul görüşmelerde olduğu gibi mi?" Bakışlarımı Finn'e doğru çeviriyorum.

Yüzümdeki telaşı görüyor ve endişeleniyor olmalı ki elimi sıkıyor. "Oturarak görüşme yapılacağını bilmiyorduk."

"Önümüzdeki iki hafta **boyunca** her gün öğle tatilinizde görüşme yapmayı mı tercih edersiniz?" Daniela gülüyor ama bizim yüz ifademizi görünce yüzü asılıyor.

"Tabii ki hayır. Ama kaç tane mülakatçı var?" Finn soruyor. "Merak etmeyin, her biri sizinle on beş dakika görüşecek."

"Tamam." Finn kravatına dokunuyor ve eli sallanıyor.

Finn'i pek gergin görmem ama şu anda gergin.

Gazeteciler maskaralışımızı görebilecekler mi? Başarılı olamazsak ne olacak?

Çünkü ailelerimizi ve onların arkadaşlarını birlikte olmamız gerektiğine ikna etmek başka bir şey. Ailelerimiz içimizdeki kötülüğü görmeye alışık değiller ve bu yüzden şanslıyız, ama gazetecilerin işi her şeyi sansasyonelleştirmek değil mi?

Kalbim son dönüşlerini yapan bir topaç gibi dengesiz atıyor.

Finn kolunu belime doluyor. "Hemen yanında olacağım."

Finn'in de en az benim kadar boyundan büyük işlere kalkıştığını bilsem de, sözleri beni rahatlatıyor olmalı ki omuzlarım gevşiyor.

Daniela bizi üst kata çıkarıyor ve bir yatak odasına giriyoruz.

Her şey bebek pembesi, bu yüzden kullanılmayan yatak odalarından biri, ancak mekan masraf yayıyor. Odada teknik olarak bir yatak var ama aynı zamanda bir kanepe ve dört koltuk da bulunuyor. Tavan yüksek, taç pervazlar muhteşem.

Finn'e ailesinin evinin ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum ama sonra elinde bir kâğıt tutan bir adam fark ediyorum. Belki de konumlarımızın ne kadar farklı olduğunu vurgulamak doğru yol değildir.

Tanrım, Finn'in çevresinde olmamalıydım. Kesinlikle onun kocası olmamalıydım.

Daniela, tüm evliliğimizin bir yalan olduğunu ve yanlış bir şey söylersek her şeyin ortaya çıkacağını bilse yapmayacağı bir gülümsemeyle, "İlk görüşmecini getireyim," diyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

F Noah'yı pembe kanepeye götürüp yanına oturtuyorum. Bu iş bizde. Belki daha önce panikledim ama Daniela haklı. Bu görüşmeleri ezip geçeceğiz. Ekip yönetimi mutlu olacak ve biz de kendi mülakatlarından geçenlerin mutlu tatminine sahip olacağız. *han* kontrol listelerini erkenden hazırlayın.

Peki ya Noah ve ben, herhangi bir gafı ortalama bir kızın kıskançlıktan çatlamasına neden olacak derecede yayınlama yeteneğine sahip dost canlısı olmayan yabancıların önünde delicesine aşıkmişiz gibi davranmak zorunda kalırsak?

Kapı açıldı ve Sports Showcase'den Rex Manley içeri girdi.

içi

nd Kahretsin.

e. Yani, biz hallederiz. Kesinlikle. Gergin değilim. Hiç de bile. Ben değilim. Dudakları bir sırıtışa dönüşür ve gözleri dans eder. O içine yerleşir

Yine pembe bir koltukta oturuyor, sonra elindeki kâğıtları kucağına yerleştiriyor. Pantolonu bir zamanlar kaslı olan kalçalarını geriyor - eski oyunlarının videolarını görmüştüm.

Rex spordan anlar. Yıllardır beni takip ediyor.

"Bu konuşmayı yapacağımızı hiç düşünmemiştim," diyor Rex. "Belki de vloglar bana bir ipucu vermeliydi."

Bu yorum karşısında ne yapacağımı bilemediğim için boğazımı temizliyorum. "Rex, bu benim kocam Noah. Noah, bu da Rex Manley."

"Tanıştırmana gerek yok. Biz arkadaş değiliz." "Kibarlık yapıyorum," diye mırıldandım.

"Bu size ekstra puan kazandırmaz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Rex beni kızdırmaya mı çalışıyor? Nasıl sert bir gazeteci olunacağı konusunda ders mi aldı? Yoksa bir erkekle evli olduğumu öğrendiğinde daha önceki dostluğumuzu kaybettik mi?

Rex eski bir hokey oyuncusu ve yazı yazmada ya da en azından kameraya kaşlarını çatarak ve ciddi tonlarda konuşarak Sports Showcase'de yer almasını sağlayacak kadar iyi.

Ayrıca takımımındaki herkesten yaklaşık yirmi yaş büyük. "Noah, NHL'nin bir parçası olmayı nasıl buluyorsun?" Rex soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu cevaplayabileceğim bir soru değil. Burada konuşmayı ben yapmak istiyorum, en azından ilk görüşmemizde, böylece Noah bu işin nasıl yapıldığını görebilecek.

Daha önce röportaj vermiştim. Noah vermedi. "Bu fırsat için minnettarım," diyor Noah.

"İlk ortaya çıkışınızda epey bir dökülme yaşadınız. Bunun seni görmemin sonu olduğundan emindim."

Noah geriliyor ve ben de elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bunun onu daha rahatlatacağından mı yoksa kendini bir kadın yerine bir erkekle evli bulduğunun daha çok farkında olmasını sağlayacağından mı emin değilim ama omuzları gevşiyor, nefesi daha dengeli geliyor ve elimi çekmiyorum.

"Noah yetenekli bir oyuncu," diyorum. "Herkes kötü bir gece geçirebilir ve NHL'ye ilk giriş sinir bozucu olabilir. Noah diğer gecelerde iyi performans gösterdi."

"Ve yine de Blizzardlar bir mağlubiyet serisine girdi."

"Geçici bir mağlubiyet," diye onu temin ederim.

"Hmph." Rex notlarını inceliyor ve başını sallıyor. "Bu röportajı yaptığımız gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum. Bir erkekle evleneceğini hiç düşünmemiştim Finn."

Atalarımın mükemmelleştirdiği soğuk gazabın bir kısmını canlandırmaya çalışıyorum. "Aşık oldum."

"Erkeklerle çıkma geçmişiniz var mı? Eğilimlerini bu kadar uzun süre nasıl gizli tutabildin?"

Rex'in eğilimlerden bahsetmesinden nefret ediyorum. Sırtışlarının sık sık yüzüne yerleşmesinden nefret ediyorum. Sesinin kahkahayı zor zapt ediyormuş gibi titremesinden nefret ediyorum.

Birdenbire Evan ve Vinnie'nin neden çıktıklarını resmi olarak duyurmadıklarını anladım ve sanırım Evan ve Vinnie öpüştiklerinde Noah'nın şaşkınlığına Vinnie'nin neden aşırı tepki verdiğini de anladım.

"Noah'ya aşık oldum," diyorum, "çünkü o benim için en iyi insan. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Benzer ilgi alanlarımız var. Ve kimse ona kötü görünümü diyemez."

Noah geriliyor ve yanaklarına gül rengi yayılıyor. Elini tutmayı bırakmamı mı istiyor? Yoksa bu tuhaf mı görünür?

Tartışırken nefesim hızlanıyor ve ancak Rex boğazını temizledikten sonra hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum.

"Her neyse," diye devam ediyorum. "Birlikte olmamızla ilgili hiçbir şey şok edici değil."

"Ani bir evlilik şok edicidir," diyor Rex.

"Bana verimli diyebilirsiniz. Ve aynı verimliliği Blizzards'ın tekrar tekrar kazanmasını sağlamak için kullanmak istiyorum. Diğer takımlar korkmalı."

"Anlıyorum." Rex bir şeyler karalıyor.

Kapı çalınıyor ve Daniela kafasını uzatıp odaya giriyor. "Sıradaki görüşmeciniz bende."

Rex ayağa kalkar. "Bu kadar bilgi yeter. Evliliğiniz için tebrikler."

Tebriklerinin içten olduğundan emin değilim ama nezaketini kabul ediyorum.

Başka bir görüşmeci odaya giriyor ve adamın boyalı mavi saçlarından ve geniş gözlü sırtışından, Daniela onun bir LGBT dergisinden olduğunu açıkladığında şaşırmıyorum.

Muhabir Jeremy Jones, "Burada olduğum için çok heyecanlıyım," diye haykırıyor.

Noah ve ben başımızı sallıyoruz ama suçluluk duygusu bedenimi sarıyor.

Bu role kazara adım attık ve diğer sporcuların gerçek benliklerini rahatça ortaya koyabilmeleri iyi bir şey olsa da, kendimi birinin rolünü gasp etmiş gibi hissediyorum.

Belki Noah da aynı şeyi hissediyordur ve elini daha sıkı kavriyorum. Jeremy'nin bakışları birbirine dolanmış ellerimize düşüyor ve ışınlı büyüyor.

"Bana ilk nasıl tanıştığınızı anlat." Daha yakına eğiliyor, gözleri parlıyor.

"İlk görüşte aşk mıydı? Nasıl tanıştınız?"

İşte bu yüzden hikâyelerimizi doğru bir şekilde anlatmalıydık.

• • • •

NOAH

Finn koltukta kıvranıyor ve muhabir sorunun onu ne kadar sinirlendirdiğini fark etmemiş olsa da ben kesinlikle fark ettim.

Finn'le bir hafta önce tanıştığımızı söylemek pek hoş olmaz. Bu insanların evliliğimizin uzun sürmeyeceğini düşünmelerine neden olabilir.

"Finn yıllardır günümün en önemli olayıydı. Onun vloglarını takip ettim," diye açıklıyorum, muhabir o zamanlar gerçekten çıktığımız insanları aldattığımızı düşünmeden önce.

"Sanırım Noah beni pek çok arkadaşımın daha iyi tanıyordu," diyor Finn şaşkın bir ritimden sonra. "Bu yüzden tanıştığımızda doğru olduğunu hissettim. Ve tabii ki pek çok ortak noktamız var."

Finn ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Çok tatlısınız!" diye haykırıyor röportajı yapan kişi. "Birbirinize ne kadar bağlı olduğunuz çok açık. Bu tür mülakatları çok yapıyorum ve siz gerçekten öne çıkıyorsunuz."

Görüşmeciye titrek bir gülümseme fırlatıyorum.

Finn omzumu dürtüyor. "Evlenebildiğimiz, kendimize ve diğer herkese karşı dürüst olabildiğimiz bir dünyada yaşayabildiğimiz için mutluyuz."

Mülakatı yapan kişi gülümsüyor ve daha fazla tebrik yağdırıyor ve çok geçmeden Daniela bir sonraki mülakatı yapıyor.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçer. Bence her şey yolunda gitti. Sanırım herkes bizim bir çift olduğumuza inanıyor. Dürüst olmak gerekirse, insanların buna inanmaya bu kadar istekli olmalarına şaşırdım. Finn bir erkekle çıkmak isteseydi, birçok seçeneği olurdu. Beni seçmezdi.

Sonunda başka görüşmeci kalmadı ve Finn beni aşağıya indirdi. Ailem yaklaştığımızda gülümsüyor ve bu kez Finn'in ailesiyle birlikte başka bir şık restoranda yine şık bir akşam yemeğinden sonra eve dönüyoruz.

Annemlere iyi geceler diledikten sonra Finn'in yatak odasına giriyoruz ve gariplik tüm gücüyle geri dönüyor.

"Gerçekten tüm vloglarımı izledin mi?" Finn soruyor.

Ona yalan söylemek ve abarttığımı söylemek istiyorum. Finn'in son birkaç yıldır günümde bu kadar önemli bir rol oynaması utanç verici.

Ama Finn'e yalan söyleyemem.

"Beni uzun zaman önce kazandın." Dudağımı ısırdım. "Belki de bu yüzden buradayım. Meditasyon ve temiz beslenme üzerine tüm o videolar... Providence'taki takımımdaki diğer bazı insanlar daha güçlüydü ama Blizzard'lara katılması için çağrılan kişi bendim, onlar değil."

Finn gülümser. "Buna sevindim."

Üstümüzü değiştirip yorganın altına giriyoruz.

"İyi bir takım olduk," diyor Finn. "Başka biriyle çıkıyormuş gibi etkili bir şekilde davranabileceğimi sanmıyorum."

"Aynen." Finn'in gözlerinin içine bakıyorum, sonra baktığımın farkında olarak geri çekiliyorum. Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve neredeyse başucu lambasına atlayarak yatağın benim tarafımı karanlığa gömüyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

F Gerginlik içimi dolduruyor ve bugün dinlenme günü olmasına rağmen vücudumun her hücresi ağrıyor. Uyuyor olmam gerekiyordu ama

Her gece uyku alıştırmaları yapmama rağmen uyuyamıyorum.

Ve Noah'ın da uyumadığına eminim.

Hareket etmek istiyorum ama Noah uyuyor olabilir ve onu uyandırabilirim diye yapmıyorum.

"Finn?" Noah fısıldıyor.

Tamam. O da uyumuyor.

"Öyle mi?"

"Hala uyanık mısın?"

Gülümsüyorum. "Ben de öyle olup olmadığını merak ediyordum."

İkimizin de uyanık olmasından faydalaniyorum ve pozisyonumu yeniden ayarlıyorum, böylece karanlık olsa da, fısıltılarımız taşınsa da şimdi yan tarafımdayım, ona bakıyorum.

"Her şey çılgınca, değil mi?" diye soruyor. "Evet."

"Aileme böyle iyi bir ev sahipliği yaptığınız için teşekkür ederim."

Oh.

"Onlar iyi insanlar, Noah."

"Bu hafta sonu geleceklerini düşünmemiştim."

"Tabii ki geleceklerdi."

"Emin değildim."

Ses tonundaki bir şey beni tereddüt ettiriyor. Belki de bu parayla ilgili değildir.

"Eşcinsel meselesi yüzünden mi?" Kalp atışlarım hızlanıyor. "Evet."

Sözcük içime işliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Annemin kesinlikle bununla bir sorunu yoktu. Ve hatta süper sporcu, başarılı iş adamı babamın bile herhangi bir sorunu yoktu. Ama sonra Boston'da yaşıyorlar ve düzenli olarak Cape'e gidiyorlar. Provincetown

gururla patlar. Heteroseksüel olmayan insanlara karşı birdenbire ihtiyatlı davranmaya başlamaları saçma olurdu.

Ama Noah New Hampshire'ın kırsal bir bölgesinden ve orada işler farklı. Belki de tüm eşcinsel erkekler ve kadınlar üniversite için büyük şehirlere gidiyor ve geri dönmüyorlardır.

"Sanırım düşündüğünden daha açık fikirliler. Bu iyi bir şey."

"Evet. Keşke bunun onlar için büyük bir mesele olmayacağını daha önce bilseydim."

Kaşlarımı çattım.

Çünkü bu, Noah'nın ailesinin onun eşcinsel olmasını sorun etmeyeceğini bilmek istemesine benziyor.

Hareketsizliğin tanımı olan bir yatakta yatıyor olsak da kalp atışlarım hızlanıyor.

Bunu ima etmek istememişti. Kesinlikle hayır. İmkânı yok.

Ama aramızda o muhteşem öpücükler ve kız arkadaşıyla olan şeylerin daha az heyecanlı hissettirdiğine dair itiraflar vardı. Ayrıldıktan sonra onu özlemediğini söyledi. Bu bir şey mi demek? Ya da biseksüel olabilir mi? Daha fazlasıyla ilgileniyor olabilir mi?

Muhabir bana ilk görüşte aşık olup olmadığını sorduğunda, cevabının evet olduğunu hissettim.

Anne ve babasını uyandırmak istemediğimizin bilincinde olarak birbirimize yaklaştıkça yaklaştık, her ne kadar duvarlar çok iyi yalıtılmış olsa da ve esneme miktarlarına bakılırsa uyanmayacaklar. Neredeyse nefeslerimizi paylaşıyoruz ve her nefes alışımında onun kokusunu içime çekiyorum.

Şimdi benim vücut yıkamam gibi kokuyor. Bayıldım buna.

Onu kendime doğru çekmek, göğsünün sıcaklığını hissetmek ve onu kendime bastırmak istiyorum. Parmaklarımı vücudunda gezdirmek, sadece kaslarının nasıl dalgalandığını görmek değil, aynı zamanda dokunuşuma karşı onları hissetmek istiyorum.

Özlem ani değil ama yine de beni ürkütüyor. Başka bir erkek için hiç böyle hissetmemiştim. Troy'la aynı odada kaldığım onca zaman, ikiz yataklarımızda, bazen, ilk başladığımızda

O ikiz yataklarda kadınlarla yatıya kalırken, Troy'u çıplak görmek istediğimi, ona dokunmak istediğimi, onun mutluluğunu sağlamayı ana hedefim haline getirmek istediğimi bir kez bile düşünmedim.

Gözlerimi kırıştırıyorum, duygularımın gücü benim için bile ezici.

Yarı çıplak, bazen de çoğunlukla çıplak erkeklerden oluşan bir soyunma odasına girip yere bakma ya da tavana bakma ya da odadaki herkes erkeklerden hoşlandığımı anlamasın diye üzerimi değiştirmek için banyoya koşma ihtiyacı hissetmedim.

Takım arkadaşlarımla içmeye gittiğim onca zaman, vücudum sıcak, mutlu ve alkolle gümbürdüyordu, bir kez bile bir erkeğe bakıp ... belki diye düşünmedim.

Ama şimdi... Tanrım, şimdi her şey farklı.

Çünkü Noah'ı bu şekilde düşünüyorum. Sadece birlikte bir odada yalnız kaldığımızda değil. Sadece alkol vücudumdan akıp geçerken, adaba öncelik verme içgüdülerimi silerken değil, sadece onu birkaç kıyafetle yakaladığımda ve vücudunun kaslı düzlemlerinin onu nasıl şekillendirdiğini hayranlıkla izlediğimde değil.

Hayır, her zaman.

Her zaman.

Ve şu anki yakınlığımız beni öldürüyor.

Nefesim kesiliyor, belki onunki de kesiliyor. Belki daha fazlasını isteyebilir diye düşünüyorum. Ama üzerinde birkaç kıyafet varken ve yanımdan başka uyuyacak yeri yokken ona asılan bir kaba olmak istemiyorum.

Ailesi yan odada. İhtiyacı olduğunu hissettiğinde kendi yatağının yorganının altına bile giremiyor.

Bu yüzden ona *belki yapabiliriz* ve *bunu düşündün* mü deme isteğimi bastırıyorum. Uykuya dalmanın güzel bir yolunun öz bakım olduğunu ve istediği zaman ona öz bakım yapmaktan mutluluk duyduğumu söylemiyorum, el ya da ağız, onun seçimi.

Bunun yerine, nefeslerimiz birbirine karışmaya devam ederken ve vücudu nihayet rahatlar, nefesleri eşitlenene ve uyuduğuna şüphe duymadan emin olana kadar onun yanında hareketsiz yatıyorum.

Bu da güzel, sanırım. Burada onunla olmak güzel.

Gözlerimi kapatıyorum, uykuya dalacağımdan eminim.

Sonra onun sesini duydum. "Finn."

Gözlerim sarsılarak açıldı. Bana ihtiyacı mı var? Daha önce fısıltılar gayet işe yararken neden beni çağırıyor?

Ama adımı tekrar söylediğinde ve bir inilti gibi çıktığında, sessiz kalıyorum.

Çünkü Noah'nın kıpırdanışında, adımın alçak sesle ve ciddi bir şekilde söylenişinde bana rüya gördüğünü düşündüren bir şeyler var.

Ve normal bir rüya değil.

Kalbim parlıyor ve içgüdülerim Noah'ı hemen kollarıma alıp bir öpücükle uyandırmamı söylese de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

• • • •

NOAH

Annemle babamın mutfakta mırıldanma sesleriyle irkilerek uyanıyorum. Onlara katılmalıyım. Kahvaltıdan sonra geri dönüyorlar.

Finn yanımda uyuyor, nefesi eşit. Kolunu bana doluyor ve ben bir kez daha onun göğsüne gömülüyorum. Uzun bacakları bana baskı yapıyor, içimi sıcaklıkla dolduruyor ve ben kesinlikle ayrılmak istemiyorum.

Uzun kirpikleri rüya görüyormuş gibi dalgalanıyor ve ben isteksizce kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Onu izlemek istiyorum. Gecenin sıcaklığından sonra yanaklarının nasıl pembeleştiğine hayranlıkla bakmak istiyorum ve dudaklarının tam şekline ve tonuna bakmak istiyorum.

Ama bu iyi bir misafir olmak olmazdı, bu yüzden kendimi olabildiğince nazikçe çözüyorum. Çarşafı üzerimizden kaydırıyorum, böylece en iyi şekilde ayrılabilirim, bu Finn'in tüm harika karın kasları, mükemmel göğüs kasları ve parlak pazularıyla karşı karşıya kalacağım anlamına gelse de ve sabahın bu kadar erken saatlerinde bunları kaldıracakmışımı sanmıyorum.

Finn hâlâ mışıl mışıl uyuyor ve dün gece uykuya dalması ne kadar sürdü merak ediyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Kalbimi titreten bir şey.

Finn'in karnında kaygan bir şey var. Kaygan ve beyazımsı bir şey.

Gençken bazen gördüğüm bir şey.

Belki de ben değilimdir. Finn'in sikine bakıyorum. Ama daha büyük olmasına ve sabahları gelen o hoş dolgunluğa sahip olmasına rağmen, boxer külotu sıkıca üzerinde ve ondan gelen bir ıslaklık yok.

Ve ben ıslağım... orası.

Islak bir rüya gördüm ve gecenin bir noktasında Finn'in karnına falan girdim çünkü şimdi o ıslak.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Dokunmak için uzanıyorum, sonra kendimi durduruyorum çünkü Finn'i uyandırmak istemiyorum.

Korku içime işliyor. Hokeyde yazılı olmayan bazı kurallar vardır ve kesinlikle en önemlisi, yanlışlıkla heteroseksüel takım arkadaşınızla evlenmeyin, sonra uyurken onu becerin ve her tarafını patlatın.

Finn bana harika bir koca oldu, kadınlarla takılmaktan ve beni kendi dairesine taşımaktan fedakârlık etti.

Ona borcumu bu şekilde ödememeliyim.

Yanaklarım alev alıyor, boynum diken diken oluyor ve kalbim paramparça olmak üzere.

Bunu düzeltmem gerek.

Elimden geldiğince yataktan kayarak çıkıyorum, Finn kıpırdamayınca rahatlıyorum. Parmak uçlarımda banyoya gidip birkaç mendil alıyorum ve ıslatıyorum. Onları musluğa doğru tutuyorum ki leğene çarpan suyun sesi Finn'i uyandırmasın.

Sonra hâlâ parmak uçlarımda yatağa doğru koşuyorum. Kalbim kaburgalarımın fırlamak üzere ve vücudumun her yeri gergin, sanki gecenin bir vakti bir heykele dönüştürülmüşüm de hâlâ hareket etmeye çalışıyormuşum gibi.

Finn'e dikkatlice yaklaşıyorum. Karnını temizlemem gerekiyor. Bakışlarım yatağa düşüyor. Çarşafın üzerinde de bir şey var. Tanrım, dün gece ne kadar boşalmışım?

Ama Finn'i hayal ediyor olsaydım. Çok fazla olabilirdi.

Gözyaşlarım gözlerimi tırmalıyor. Finn her an uyanabilir. Her an öğrenebilir. Beni ürkütücü ve çocuksu bulacak. Hiçbir heteroseksüel erkek üzerinde başka bir erkeğin dölüyle uyanmak istemez.

Karnına hafifçe vuruyorum. Finn kıpırdıyor.

Kahretsin.

Acaba yatağın içine mi girsem diye düşünüyorum, böylece uyanırsa beni başında bulmayacak. Ama o zaman da yatağa girdiğimde yatak batabilir ve bu da iyi olmaz.

Nefesim daha hızlı geliyor ve tereddüt ediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Tanrım, ne yapmalıyım?

Banyodan döndüğümünden beri Finn'in nefesinin farklı olduğunu düşünüyorum ve dudakları eskisinden daha fazla yukarı doğru kıvrılıyor gibi görünüyor, ama gözleri hala kapalı ve belki de her şeyi hayal ediyorum.

Muhtemelen her şeyi hayal ediyorum.

Şu ıslak nokta hariç. Ne yazık ki, o benim hayal gücümün bir parçası değil.

Bilinçaltımın kendimi bu kadar korkunç bir şekilde küçük düşürebileceğim ihtimalini düşünmesine imkân yoktu.

Islak mendille karnına tekrar hafifçe vuruyorum, sonra geri çekiliyorum.

Tamam. Karnında artık beyaz bir şey yok. Ama neden biraz ıslak olduğunu merak edebilir. Bu olmaz. Banyodan ıslak olmayan mendil almalıydım.

Belki Finn'in yatağının başucundaki çekmecedeki biraz vardır ama uyandığında beni orayı kurcalarken bulmasına izin vermeyeceğim. Ona hangi marka prezervatif kullandığını görmek istediğimi söylersem daha az tuhaf olduğumu düşüneceğini sanmıyorum.

Parmak uçlarımda banyoya geri dönüyorum, sonra birkaç mendil alıp aceleyle geri dönüyorum.

Bir an için Finn'in gözlerinin açık olduğunu düşünüyorum ama bu muhtemelen benim korkum, çünkü kalbim çarparak ona baktığımda gözleri sıkıca kapalı.

Tamam. Bunu yapabilirim. Üzerine eğilip karnını kuruluyorum, sonra da çarşafı kuruluyorum.

Sanırım bundan kurtuluyorum.

Parmak ucumda yataktan kalkıyorum, sonra Finn'in gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Günaydın, benim tatlı paketim," diye dudaklarını bükerek sırıtıyor.

Kalbim küt küt atıyor. O biliyor mu? Aceleyle başımı sallıyorum, bir kukla gibi sallanıyorum, sonra mendilleri boxer'ımın kemerine sokuyorum.

Sırıışı genişliyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Noah geri çekilerek, "Aileme merhaba demeliyim," diyor. Boxer külotunun kemerinin arkasında ne olduğunu bildiğime eminim. Sırıttıyorum. "Onları selamlamadan önce kıyafetlerini giymek istemiyor musun, tatlı tavşanım?"

"Ballı tavşanım?" Gözleri kocaman, şaşkın ve yemyeşil. Neşemi yutmaya zahmet etmiyorum. "Evcil hayvan isimleri deniyorum. Siz ne düşünüyorsunuz? Ya da daha çok hokeyle ilgili olanlar? Sağlam sopam mı? Keskin atıcım mı?"

Yüzü alev alev yanıyor.

"Oh, um, ne düşünüyorsan?" Konuşurken sesi yükseliyor ve bakışlarını ileri geri savuruyor, muhtemelen kemerinin içine sıkıştırdığı çeşitli mendilleri görmeden kıyafetlerini nasıl toplayacağını merak ediyor.

Karnımın üzerine yatıyorum, çünkü doğruyu söylemek gerekirse sertleşiyorum, ama bunu kaçırmayacağım.

Noah şimdi paylaştığımız gardıroba geri dönüyor ve birkaç kıyafet bulmak için çabalıyor. Onlara bakmıyor, sadece en üst çekmecedен bir tişört, sonra da orta çekmecedен birkaç eşofman altı alıyor.

Sonra da tuvalete koşuyor.

Yapış yapış olduğu için muhtemelen iyi bir fikir olan duşun sesi geliyor ve kendime birkaç kıyafet topluyorum.

Noah adımı söylüyordu. Ve geliyordu.

Yani adam uyuyordu, o yüzden sayılmaz. Ama sayılır gibi.

Dün gece hissettiğim gerginlik baloncuklara dönüştü ve Noah duştan çıkarken birbiriyle çelişen kıyafetler içinde süper yalamaya hazır görüldüğünde onunla dalga geçmiyorum.

Duş alıp giyinmek için acele ediyorum. Annem ve babam Fitzpatrick ile vakit geçirmekten hoşlanıyorum.

Noah kahvaltı hazırlıyor. Avokado ve somon fümeli yumurta Benedict. Gözlerim parlıyor. "Benim favorim."

Noah'nın yanakları pembeleşir. "Uh-huh. Ben de smoothie yapacağım ama sen duştan çıkana kadar beklemek istedim ki taze olsunlar."

Kolumu beline doladım. "Bu sabah uzun bir duş almayacaktım."

Gözleri açılıyor.

Belki de ailesi zaten Noah ve benim sadece bir çift değil, aynı zamanda harika bir çift olduğumuz izlenimine kapıldıkları için benim bu kadar aşık olmama gerek olmadığını düşünüyordur, ama ben daha iyi biliyorum. Onun peşindeyim.

Ve ailesi gittikten sonra büyük, ciddi bir konuşma yapacağız.

Muhtemelen önce bol miktarda protein tüketmek ve vitamin ve mikro besinleri stoklamak iyi olacaktır.

"Kahvaltıyı ben hazırlarım bebeğim," diyorum. "Sen smoothie'leri karıştır."

Başını sallıyor ve buzdolabına doğru koşuyor. Hâlâ benden kaçabileceğini sanıyor. Ama bunu yapmasına gerek yok. Olmaz öyle şey.

Belki de bu sahte evliliğin artık o kadar da sahte gelmemesinden korkmalıyım ama daha çok Noah'nın hislerinin benimkilerle aynı doğrultuda olmasından heyecan duyuyorum.

Gün güzel.

Anne Fitzpatrick bizi Şükran Günü için New Hampshire'a davet ediyor. Noah hemen, "Yani, tabii ki gelmek zorunda değilsiniz," diyor. Kolumu onun sandalyesine doluyorum. "Ben de geliyorum."

"Finn neden gelmek istemesin ki tatlım?" "Çok yoğun bir programı var."

"Sen de öyle tatlım," diyorum, pembenin Noah'nın yüzünde gezinmesinin tadını çıkararak. Pembeyi parmaklarımla takip etmek istiyorum. Rengin göğsünden ve sırtından ne kadar aşağıya indiğini görmek istiyorum. Ona kapsamlı bir muayene yapmak istiyorum.

Noah'a bakıyorum.

Noah bana bakıyor.

Bir boğaz temizleme sesi duyuyorum ve masanın diğer tarafına baktığımda Noah'nın babasının sırtıttığını görüyorum.

"Şimdi de oğluma mı bakacaksın, Finn?"

"Kesinlikle."

Papa Fitzpatrick ayağa kalkar. "O zaman seni yalnız bırakalım. Yola koyulalım, Tracy."

Anne Fitzpatrick başını sallayıp ayağa kalkıyor. "Masayı toplamalarına yardım edeceğiz."

"Buna gerek yok," diyorum.

Baba Fitzpatrick, "İki gündür yeni evlilere dayatmada bulunuyoruz," diyor ve Baba Fitzpatrick tam bir erkek.

"Oh." Anne Fitzpatrick solgunlaşır. "Anlıyorum. Yolumuz uzun. Gitmeliyiz."

Noah'ın gözleri dönüyor. Belli ki ailesine kalmaları için yalvarmakla onlara bulaşıkları yıkatmamak arasında gidip geliyor.

Anne ve Baba Fitzpatrick'in küçük bavulu kapıda bekliyor ve Noah onları nasıl durduracağına karar veremediğinden ikimizi de kucaklayıp vedalaşıyorlar.

Sonra kapı arkalarından kapanıyor ve yalnız kalıyoruz. Noah uzaklaşıyor, bakışları bana sabitlenmiş.

Kollarımı belime koydum. "Konuşma zamanı, benim tatlı paketim."

• • • •

NOAH

Bir adım geri atıyorum ve kapıya çarpıyorum. Finn bir anda üzerime geldi. Birdenbire hokeyde ona karşı oynamaya çalışan tüm oyunculara sempati duymaya başladım.

Finn'in bakışları hiç değişmiyor ve teknik olarak ondan iki santim daha uzun olmama rağmen, kendimi yaklaşık on santim daha kısa hissediyorum.

Masumiyeti hedefliyorum. "Konuşmak ister misin?" Gözleri dans ediyor. "Hı-hı."

"Haberler hakkında mı? Sanırım son zamanlarda siyasi bir şeyler oldu."

"Siyasi bir şey mi oldu? Öyle mi düşünüyorsun? Hatırlat da yemekte seni asla babamın yanına oturtmayayım."

"Tamam." Şaşkınlığından faydalanmanın mutluluğuyla kollarından sıyrıldım ve yatak odamıza doğru koşmaya başladım.

Yatak odası. Belli oluyor.

"Eşyalarımı diğer odaya taşıyacağım..."

Sonra Finn'in kaslı kolları belimi sarıyor, temiz kokusu ve Tom Ford parfümü etrafımda dolaşıyor. Sesi alçaktı. "O kadar hızlı değil, bayım."

Kıvraniyorum, ama beni duvara doğru itiyor, sonra birbirimize bakacak şekilde beni yeniden düzenliyor.

Gözleri büyüyor ve ben sessiz kalıp onlara bakıyorum.

"Yalnızız," diyor sonunda.

"Uh-huh."

Gözlerini kısar. Burun delikleri açılıyor. Kalbim yerinden fırlıyor.

Gözleri sert ve tereddütsüz ve daha iyisini bilmeme rağmen kendimi onların içinde kaybediyorum.

Göğsü neredeyse benimkine değiyor ve gözlerim açılıyor. "Bu sabah ilginç bir şey gördüm," diyor.

"Yaptın mı?" Sesim gıcırıyor ve kendimi çok genç hissediyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Beni duvara yapıştıran 90 kiloluk NHL kaslarıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Aletim kalınlaşıyor ve her an bunu öğrenebilir.

Çok tahrik olduğumu bilecek ve muhtemelen bana yaptığım şeyin uygunsuz olduğunu söylemeye çalışacak.

Çünkü tabii ki böyle söyleyecek, değil mi?

Boston'un sevgililerinden ve paten kaymanın süper yıldızlarından Finn Carrington'ın bana karşı bir şeyler hissettiği bir dünya yok. Bana çok yoğun bir şekilde bakıyor olsa bile. Yani, bu benimle yoğun bir şekilde eğlendiği ve üzüldüğü anlamına gelebilir.

Demek istediğim, gece onun her yerine geldim. En iyi kankalar bile bunu yapmaz, değil mi? Kardeşlik kuralı değil. Kesinlikle paten kurallarına aykırı.

Kalbim pır pır ediyor.

Yüzü büyüyor ve bunun bana daha da yaklaştığı için olduğunu anlamam bir anımı daha alıyor. Tanrım, beynim uyuşuk olmalı, çünkü daha iyi bilmeseydim, yemin ederim düşünebilirdim-

Ve sonra beni öptü.

Ve haklı olduğumu biliyorum.

Finn Carrington beni öpmek üzereydi. Ve görünüşe göre hala öpüyor.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve yarım saniye sonra dili içeri kayıyor, çünkü bu Finn Carrington. Beni öpmek istiyorsa ağzı kapalı öpüşmemiz mümkün değil. Hem de hiç.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

F Öpücük, olacağından emin olduğum kadar iyiydi. Evet, içgüdülerim hala harika.

Birkaç dakikalık kafa karışıklığından sonra Noah ağzıma doğru iniyor, kirpikleri titriyor ve sonra başlıyoruz bebeğim.

Kalbim hızla çarpıyor ve yemin ederim ki göğsümün diğer tarafında Noah'nın kalbinin pır pır ettiğini hissedebiliyorum. Kokusunu içime çekiyorum ve terden hafifçe kayganlaşmış kollarının hissinde kendimi kaybediyorum.

Vücudum onun waffle dokulu tişörtüne sürtünüyor.

"Çok fazla kıyafet var," diye mırıldanıyorum, Noah'nın ağzından kurtuluyorum. Gömleğini yukarı çekiyorum ve gözleri açılıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor.

"Tabii ki, bunu istiyorum."

Göz kırpıyor, sonra profesyonel sporcular gibi kıyafetlerimizden olabildiğince çabuk kurtulmaya çalışıyoruz. Kıyafetlerimiz yere düşerken hışırdıyor. Soyunmak için bir olimpiyat kategorisi olsaydı, kesinlikle ülkemizi temsil ediyor olurduk.

Sonra Noah'ı tekrar duvara çarptım çünkü bu daireyi kim tasarladıysa koridoru çok uzun yapmış.

Ama bu sefer göğsüm Noah'nın çıplak göğsüne değiyor ve düz pembe meme uçları geriliyor. Bu kez, kalçalarım onunkiler kadar sağlam olanlara dokunuyor. Ve bu sefer, sikim onunkine dokunuyor.

Oh, Tanrım.

Tekrar sikine bastırıyorum, sinir uçlarımda titrediğini hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamışlardı. Ben de hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Koyu renk göğüs kılları bana sürtünüyor, erkeksi hissi hiç de çekici değil.

Hayat inanılmaz. "Hiç-?"

diye sordum.

Noah başını sallar. "Hayır. Asla. Ama-" "Ama?"

"Bu harika..." diye mırıldanıyor ve gözleri geri dönüyor ve zamanımı en iyi boynunun yumuşak, tuzlu derisini emerek geçirdiğime karar veriyorum. Noah'nın inlemeleri ve pantolonunun altından çıkardığı sesler benim kişisel favori müziğim haline geldi. Bunu duymak varken müzik satın almaya gerek yok. Noah bu işi halletti.

"İsteyeceğini düşünmemiştim-" diye mırıldanıyor, sonra yanakları kızarıyor. Bunu düşünüyordu. Bundan eminim. İçimde bir sevinç kabarıyor, sanki buzun üzerinde etrafıma şapkalar düşüyor ve bir seyirci alkışlıyor, alkışlıyor, alkışlıyor.

"Kesinlikle istiyorum," diyorum. "Bütün hafta beni deli ettin."

Gözleri parlıyor. "Ah, öyle mi?"

"Kesinlikle. Yüzde bin."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve dilimi hemen ağzına geri sokmak istemesem yüzyıllarca ona bakabilirdim.

Sonra biraz daha öpüşüyoruz, yeni favori şeyim. Sikimi onunkine sürüyorum. Harika hissettiriyor. Her şey harika hissettiriyor.

• • • •

NOAH

Kahvaltı masasında uyuyakalmış olabilirim, ağızımdan salyalar akıyor olabilir ve annemle babam ve Finn bana bakıyor olabilir.

Çünkü Finn'le ilgili bir rüya görmek burada olanlardan daha olası.

Finn Carrington beni öpüyor olamaz.

Ağızımın içinde inliyor olamaz.

Tutkuyla elbiselerimi yırtmış olamaz, çünkü Finn Carrington'ın bana karşı tutkulu hissetmemesi gerekiyordu.

Beni bir arkadaş olarak sevmesi gerekiyordu. Kusurlu bir iş arkadaşı gibi bana tahammül etmesi.

Ama beni öpmek? Benimle öpüşebilmek için beni duvara mı çarpacak? Aletini benimkine mi sürtecek? Hayatta olmaz.

Finn uzaklaşıyor ve çılgınca bir an için gözlerinin dans edeceğini, dudaklarının sırtacağını ve şöyle diyeceğini düşünüyorum

"aradı" ve bana dairesini terk etmemi, takımı terk e t m e m i , hayatını terk etmemi söyledi.

Gözleri dans ediyor ve dudakları sırtır gibi olmasa da yukarı doğru kıvrılıyor. "Yatak odası."

"Ciddi misin?"

"Çok konuşuyorsun Fitzpatrick." Eğildi, kalçalarımın tuttu ve beni taşımaya başladı.

"Bekle! Bunu yapamazsın!"

"Ağırkanlı olmana engel olamıyorum Fitzpatrick."

Koridordaki mobilyalar hızlı bir şekilde hareket ediyor ama tabii ki hareket eden kişi benim. Ve Finn beni taşıyor.

"Ben senden büyüğüm!" Ben haykırıyorum.

Homurdanıyor. "Daha uzun. Bana elverişsiz mi diyorsun?" "Ben asla-"

"Güzel." Beni yatak odasının kapısının önüne bırakıyor, dikkatlice yere yatırıyor, böylece bacaklarım onunkilere, göğsüm onun terden sırlıslam olmuş göğsüne kayıyor ve evet, sonra tekrar öpüşüyoruz. Onu daha önce çıplak göğüslü görmüştüm, ama bu onun sıcak kaslı gövdesinin bana baskı yaptığını hissetmek gibi bir şey değil.

Finn'i öpmek dünyadaki en sevdiğim yeni şey. Ağzında küçük bir şey yok, zarif bir şey yok, öpüşme tarzında dikkatli bir şey yok.

Sert vücudu içime arzu ateşi gönderiyor.

Sonra beni yatağına doğru götürüyor, dikkatle, özenle, belki etkili olmasa da temizlediğim aynı yere.

Beni geriye doğru savuruyor ve örtülerin üzerine düşüyorum, ama şimdi onları düzeltmemin bir yolu yok. Perdeler hâlâ kapalı ve loş altın rengi ışık odayı dolduruyor. Finn bacaklarımın arasında sürünüyor, göz bebekleri büyümüş, üzerime eğiliyor ve tekrar öpüşüyoruz.

Oh, evet. Finn tamamen haklıydı. Bu koridorda öpüşmekten bile daha iyi. Yatağa gömülüyorum, onun her şeyiyle bana baskı yaptığını hissediyorum. Tenlerimiz birbirine kayıyor ve her şey sıcak, harika ve onun gibi kokuyor.

Finn sikimi tutuyor ve hemen yanına yerleştiriyor. Sikim sertleşiyor.

Ve sertleşir.

Ve sertleşir.

Aslında, yirmi iki yıl boyunca hiç bu kadar kaya gibi hissetmediğime eminim.

Vücudumun keşfedilmesiyle ilgili dikkatli bir şey yok ve aniden eskiden yaptığım tüm o garip seksi hatırlıyorum. Saçların düzeltilmesi, tutkudan çok kibarlık duygusuyla içimden gelen iltifatların hazır akışı ve asıl olaya geçmeden önce vücudun çeşitli bölgelerine gösterilen düzenli ilgi.

Bence gayet iyiydi. Herkesin bunu bu kadar büyütmesi biraz aptalcaydı, özellikle de bazı kısımları beni geri teptirdiği için, ama çoğunlukla mükemmeldi.

Bu hoş bir şey değil.

Hayranlık

uyandırıcı.

Ve tek yaptığımız öpüşmek ve birbirimizi kızdırmak.

Aletlerimiz birbirine kayıyor, pre-cum dökülüyor ve birleşiyor. Seks kokusu havayı dolduruyor ve kendimi sarhoş hissediyorum.

O iter, ben iterim.

Bizler hayvanız.

Elini saçlarımda gezdiriyor, uzun, tatlı ve Madison gibi olmamasını umursamıyor ve bana baktığında sadece merak görüyorum.

Sonra patlıyorum.

Hemen ardından beni takip ediyor ve beni yanına çekerek üzerime yığılıyor.

Kalbim güm güm atıyor. Sinirlerim zonkluyor.

Sonra Finn gülmeye başlıyor ve ben geri çekiliyorum. Pişman mı oluyor?

Bunun saçma olduğunu mu düşünüyor?

"Komik olan ne?" Sesim temkinli ve tavana odaklanıyorum. "Bu sabahki tüm iyi temizlik işlerin," diye homurdanıyor. gülüyor. "Ve şimdi her şeyi baştan yapmamız gerekecek."

Rahatlama vücuduma yayılıyor ve ona dirsek atıyorum. "Gerçekten stresliydim."

"Biliyorum," diye beni temin ediyor. "Bu yüzden kibarca uyuyormuş gibi davrandım. Bana Uyuyan Beyefendi diyebilirsiniz."

"Tanrım."

"O da olur."

Sonra birbirimize sarılıp kıkırdıyoruz ve belki de başka bir yatağa geçmemiz gerekecek çünkü bu yatağı tamamen mahvediyoruz.

Bir adamla
birlikteydim.

*Finn*leydim.

Mutluluk tüm hücrelerimi dolduruyor ve gülümsemeyi asla bırakmayabilirim.

YIRMI DOKUZUNCU

BÖLÜM

Açıkçası, günün geri kalanı sekse ayrılmıştı. Noah'ı öpmek yeni favori şeyim. Onun her bir parçasını ezberlemek istiyorum. dudaklarımla ve dilimle. Beni çıldırtıyordu ve şimdi onu İncil'deki anlamıyla tanımak istiyorum, bu da benim Episkopal rahibimi kıvrandıracak.

Yatağa kıvrılıyor, Mısır pamuğuna gömülüyor, gözlerim uyku beni kesinlikle ele geçirene kadar daha fazla kırpışıyor, ama bu tamamen bir şeytan gibi geldiğim ve dün gecenin çoğunu Noah'ı takıntı haline getirdiğim için.

Ama artık "ya olursa" ya da "*belki bir gün*" diye düşünmeme gerek yok. Noah oyunda. Noah beni öpmek ve iri kaslı vücudunun yanına uzanmamı istiyor, ellerini üzerimde gezdirirken bana hayranlıkla bakıyor.

Uykumuzdan uyandığımızda hemen işe koyuluyorum. Oyalanarak büyük bir hokey oyuncusu olamadım.

Kadınlarla harika yaptığım çeşitli seks eylemleri ve ustalaşmak istediğim sadece erkeklere özel yeni eylemler var.

Noah'nın boxer külotunu kaydırarak çıkardım ve ona bunları giymeye devam etmesine gerek olmadığını söyledim. Ve sonra Noah'ın sikiyle yüzleştim. Sert, ama ben onu daha da sertleştireceğim. Harika bir şey ve ona tapacağım.

"Bakacak mısın?" Noah bir dakika sonra sorar. "Çünkü hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Öyle mi?"

Çabucak başını sallıyor. "Öpücükler iyidir." Gözleri yuvarlak. "Yani, eğer istersen, tabii ki. Sen-"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Gözleri daha da açılıyor.

Noah haklı. Sadece Noah'ın sikine bakmamalıyım. Gerçi, sikler söz konusu olduğunda, tamamen harika.

"Hayatımda pek çok penis gördüm," diyorum sohbet edercesine.

Noah'ın gözleri kafasından fırlayacakmış gibi görünüyor. Yani, o gözbebekleri ne kadar sağlam vidalanmış?

"Dostum, soyunma odaları onlarla dolu."

"Doğru. Onlara baktığını bilmiyordum."

"Tabii ki hayır! Ama bir erkeğin vücudunun önemli bir parçasıdır. Kaçınması zor. Özellikle de oturuyorsanız ve insanlar soyunmuşsa."

Noah'nın gözleri yumuşuyor ama ben hafifçe kaşlarımı çatıyorum. Soyunma odalarını yanlış mı yapıyordum? Bir erkeğin anatomisinin önemli bir bölümünden tamamen kaçınmalı mıydım? Bu mümkün olabilir miydi? Bu, bir erkeğin dizlerinden kaçınmaya çalışmak gibi olurdu.

Boğazımı temizliyorum. "Demek istediğim, bu alet çok güzel."

"Sikler güzel değildir." Sesi belirsiz, sanki siklerin güzel olduğunu düşünüyor gibi.

"Sikime gösterişsiz mi diyorsun Fitzpatrick?"

"Hayır. Seninki-" Sertçe yutkunuyor ve yanakları o bayıldığı pembe renge dönüyor.

Onun acısına son vermeye karar verdim.

Bir parmağımı taşaklarından sikinin ucuna kadar takip ediyorum. Aleti seğiriyor.

"Hiç kıvrımı yok," diyorum sevgiyle. "Ve damarlı değil." Noah gizlice benimkine bakıyor. "Damarlı iyidir."

Yeşil gözlerinin açılmasına gülümsüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ve her iki taşak da yuvarlak ve mükemmel uyumlu." Sonra bacaklarının arasına sürünüyorum, çünkü taşaklarına ulaşmanın en iyi yolu bu. Onları yalıyorum, ki bu ilginç, çünkü ağızma hiç bu kadar buruşuk, ince dokulu bir şey almamıştım ve Noah inliyor. Her birini ağızda tutuyorum ve Noah'nın iniltileri yükseliyor. Bacakları kıpırdıyor. Şaftı seğiriyor.

Ona bakıyorum. "Sessiz ol."

"Tamam," diyor usulca.

Sırıtiyorum, sonra şaftından aşağı doğru yalıyorum. "İyi miydi?"

"En iyisi," demeyi başarıyor. Göğsü normalde bir sporcunun yatakta yatarken yaptığından çok daha hızlı bir şekilde inip kalkıyor ve nefesi mükemmel pembe dudaklarından kekeleyerek çıkıyor.

Bütün sikini ağızda yıkıyorum, uzun ıslak hareketlerle hareket ettiriyorum. Onu tanımak istiyorum. Nasıl göründüğünü ve nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.

Ağzımda.

Ve son olarak, ona tapmak istiyorum.

Başını ağzıma alıp emiyorum. "Finn," diye mırıldanıyor Noah.

Sikini ağzımdan kaydırdım. "Durmamı ister misin?"

"Hayır!" diye inliyor. "Durma. Asla durma."

Dudaklarım seğiriyor ama sikini tekrar ağzıma alıyorum. Yani, zalim değilim tabii ki.

Sertçe emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve içimdeki elektrik süpürgesini yönlendiriyorum. Noah'ın hemen yaptığı vahşi deriyi yüzmeye bakılırsa başarılıyım.

"Ben gidiyorum-" Noah pantolonu. "Montreal, Winnipeg, Montreal, Winnipeg, Ottawa."

Aletinden çekiliyorum. "Ne yapıyorsun?" "Stanley Kupası şampiyonluklarını sırayla sayıyorum."

"Neden?"

"Bu yüzden gelmiyorum!"

"Gelebilirsin. Mesele de bu zaten."

"Ağzını ıslatabilirim!" Noah haykırıyor.

Homurdanıyorum. "Ayrıca sıralama aslında Montreal, Montreal, Montreal, Winnipeg, Montreal..."

"Kendimi tekrar etmek istemedim. Deli olduğumu düşünebilirsiniz."

"Zaten biliyorum, bebeğim." Sonra yine içimdeki elektrik süpürgesini yönlendiriyorum, Noah inliyor ve sonra ağzım çok ama çok ıslanıyor. Bütün döllerini yuttum. Yani, daha önce de fıçılarla yaptım. Bu çok daha iyi.

Yanına yığılıyorum ve o da alt bölgelerime doğru sürünmeye başlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"İstiyorum," diye homurdanarak sikimi kavradı. "Uzun zamandır istiyordum."

Yanakları pembeleşiyor, sanki çok fazla şey ifşa etmiş gibi ve içimde bir şeyler eriyor.

Parmaklarımı saçlarına doladım. "Bilmiyordum."

"Yani evli olduğumuz için. Bu çok uygun."

Kullanışlı.

Kelime içimde gürlüyor ve ruhuma karışıyor. Ama bu mantıklı. Bu yıl için birlikteyiz. Neden sevişme arkadaşı olmayalım ki? Bu sadece pratik. Bu, yakın bir yerde yaşayan iki azgın arkadaşın birlikte azgın şeyler yapmasından başka bir şey değil. Bu saf kardeş mantığı ve solar pleksusuma bir disk almışım gibi vücuduma bir ağrının yayılması için hiçbir neden yok.

Vücudumu rahatlamaya zorluyorum.

Sonra ağız sikimin üzerinde ve düşüncelerim her yalamada, okşamada ve emmede kayboluyor.

Yani tecrübesiz bir adam değilim. Daha önce de oral seks yaptım. Bana uzman diyebilirsin. Farklı teknikleri biliyorum. Şahsen, alay etme yöntemini seviyorum, bu yüzden Noah'a vermek için bunu seçtim.

Noah bunu yapmıyor. O, mümkün olduğunca yut kampında ve söylemeliyim ki, bu benim için tamamen işe yarıyor.

Tabana kadar inmiyor ve adil olmak gerekirse bunu başaran çok az insan var. Uzmanlardı, çünkü uzmanlıklarını başka bir konuda geliştirdiklerini sanmıyorum - şüphesiz, bilim ve teknoloji için bir trajedi, çünkü Tanrı adına, oral seks tekniklerinde ustalaştılar, ama Noah'ı araştırıyorum.

Çünkü hiç kimse bu süreçten onun kadar zevk almıyor gibi görünüyordu. Kalbim kabarıyor, sikim şişiyor ve bir sonraki anda o etli dudakların arasında patlıyorum. Noah'nın yeşil gözleri açılıyor ve kara kaşları yukarı doğru fırlıyor, ama cesurca yutkunuyor, sikimi ağzından çıkarmaya çalıştığımda ellerimi tutuyor.

Noah gülüyor. "Bu muydu yani?" Ona dirsek atıyorum.

"Sadece Stanley Cup tekniğinin işe yaradığını söylüyorum."

"Artık bir tanesine yüzüm kızarmadan asla bakamayacağım," diye mırıldanıyorum.

Noah'yı kollarıma çekiyorum, başını göğsüme gömüyor, başını okşuyorum ve ikimiz de tekrar uyuyana kadar mutlu bir şekilde tavana bakıyorum.

Sonra süper profesyonel hokeyciler olduğumuz ve fitness hayat demek olduğu için koşuya çıkıyoruz. Boston limanının etrafında koşuyoruz, mutlu turist kalabalığının yanından geçiyoruz. Güneş ışığı okyanusta parıldıyor.

"P-Town'a gitmeliyiz," diyorum. "Ya da Salem'e." "Sen ne istersen," diyor Noah.

"Size tüm Massachusetts'i göstermek istiyorum."

"En sevdiğim kısım senin olduğun kısım." Sesi çok içten ve kalbim küt küt atıyor.

Bazen sözleri beni hayrete düşürüyor. Onu hemen öpmek istiyorum, ama bunun yerine etrafımızdaki insanların farkında olarak devam ediyorum. Eğer bir kadın olsaydı, onu öperdim ve mutluluğum, neredeyse evime geldiğimizi hatırlamadan önce azalıyor. Çok geçmeden kalabalığın ve selfie çekenlerin arasından koşarak geçiyorum, içimde bir neşe var.

Ben içeri girerken Noah'nın omzu benimkine değiyor. "Bu evlilik olayını seviyorum."

Gülümsüyorum, ama dudaklarım sonuna kadar kıpırdamıyor, çünkü bunların hepsinin rol olduğunu hatırlıyorum, hepsi kolaylık olsun diye. Bir yıl içinde her şey bitecek.

"Kesinlikle çok uygun," diyorum.

Noah başını sallıyor ama gözlerini kaçırıyor ve apartmanıma vardığımızda sessizleşiyoruz.

OTUZUNCU BÖLÜM

N^{oah} Aklımı kaçırmış durumdayım. Yastığın üstünden bana sırttan inanılmaz çekici bir adamla ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi paylaş. Kalbim her an patlayabilir.

Ama en azından dün bir rüya değildi. Ne uyandığımda Finn'in bana sevgiyle bakmasından ne de ailem dün New Hampshire'a gitmiş olmasına ve aynı odayı paylaşmamız için hiçbir neden olmamasına rağmen hâlâ onun yanında uyuyor olmamdan.

Bu hariç.

Finn'i yanımda hissetmek dışında. Vücutlarımızın birbirine dolanması ve gözlerindeki mutlu bakış hariç.

"New York'u yenmeye hazır mısın?" Finn mırıldanıyor.

Sonra arenaya en son gittiğimde yaşadığım tüm anılar, son yirmi dört saattir içinde bulunduğum hoş bulutu dağıttı.

Finn alnımdan öpüyor ve o pozisyon değiştirirken ben de hafızalı sünger yatağa gömülüyorum. "Aynen öyle" ya da "kesinlikle" ya da "New York kızarmış" demem gerektiğini biliyorum ama bunun yerine kalbim yerinden fırlıyor.

Çünkü Koç Holberg'in beni daha ne kadar tutacağını bilmiyorum. "Daha iyi oynamalıyım," diyorum.

Finn'in ifadesi ağırlaşır. "Sen harika bir oyuncusun, Noah. Öyle olmasaydın çağırılmazdın."

"Benim yerimi almaya hazır başka insanlar var."

Finn sessiz.

Sanırım bana yalan söylemediği için minnettar olmalıyım, ama bunu kabul etmesi kalbimi sakinleştirmek ve kaburgalarımın çarpmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Çünkü tüm bunlar mükemmel ama Koç Holberg ve Tanaka'nın yapacağı bir konuşmayla ortadan kaldırılabilir.

"Herhangi bir röportaj yayınlandı mı?" diye sordum.

"Sosyal medyadan uzak durmaya çalışıyorum."

Finn'e sert bir bakış attım ve o da kızarma nezaketini gösterdi. "Gurur makaleleri en coşkulu olanlarıydı."

"Peki ya diğerleri?"

"İyiydiler. Biraz şaşkındılar. Ben olsam onları okumaya zahmet etmezdim. Sosyal medya kimin umurunda?" Finn'in kahkahası hiç bu kadar sahte olmamıştı ve ben bakakalıyorum.

"Var. Sen bir influencer'sın." Parmaklarım titreyerek telefonumu almaya çalışıyorum.

Sport Sphere Network Finn'le çıkmaya layık olduğumu düşünmüyor. "Evlilik konusunda onları kandırdık." Finn kolunu bana doladı.

belimi ve kulağımın altındaki boşluğu kemiriyor.

Kaskatı kesildim. Sözleri kafamın içinde kükrüyor. Kendimi kandırmayı başardım. Belki Koç Holberg beni Providence'a geri gönderir.

Belki de bu her şeyin sonu olur.

Planlanandan erken bir boşanma için mükemmel bir bahane. Finn, ayrılığımızı duyurmaktan ne kadar üzüntü duyduğuna dair bir açıklama yapabilir, ardından boşanmamızla ilgili başka bir açıklama yaparak uzun mesafenin, bir saatlik tren yolculuğunun ve medyanın ilgisinin çok yorucu olduğunu belirtebilir.

Ve herkes anlayacaktı. Herkes sempatik olurdu.

Ve ben onun zar zor hatırladığı biri olana kadar partilerine ve çapkınlıklarına devam edebilir.

"Ben duş alacağım." Odadan koşarak çıktım. Boxer külotumu çıkardım ve suyun beni çarpmasına izin verdim.

İnanılmaz derecede kabarık havluları, mükemmel aydınlatması ve tonlarca kulpu olan süslü duşuyla bu tertemiz mermer banyo benim değil. Kendi beceriksizliğim yüzünden buradayım ve Finn'le bulduğum bu mutluluk uzun sürmeyecek.

Ona şimdi söylemeliyim ama o benim için çok önemli. Gitmesine izin veremiyorum ve bu benim günahım. Kendime Finn'in de tüm bunları istediğini söylüyorum ve bazen buna inanıyorum, ama eğer ben gidersem ve o evlilik maskaralığından kurtulursa bunların hiçbirini hala ister mi? Ne kadar çabuk unutulacaktım? Ne kadar açık olduğumu gösteren bir anı olur muydum?

Düşünceli ve eğlenceyi seven biri mi? Spor hatıra kitaplarında eğlenceli bir gerçek mi? NHL'deki ilk evli takım arkadaşları, gerçi uzun sürmedi ama?

Düşün düşmesini kapattım. Bu konuda stres yapmayı reddediyorum. Fazla düşünmeyi reddediyorum.

Finn ile Cambridge'e gideceğim ve harika hokey oynayacağım.

Giyinik ve hazır bir şekilde banyodan çıkıyorum ve gerginlik kesinlikle damarlarımda dolaşmıyor. İmkânı yok. Bu uygunsuz olurdu.

Ben hallederim. Ben hallederim.

• • • •

FINN

Noah banyodan hışımla çıkıyor ve mükemmelleşmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Onu öfkeyle kıyafetlerini giyerken izleme dürtüsüne direniyorum. Onun yerine duş alıyorum. Çıktığımda Noah bize yumurtalı avokadolu tost yapıyordu.

"Bu çok güzel." Bir öpücük için eğildim.

Kollarını boynuma doluyor ve öpücüğünü derinleştiriyor. Belki de düşündüğüm kadar kötü bir ruh halinde değildir.

Ona New York oyuncularını hakkında bildiğim her şeyi anlatıyorum, gerçi o da maçları izleyerek tarzlarını biliyor.

Sonunda arenaya varıyoruz. Noah'nın gözleri öncekinden daha yuvarlak, ama adımlarını sabit tutuyor ve çenesi cilalı beton zemine paralel kalıyor.

Koç Holberg'in ofisinin önünden geçerken nasıl kaskatı kesildiğini fark etmemiş gibi yapıyorum, sanki Koç'un onu içeri sokmasını ve sonra da tüm hayallerini yıkmasını bekliyormuş gibi.

Normalde, bu sporun yüksek ciro lu bir spor olmasına ve parlak gözleri ve büyük hayalleri olan başka bir kişiye yer açılmasına karşı değilim. Ama bencilce, Noah'ın kalmasını istiyorum. İyi bir başlangıç yapamadı ve bunun sorumlusu benim. Onun seçilmesinin bir nedeni olduğuna inanmam gerekiyor, çünkü kalması için kesinlikle bir neden var. Ama Noah o stresli yeterli olmadan Ben döşeme ayaklarının dibinde romantik ilanlar ve kesinlikle ikimizin de

iş ideal bir yer değildir.

Soyunma odasına giriyoruz ve gözler üzerimize çevriliyor. "Kutlama müziği yok mu?" İnliyorum.

"Hayır. Bir sonraki evliliğine kadar bekle," diyor Troy. Noah arkamda sertleşiyor.

"Ben bir haftalık evliliği seven biri değilim," diyorum.

"İlişkilerin ne zaman tek gecelik olduğundan emin olamadım." "Sanki geceyi onlara geçirtirmişim gibi."

Noah'ın bakışları solgun. Ve hastalıklı. Aslında pek iyi görünmüyor. Belki de buraya son gelişinden ve Tanaka'nın bizi ofisine sürüklemesinden dolayı travma yaşıyordu.

Troy bakışlarını Noah'ya kaydırır. "Merak etme, Noah. Sana kokteyl yapacağım."

Çocuklar kahkahalara boğulur.

Takım arkadaşlarıma kaşlarımı çatıyorum. "Burada içki yaparak altı haneli bir gelir elde eden tek kişi benim."

"Smoothie yapıyorsun," diye düzeltiyor Troy. "Ve şu yeşil meyve suları.

Ayrıca, bahse girerim bir sürü insan sizi görünüşünüz için izliyordur."

Luke'un gözleri büyür. "O yeşil içecekler muhtemelen damak tadınızı mahvetti ve Nuh'a zehir servis etmenize neden oldu."

"Kokteyllerim zehir değil," diyorum kibarca. "Ve buğday çimi shotları her sporcunun diyetinin önemli bir parçasıdır."

Noah yumuşak ve gergin bir sesle, "Kokteyle ihtiyacım yok," diyor. "Bira iyi olur."

"Önemli olan," diyorum. "Parti yapmak. Ve hepimiz arkadaş olmak."

"Ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksın?" Troy'un gözleri parlıyor.

"Sonsuza kadar mutlu yaşamaktan yanayım." Bunu söylerken Noah'ın gözleriyle karşılaşmıyorum ve o da dolapların şeklini incelemekle meşgul görünüyor.

Noah bu hafta sonu birlikte yaşama ve evli gibi davranma konusunda rahat görünüyordu ama bir hafta önce tanışan iki kişi için sonsuza kadar çok uzun bir süre.

Troy masaj yaptırmak için mazeret bildirdiğinde rahatlıyorum ve diğer çocuklar dağılıyor, barmenlik becerilerimle dalga geçmektense kaldırmayı ve makineleri tercih ediyorlar.

"Gerçek bir düğün yapmalısınız," diyor Luke.

"Bizim gerçek bir düğünümüz vardı."

"Smokinlerle falan."

"Takım elbise giyyorduk." Noah'ya bakıyorum çünkü bütün gece bulanıktı.

"Smokin giymelisiniz," diyor Luke. "Ve yaka çiçeği." "Bu bir hokey oyuncusu için büyük bir kelime."

"*Bay Doğru'yu Bulma'yı* izlemelisin," diyor Luke mutlulukla. "Boston'da bir Noel özel programı yapıyorlar. Çekimleri izleyip izleyemeyeceğimi görmek istiyorum."

"*Bay Doğru'yu Bulma'nın* tüm amacı insanların birbirine yapışıp kalması değil mi?"

"Hayır. Boston'da filme alırlar. Biz de gelişigüzel-" "Film bombası mı?" Kaşımı kaldırıyorum.

Luke'un ifadesi hülyalı bir tona bürünüyor. "Bu çok havalı olurdu."

Omuz silkiyorum. "Gördün mü Noah? Blizzard'lar harika bir takım. Süper romantik."

"Harika," diyor Noah ve öncekinden biraz daha az gergin görünüyor ve her şeyin yoluna gireceğinden eminim.

Ama Vinnie ve Evan geldiğinde ve bize uzun, değerlendirici bakışlar attıklarında, bundan kurtulacağımızdan pek emin değilim.

Çünkü peşimizdeler.

Belki de Vegas'ta gizli erkek arkadaş gibi davranmadığımızı hatırladılar. Çünkü öyle olsaydık Noah'a bahsetmez miydim? Tedbirli olmak en iyi yirmi özelliğimden biri değil.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve Noah'yı Evan ve Vinnie'nin egzersiz yaptığı yerden uzaktaki makinelere yönlendiriyorum.

Yeterli mesafe olduğundan emin değilim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

F Buza fırladım ve New York ile karşılaşmak için sıraya girdim. New York oyuncularını acımasız. Onların koçu En agresif içgüdülere sahip insanları seçip, sonra da bu agresifliği bileyerek herkesin diskini onlara teslim etmesini sağlamak.

Ben korkmuyorum. Endişe Carrington'a özgü bir şey değil. Kuzenim Cameron endişeliydi ama milyarderlik seviyesine yaklaştığından ve artık çocuk olmadığından, durumun hala böyle olduğundan şüpheliyim.

Ama bu kez New Yorklular etrafımı sarıyor ve maskelerinin ardında bile sırtışlarını görmek çok kolay. İçime sıkıcı bir his çöküyor.

Bunun nereye gittiği hakkında bir fikrim var.

Birden kendimi seksenli yıllara ait bir filmin içine konmuş gibi hissettim ve bu benim için hiç hoş değil. Zorbalığa uğrayan ben değilim. Kesinlikle değilim. Bunun tersini de yapmam.

Ama hava değişti.

McGregor beni tahtalara çarptı. "Erkeklerden hoşlanıyor musun, Carrington?"

Benimle alay ediyor ve sopamı düşüreceğimi düşündüğünü biliyorum. Onunla boğuşuyorum ve uzaktan Vinnie bize doğru kayıyor, yüzü sert ve intikamcı.

"Uh-huh." Dudaklarım en iyi sırtışım ile kıvrılıyor. "Seni sertçe becermemi ister misin McGregor?"

Yüzü soluyor ve Vinnie'nin çenesi düşüyor.

"Sana koca sikimi yedirmemi ister misin?"

McGregor'un çenesi düşüyor ve pakı Luke'a doğru vuruyorum, o da golü atıyor.

Işıklar yanıp sönüyor ve kalabalık alkışlıyor. McGregor'a göz kırpiyorum ve kayarak uzaklaşıyorum.

"Ona ne dedin?" Vinnie şaşkınlıkla sorar.

"Bana söyleyeceği her şeyi," diyorum pakın peşinden tekrar yola koyulmadan önce. Alkışlar kulaklarımda çınlıyor, ruhumu dolduruyor ve endişelerimi gideriyor.

Bu oyunu seviyorum. Kalabalığa sırtıyım ve asistimin tadını çıkarıyorum ama Vinnie'nin şüphelendiği hissinden kurtulamıyorum. Belki de kendimden nefret ediyormuş gibi davranıp sinmem gerekiyordu.

Siktir et.

Disk bana doğru kayıyor, ben de ona doğru koşuyorum. Bu sefer gol atacağım. McGregor'un kızgın ve hayal kırıklığına uğramış yüzüne sırtarak kaleye sert bir şut çekiyorum.

New York kesinlikle kaybedecek.

• • • •

NOAH

Maçı kazandık. Koç beni sahaya sürdü ve her şey saygıdeğeri. Maç bitip 2-0 kazandığımızda Tanaka ev sahibi bölümünden gülümsüyor ve ev sahibi seyirciler coşkularını haykırıyor.

İçimde bir sevinç kabarıyor. Tamam, bu oluyor. Ülkenin en iyi takımlarından birinde NHL oyuncusuyum, ülkenin en iyi hokey oyuncularından biriyle evliyim.

Finn'in teknik olarak en çok golü olmasa bile, o süper harika.

Ben soyunma odasına girerken takım birbirlerine coşkulu gülümsemeler atıyor.

"Finn, sorular için dışarı çıkmanı istiyorum," diye emretti

Koç. "Emredersiniz, efendim!" Finn başını sallar, sonra da duşa koşar. "Herkesi tebrik ederim!" Koç diyor ki.

Bir süre burada kalacağım için daha yavaş hareket ediyorum. Duştan çıkıp takım elbisemi giydiğimde Finn hâlâ muhabirlerle konuşuyordu. Bir bankın üzerine kaydım.

Çocuklardan birkaçı bana meraklı bakışlar fırlattı. Birbirlerine fısıldıyorlar, sonra kafalarını bana çeviriyorlar.

Çoğunlukla Finn ile birlikteydim. O benim koruyucum oldu, ondan bu rolü üstlenmesini hiç istememiş olmama rağmen.

Sonunda Troy bana yaklaştı. "Gerçekten konuşmamız gerektiğini düşündüm." "Tamam."

Troy dikkatle, "Finn havalı bir adam," diyor.

"Biliyorum."

Başını sallıyor. "Çünkü mecbur kalırsak seni götürebiliriz. Eğer ciddi falan değilsen."

Ağzım açık kaldı, sonra kıkırdamaya başladım. Troy her şeyi yanlış anlamış. Eğer bir acı devam edecekse, bu Finn'den gelecek, çünkü ondan çok uzağım.

Ama bu girmek istediğimden daha kişisel bir konu.

Onun yerine "İyi arkadaşları var," diyorum.

Troy gülümsüyor. "Ve senin iyi arkadaşların olacağız."

Başımı sallıyorum ve Finn'i bir erkekle görmenin onlar için ne kadar tuhaf olduğu hakkında yorum yapmalarını bekliyorum. Finn'i çeşitli kadınlarla görmeye ne kadar alışkın olduklarını düşünmelerini ve Finn'in herhangi bir bağlılık gösterdiğini görmenin, hele de benim cinsiyetimden biriyle, alışması biraz zaman alacak bir şey olduğu konusunda şaka yapmalarını bekliyorum.

Bunların hiçbirini söylemiyorlar.

Luke bana Providence'ı soruyor, sonra ikisi de New Hampshire'ı soruyor. Bu, herhangi bir sevgiliyle ya da yeni bir takım arkadaşıyla yapabilecekleri kibar bir konuşma ve şimdiye kadarki en hoş şey.

Sonunda, oyuncuların geri kalanı görüşme odasından çıkar.

Finn, Evan ve Vinnie'yi geçerek doğruca bana yöneliyor. "Seni özledim."

Beni kendine doğru çekiyor ve yanağımdan öpüyor. Bana daha derin bir öpücük verip vermeyeceğini merak ediyorum, gerçekten dudaklarımda olan türden, ama Finn başını çeviriyor ve Evan ile Vinnie'yi gözlemlediğini görüyorum.

Finn beni sürüklüyor ve kısa süre sonra Finn'in dairesine geri dönüyoruz.

BÖLÜM OTUZ İKİ

F Noah, bir başka galibiyetin ardından Carolina'da oynadığı gecenin ardından uçak havalanırken bana sarılıyor. Gözleri kapalı ve

Nefesim vücuduma sıcak nabız atışları gönderiyor. Noah ve beni birlikte gören arkadaşlarımla meraklı bakışları neredeyse tamamen azaldı. Noah ve ben her zaman birlikteyiz ve bu herkes için sorun değil.

Ekibim harika.

Bu sadece bu yıl için geçerli.

Noah ve benim sırrımız bu. Birbirimize verdiğimiz söz.

Bir noktada, arkadaşlarıma Noah ile ayrıldığımızı açıklamak zorunda kalacağım. Bir noktada, onun başkalarıyla çıktığını göreceğim. Ve bir noktada, daha önce hiç bu kadar yakın hissetmemiş olsam da Noah ile hissettiklerimin bir kısmını yakalamaya çalışarak kendi randevularıma çıkacağım.

Kalbim gümbür gümbür atarken pencereden dışarı bakıyorum ve Noah uyanmasın diye kolumu sabit tutuyorum.

Çünkü Noah ve ben yirmili yaşlarımızın başındayız. Hokey oyuncuları genç yaşta evlenseler de Noah'ın böyle bir hedefi var mıydı bilmiyorum. Noah benden daha az parti yaptı. Şimdi hayatında ilk kez iyi para kazanıyorken neden bunu yapma seçeneğinden vazgeçsin ki?

Hayır, eğer Noah bunun bir yıl olmasını istiyorsa, o zaman öyle olacak. Ama kalbim şimdiden ağrıyor. Benim için çok doğru biriyle tanıştım ama oynadığımız her oyun sona bir gün daha yaklaştırıyor. Noah onunla seks yapmak istememe şaşırmış gibi davrandığında, hiçbir şeyi zorlamamaya karar verdim.

Etrafımda mırıltılar duyuluyor. Bazıları kâğıt oynarken, diğerleri AirPods'larını kulaklarına takmış ve iPad'lerinde film izliyorlar. Evan ve Vinnie önümüzde bir iPad'i paylaşıyorlar,

ve özellikle komik bir sahne geldiğinde derin sesleri gürlüyor.

iPad'im  antamda.  ıkartabilirim. Ama Noah mı ıl mı ıl uyuyor ve onu uyandırmayacağım. Tenimizin değdiği her yerde içime bir sıcaklık doluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve jetimiz indiğinde ve bir sonraki otelimize güvenle yerle tiğimizde onu çırılçıplak soyduğumu hayal ediyorum. Daha önce yaptım gibi vücudunun her santimini öptüğümü hayal ediyorum. Ama bu sefer yanaklarını ayırdım da hayal ediyorum. Pembe deliğini gördüğümü ve yaladığımı hayal ediyorum. Bu daha önce yaşadığım bir fantezi değil, ama Noah uyurken favori porno sitelerime girmiş olabilirim, bu sefer gey kategorisine tıklıyorum.

Evet, denemek istediğim şeyler var.

Noah'nın altımda inlediğini duymak istiyorum.  ine girmek istiyorum ve özel düğmesine vurmak istiyorum ve bunun Noah'yı pornoda insanları  ıldırttığı kadar  ıldırtıp  ıldırtmadığını görmek istiyorum. Uzun bacaklarının omuzlarımdan sarkmasını istiyorum ve onu ters çevirip köpek stili almak istiyorum, böylece tek görebildiğim o harika, yuvarlak hokey kı ı ve onu yatırmak ve  ine girerken onu öpmek istiyorum.

Her şeyi istiyorum. Onu istiyorum.

Sikim seğiriyor ve zihnimi Nuh'un çıplak bedeninin görüntülerinden uzaklaştırıp uyumaya çalışıyorum.

Eğer bir yılımız varsa, bunu iyi değerlendirmek istiyorum.

Apple Watch'um çalıyor. Isaiah, Noah ve beni North Shore'daki Peregrine Malikanesi'ndeki düğününe davet ediyor. Orasının ne kadar güzel bir yer olduğunu bilecek kadar uzun süredir sosyetenin içindeyim.

Dudaklarım yukarı kalktı. Sanırım Noah'ı smokin içinde göreceğim. Ama içimi yeni bir duygu dolduruyor: suçluluk.

Noah ve ben özel olarak evlendik. Ona güzel bir düğün yapmadım. Ailesinin izlemesine bile izin vermedim. Ona minibarda içki servisi yaptım ve ikimiz de ne olduğunu hatırlamıyoruz. Ben Bay Süper Koca değilim ve Noah'nın benden öyle olmamı beklemediği düşüncesi beni daha iyi hissettirmiyor.

• • • •

NOAH

Finn ve ben otelde yatağa yuvarlandık. Kollarımız birbirimizi sarıyor, her zaman uyuduğumuz gibi. Finn vücudumda geziniyor. Gövdeme sıcak, ıslak öpücükler konduruyor. Yarın morluklarım olması muhtemel ama ona durmasını söylemiyorum. Her türlü sataşmayı kaldırabilirim ve ağzı harika hissettiriyor.

Sonra sikimi emiyor. Benimle dalga geçmiyor. Direkt oradaydı ve inanılmazdı. Finn çaresiz bir adam gibi yutuyor, sanki benim orgazm olmam bir stadyumda bomba imha eden biriyle aynı anlama geliyormuş gibi.

Çok geçmeden boşalıyorum, bir zevk dalgasıyla dalgalanıyorum. Sırtım dikleşiyor, ellerim titriyor ve kalbimin bir daha eskisi gibi olacağından emin değilim.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, böylece yanlışlıkla onun ne kadar önemli olduğunu ağzımdan kaçırmamış oluyorum. Bu üç küçük kelime her yerde. CVS'de koca bir reyon onlara ayrılmış ve ekipteki evli adamlar, bizim dışımızdaki evli adamlar, telefonlarında eşlerine zahmetsizce söylüyorlar.

Söylemek istiyorum.

Bu kelimeler onu her gördüğümde zihnimde beliriyor, tıpkı bir çizgi romanda onun üzerinde yüzen baloncuklar gibi.

Onu seviyorum. Onu çok seviyorum.

Muhtemelen onu tanışmadan önce, saçları dağınık, gözleri uykulu ya da uyanık bir şekilde kameraya baktığı ve izleyicilerinin de aynısını yapabilmesi için en iyi hayatını yaşamakla ilgili tüm düşüncelerini açıkladığı zaman sevmiştim.

Ama bunları söyleyemem. Bana zaten çok şey verdi. Benim için hayatını bir yıllığına askıya aldı. Onu sonsuza dek tuzağa düşürdüğümü hissettirmeyeceğim.

Bu yüzden kelimeleri *yutuyorum* ve onu öpüyorum *ki hiçbir şey yanlışlıkla dışarı çıkmasın*, zihnim *seni seviyorum* ve *sen benim her şeyimsin* diye cınlasa bile.

Uzanıp sikini elime alıyorum. Sakız gibi kayganlaşmıştı ve vücudunun kasılması, ardından titremesi ve beni sağlam kollarıyla kavrayarak uykuya dalması için sadece birkaç vuruş gerekiyordu.

Kalbim atmaya devam ediyor, içimde belirsizlik dolaşıyor.
Gitmesine izin veremeyeceğim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

N^{oah} Paka doğru koşuyorum. Neredeyse buzun üzerinde uçuyorum. Arenanın ışıkları parlıyor gibi görünüyor ve ben buzun diğer tarafındaki mavi-beyaz formalı kalabalığın sadece belli belirsiz farkındayım.

Bardak.

Sopamı hareket ettiriyorum, Chicago oyuncusunun pasını yakalıyorum ve takım arkadaşlarımdan birine doğru atıyorum. Aceleyle ilerliyorum, her türlü pasa hazırım.

Sonra disk bana doğru kayıyor. Luke boşta ve topu ona gönderebilirim. Evet, ben de öyle yapacağım.

Gözüme çarpan başka bir şey dışında.

Hedef.

En iyi pozisyona sahip değilim. Ayrıca benden nişan almamı da beklemiyorlar.

Ben de öyle yapıyorum.

Sopamı tutuşumu ayarlıyorum, sonra diske vuruyorum. Işık yanıp sönüyor.

Tanrım.

Ben

yaptım.

Sayı

yaptım.

Mutluluk içime işliyor, sonra Luke bana bir ayı gibi sarılıyor. Buzun üzerinde dönüyoruz, sonra daha fazla oynamak için ayrılıyoruz.

Pakı bir Chicago oyuncusundan zorla alıyorum.

"Merhaba Fitzpatrick." Chicago'lu oyuncu bakışlarını daraltıyor.

"Sadece bir dergi kapağında değil, bir maçta olmaktan keyif alıyor musun?"

"Kıskandın mı?" Diski ondan uzaklaştırırken göz kırptıyorum, sonra da sıramın geri kalanıyla birlikte yedek kulübesine dönüyorum.

Arenanın etrafında süzülüyorum. Eğitimim her zamankinden daha güçlü.

....

• • • •

HER SABAH NOAH bize kahvaltı hazırlıyor, en az benim kadar sağlıklı kalmamızla ilgileniyor. Buzdolabımız salatalık ve lahana, limon ve marul, mango ve kavunla dolu ve ben onun meyve sıkacağı ve blender ile oynarken çıkardığı sesle uyanıyorum. Bazen dolmalık biber ya da tatlı patatesin içinde yumurta kızartıyor.

Kamera karşısında utangaç olsa da çekim yapmayı öğrenmeyi seviyor ve benim için B rulosu yapıyor.

"Beni uyandırabilirsin," diyorum ona.

Yanakları kızardı. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Beni her gün şaşırtmak istiyorsun."

"Çünkü her güne iyi başlamak istiyorum."

"Kucağımda otursaydın gün daha güzel olurdu," diyorum. "Öyle mi?"

"Belki kucağımda." Boğazım kuruyor çünkü bu kulağa çok seksi geliyor.

"Günün senin için harika başlamamasını hiç istemem," diyor. Sonra kucağıma oturuyor ve birbirimize sırtıyoruz.

Tanrım, adam çok yakışıklı. Dünyadaki en muhteşem görüntünün ışıltılı yeşil gözleri, kısa siyah saçları ve sağlam çenesi olan bir adam olmadığını nasıl bilemedim? Parmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdiriyorum, sonra dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Bugün soyunma odasına giriyoruz ve diğer çocuklardan birkaçı bizi görünce sırtıyor.

"Balayının tadını çıkarıyor musun?" Luke soruyor.

"Uh-huh." Noah bankın üzerine çöküyor. Yüzünde mutlu bir ifade var ve ben de gülümsüyorum.

Axel, "Birileri iyi sikilmiş," diyor. Noah sertleşiyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum.

Henüz sevişmedik. Hayalini kurdum, büyüledim ama o kadar ileri gitmek istediğinden emin değilim. Daha önce bahsetmeme rağmen, o zamandan beri bu konuda konuşmadık. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar ilgili olduğumdan emin değilim. Bana yapılmasını istediğimden emin olmadığım bir şeyi ona yapmayı nasıl önerebilirim?

İkimiz de yirmili yaşların başındayız. Cinselliğimizin zirvesindeyiz. Ama tüm bunlar sona erdiğinde, Noah birine eskiden sikildiğini söylemek ister mi?

Belirsizlik içime işliyor ve Noah'ya baktığımda soyunma odasının diğer tarafında Evan'la konuştuğunu görüyorum.

"Finn! Noah!" Koç Holberg beni hayallerimden kopardı. "Gel."

Noah'ya bir bakış fırlatıyorum. Kaşları kalkık, tavrı benimki kadar endişeli.

"Yanlış bir şey mi yaptık?" Dikkatlice soruyorum. Koç iç geçirdi. "Benimle gel. Şimdi."

Diğer çocuklardan birkaçı bize sıkı sıkı gülümsüyor. Koç'la yalnız konuşmak zorunda kalmak iyiye işaret değil. Noah ve ben haberlerde çok fazla yer aldık. Bir zamanlar birlikteymişiz gibi davranmak konusunda endişeliydik, ama şimdi bu kısmın bize kolay geldiğini fark ettik, her yerdeyiz. Tanaka bizim için endişelenmiyor muydu? Bir spor takımı satın aldığından şikayet etmedi mi?

Takas edilmeyeceğiz. Takas edilmeyeceğiz.

Takas edilmeyeceğiz.

Koç Holberg bir kapı açıyor, ama bu onun ofisi değil. Tanaka bizi üstünkörü bir baş selamıyla karşılıyor. Bir masada oturuyor.

Tanrım, Tanaka'nın ofisindeyiz. Neden?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noah Finn ve benim iyi oynadığımızı sanıyordum ama Koç Holberg bizi sanki yaramazlık yapıyormuşuz gibi patronun karşısına çıkardı.

müdürü görmesi gereken öğrenciler.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve Finn'e bir adım daha yaklaşıyorum. "Ünlü oldunuz çocuklar," diyor Tanaka.

"Noah Boston'da yeni," diye açıklıyor Finn. "Ona etrafı gezdiriyordum."

"Artık bir uzman olmalı." Tanaka bir web sitesini aşağı kaydırıyor. "Görünüşe göre her yere gitmişsin."

"Titiz olmaya çalışıyorum." Finn'in sesi titriyor.

Tanaka bakışlarını daraltıyor. "Oturun."

Finn ve ben aniden oturduk ve Tanaka'nın dudakları kıvrıldı. "Blizzard'lar için çok fazla tanıtım yaptınız."

"Bu bir sorun mu?" Finn dikkatle soruyor.

Tanaka, "Bundan daha iyi para kazanmak istiyoruz," diyor. "Blizzard'ları temsil etmenizi istiyoruz."

"Gerçekten mi?" Finn'in çenesi düşer. "Ama Evan bunu hep yapmıyor mu?"

"Evet. Ama nedense Evan mahremiyet istiyor." Tanaka'nın gözleri dans ediyor. "Bu onun tercihi. Resmi bir basın toplantısı düzenlenmemiş olsa da sanırım hepimiz bunun nedenini biliyoruz."

"Evet," diyor Finn.

"Belki de ironik bir şekilde, ekipte en çok tanınan kişilerin sizler olduğunu gördük. Açıkçası sizinle çalışmak isteriz."

"Bunun sakıncası yok, um..." Finn bana bakıyor, sonra sesi kesiliyor.

"Eşcinsel olduğunu mu?" Tanaka soruyor.

Finn irkildi ve bunun kendisiyle ilişkilendirdiği bir kelime olmadığını fark ettim. Benim aksime Finn kadınlardan gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Tanaka sandalyesinde arkasına yaslanmaya başladı bile. "Modern olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Çeşitliliği memnuniyetle karşılıyoruz. Eşcinsel çocukların

hokey oynayabileceklerini bilerek büyüyorlar. Heteroseksüel beyaz Kanadalıları oynamaları için gönderdiğimiz zamanlar geride kaldı."

Finn yavaşça, "Sanırım bu erdemli bir davranış," diyor.

"Elbette, bu erdemli bir davranış." Tanaka'nın ses tonu sert. "Halkla ilişkiler ekibi size hayır kurumlarıyla bazı toplantılar ve fotoğraf çekimleri ayarlayacak."

Finn başını sallar. "Yardımcı olmak istiyoruz."

"Dünyaya Blizzards'ın nazik ve harika bir organizasyon olduğunu göstereceğiz."

Finn, "Ülkenin en iyi hokeyi ile" diyor.

Tanaka'nın gözleri parlıyor. "Evet. Ama harika hokey oynamasanız bile herkes bu takımın desteklenmesi gereken iyi bir takım olduğunu bilecek. Biletlerimizi hokey oyuncularını için genişleteceğiz."

"Dedikodu dergileri okuyanlar mı?" Finn öneriyor.

Tanaka kaşlarını çatıyor. "Bu ikiniz için de iyi bir fırsat. Her takım sahibi benim kadar nazik davranmaz."

Finn azarlanmış görünüyor. "Haklısınız efendim. Teşekkür ederim."

Tanaka, okulda özellikle zorlu bir dersin öğretmeni gibi sert ve ciddi görünmüyormuş gibi parlak bir ışık veriyor.

Finn ve ben odadan çıkıyoruz.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diyor Finn.

"Bir sorun mu var?" Dikkatlice soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bizim için daha fazla teşhir. Bu iyi, sadece beraberinde..."

Risk.

Kelimeyi söylemiyor ama yine de içimde gürlüyor.

Finn ve ben şu anda birlikteyiz çünkü dünyayı tesadüfen evlenmediğimize ikna etmek istiyoruz. Ama dünyanın bizi daha fazla incelemesini istiyor muyuz? Çünkü ya gerçeği öğrenirlerse?

Daha önce yaşamadığım bir huzursuzluk içimi kaplıyor ve Finn'i halkla ilişkiler departmanına doğru takip ederken hareketlerim daha da belirsizleşiyor.

İyi olacak. Ne kadar yüksek profilli olmamızı istiyorlar? Şimdiden büyük spor ve LGBTQ dergilerine röportajlar verdik.

Halkla ilişkiler departmanının kapısının önünde duruyoruz, sonra ben kapıyı çalıyorum.

"İçeri gelin." Daniela'nın sesi bize doğru geliyor ve içeri girdiğimizde bize kocaman bir gülümseme veriyor. "Tanaka'nın sizinle konuştuğunu görüyorum."

"Evet."

"Televizyona çıkmaya hazır mısınız?"

Finn'in gözleri dönüyor ve dönüp bana bakıyor.

"TELEVIZYON MU?" diye sordum.

Daniela ışınlanıyor. "Siz ikiniz ulusal yayına çıkıyorsunuz. Belinda Show'a çıkacaksınız," diyor Daniela.

"Ciddi misin?"

"Kimse Belinda Show hakkında şaka yapmıyor." "Annem onu izliyor!"

"Benimki de öyle."

Finn elini benimkinin üzerine koydu. "O zaman onlar için harika bir iş çıkardığımızdan emin olacağız."

Daniela sonraki adımları açıklarken zihnim dönüyor, sonra egzersiz odasına geri dönüyoruz.

Finn'e "Bu büyük bir mesele,"
diyorum. "Kabul et. Biz büyük
bir meseleyiz."

Ben ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ve birden o ateşli bakışlardan birine yakalandık.

Finn dudaklarını sevimli bir şekilde büzüyor ve onu öpüp öpemeyeceğimi merak ediyorum. Onu öpmek istiyorum. Finn'in dudakları yukarı kıvrılıyor ve gözlerinde muzip bir bakış beliriyor. İki tarafa da bakıyor, sonra beni bir masaj odasına sürüklüyor.

• • • •

NOAH

Kapı arkamda tıkırdıyor ve ben büyük masaj masasına, sıra sıra dizilmiş pilli mumlara, hâlâ tüten tütsü çubuğuna bakıyorum.

"Neden buradayız?" Ben soruyorum.

"Çünkü benim tatlı paketim, Fernando şu anda öğle yemeği molasında." "Öyle mi?" Kalp atışlarım hızlanıyor. Belki Finn beni öper.

Sırıtarak bana doğru yaklaşıyor. "Ateşli bir randevusu olduğunu biliyorum. Aceleyle dönmesini beklemiyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerim yumuşadı. "Bugün masaj yaptırdın. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim."

Başımı sallıyorum ama iyi olmak sporcular için başka bir anlama geliyor. İyi, acıdan ağrıyan, çürüklerle kaplı demektir. İyi, geçirdiğiniz ameliyatları sadece bazen hatırladığınız anlamına gelir. Finn için iyi yeterince iyi değil.

"Bu gece sana daha sonra masaj yapabilirim," diye söz veriyorum.

"Tamam." Sırıttıyor. "Eğer bu sana şu anda masaj yapabileceğim anlamına geliyorsa."

"İstiyorsun..." Gözlerim açılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Masaj masasına bakıyorum, kilitli kapıya bakıyorum. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Finn bana doğru eğiliyor ve sesi alçalıyor. "Ayrıca bunu ikinci sınıf öğretmeninden de saklamamız gerekecek."

"On kere "Özür dilerim" yazmamız gerekebilir."

"Aptal Noah. Seninle yapmak istediğim şeyi binlerce kez yazmamız gerekebilir." Finn beni masaj masasına kaldırıyor, sonra da arkamdan tırmanıyor. Bacaklarımı açıyorum ve o da bacaklarımın arasına giriyor. Aletim onunla buluşmak için yükseliyor ve bunu hissettiğinde sırıttıyor.

"Benim tatlı disk'im," diye mırıldanıyor, gözleri dans ediyor.

"Benim için daha iyi bir isim bulmalısın."

"Bu kadar mükemmelken olmaz." Finn önce benim eşofman altımı indiriyor, sonra da kendi eşofmanını.

"İnsanlar dışarıda," diye fısıldıyorum.

"O zaman sessiz olsan iyi edersin, benim sert sopam."

Gözlerimi deviriyorum, çünkü tabii ki sessiz olacağım. İnsanlar bizi duyabilecekken sessiz olmamam mümkün değil.

Sonra dudakları benimkilerin üzerine düşüyor ve bunun düşündüğümde daha zor olabileceğini hatırlıyorum. Aleti benimkine değdiğinde başım gerçekten belaya giriyor. Sinir uçlarım zonkluyor ve Finn'in elini kullanarak bizi boşaltması da hiç yardımcı olmuyor. Pre-cum ikimizden de kolayca dökülüyor, birleşiyor ve şaftlarımızdan aşağı kayıyor. Finn'in eli hızlanıyor ve ben onun sabit vuruşlarıyla kaybolan ve beliren siklerimizi izliyorum.

Bu çok ateşli.

Tanrım, heteroseksüel olduğumu nasıl düşünebildim? Göğüsler benim için hiçbir zaman aynı cazibeye sahip olmadı. Ama bu... Finn'i bütün gün bunu yaparken izleyebilirim.

Ama şimdi geleceğim.

Nefesim hızlanıyor ve Finn sırıttıyor.

"Sessiz ol, tatlım." Gözlerimin içine bakıyor. Kendi gözlerinin ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Farklı bir takma ad seçtiği için onu övmeli miyim yoksa bu takma adın da aynı şekilde abartılı olduğunu söyleyip onunla dalga mı geçmeliyim diye düşünüyorum... ama yapmıyorum. Söyleyemiyorum.

Çünkü Finn bana öyle baktığında, kalbim onda oluyor. Ve belki de bu ona vermem gereken ya da onun istediği bir şey değildir.

Çünkü tüm bunların bir son kullanma tarihi var.

Bunu riske atmamalıyız. Yakalanabiliriz. Burası bizim iş yerimiz.

Masaj masası altımızda sallanıyor ve umarım yere çakılmayız, çünkü kim bilir bu yaralanmalar halka nasıl açıklanabilir.

"Gel bebeğim," diyor Finn.

Kalbim pır pır ediyor ve tüm dünya onun gözlerinden, etli dudaklarından ve elinden ibaret.

Ve ben de geldim.

Finn'in eline ateş ediyorum ve bir sonraki anda Finn'in aleti de ateş ediyor. Kalın beyaz birbirine karışırken boynumu eğiyorum.

Sonra Finn beni tekrar öpüyor, sonra bir mendil arıyor, sonra ikimizi de temizliyor.

Masaj odasından çıktıktan sonra sertçe "Bu riskliydi," demeye çalışıyorum ve Fernando dönmeden önce klimanın kokularımızı uzaklaştırmasını umuyorum.

Finn "Stresli bir gündü," diyor ve kalbim sıkışıyor çünkü tüm bunlar onun için çok stresli olmalı.

Tanıştığı herkes birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı, videolarımızı görecektir. Hepsi onun cinselliği hakkında yalan söylediğini mi düşünecek? Yoksa sadece onun bilgisiz olduğunu mu düşünecekler? NHL'deki ilk maçında buzda kaymaya başladıktan sonra dümdüz düşen bir adamla nasıl evlendiğini merak edecekler mi?

Emin değilim, muhtemelen o da değildir.

Egzersiz odasına gidiyoruz, çünkü duş almadan önce biraz terlememiz gerekiyor. Ben kaldırıyorum, o spotları. İkimiz birlikte sayıyoruz.

Arkamızdan ayak sesleri geliyor, sonra Troy beliriyor. "Yemin ederim, kalkışı nasıl romantik gösterebiliyorsun?"

Yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor, ama bize bakan başka birini fark ediyorum... Vinnie.

Vegas'ta Finn'i ve beni, daha doğrusu çoğunlukla beni homofobik olmakla suçladığı o fiyaskodan beri onunla konuşmadım.

Ara sıra bize şaşkınlıkla bakıyor.

Anlıyorum. Ben de Finn'le evli olacağımı düşünmemiştim. Kendini evliliğin fiziksel tarafına bu kadar güçlü bir şekilde atacağını kesinlikle düşünmemiştim.

Yine de, uzun bir ilişki geçmişini söylediği ilk kişi o olurdu ve şu anda ilişki kurarak itibarımı riske atamayacak kadar ilgili. Kendini stresli hissettiğinde beni araması çok doğal, ki bu muhtemelen giderek daha sık oluyor.

İmkânsız şeyler hayal etmemeliyim ve zihnimin dolaşmasına ve ondan istemenin adil olmadığı bir gelecek hayal etmeme izin vermemeliyim.

Koç beni çağırdığında neredeyse rahatlamıştım, ta ki masaj odasında olanları öğrenmiş olabileceği aklıma gelene kadar.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Seni ikinci hatta deneyeceğim," diyor Koç Holberg. "Ben mi?"

"Uzun bir yol kat ettin," diyor. "Buzda daha fazla olmanı istiyoruz."

"Ciddi

misin?"

"Ciddiyim."

"Teşekkür ederim." Birkaç kez başımı salladıktan sonra kukla bebekler ya da benzeri atletik olmayan bir şey hakkında yorum yapmadan ofisini terk ediyorum.

Sonra Finn'e iyi haberi vermek için acele ettim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

F Cole Hawke yürürken zıplıyor. Benimkini hiç görmemiştim. Ajan çok mutlu. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Adam sadece hırılıyor ve para sayıyor gibi görünüyor, yirmi yıl önce hokey oynarken geliştirdiği tüm rekabetçi içgüdülerini yönlendiriyor.

"Belinda'yla tanışabilir miyim?"

diye soruyor. Gözlerimi deviriyorum.

Belinda Pierce yüzyılın başında ünlü bir çocuk oyuncuydu. Tatlı olmakta çok başarılıydı. Sonra bir süre tatlı olmadığını ve herkesin hayal ettiğinden çok daha iyi bir oyuncu olduğunu açıkça ortaya koyduğunda, şimdi kendi talk show'una sahip.

Kulüplerin dışında insanlara bağırırken çekilmiş daha az fotoğrafı olsaydı kendimi daha iyi hissederdim.

"Lütfen, onunla tanışın," diyorum. "İdeal olarak tüm görüşmeyi yapın." "Gerginsin." Cole gözlerini kısar. "Sakin bu işi berbat etme. görüşme, Carrington."

Ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor.

Cole, "Harika olacaksın," diye beni temin ediyor. "Çünkü olsan iyi edersin." "Sen gelmiş geçmiş en kötü ajansın."

"Ha. Seni Boston Blizzards'a soktum. İnanılmazım." "Bu övgünün bir kısmını ben alıyorum," diye homurdandım.

"Ayrıca, bu evlilik olayından ne kadar ekstra para kazanacağını bir düşün."

Gözlerim büyüdü. "Ne demek ekstra para?"

"Tanaka'yı seni Blizzard'ın yüzü yapmaya kim ikna etti sanıyorsun?" Cole soruyor. "Ben!"

"Tanaka'nın bunu kendisinin bulduğunu sanıyordum?" "Hayır. Spordan nefret eder. Hep öyleydi."

"Bir spor takımının sahibi olmamalı." "Onun gibi konuşuyorsun."

"Hâlâ parayı açıklamadınız."

"Daha fazla reklamda oynuyorsunuz. Tabii ki daha fazla para alacaksın. Bu röportaj sizin için daha iyi sponsorluk anlaşmaları yapmamıza yardımcı olacak."

"Sanırım daha fazla reklam yapıyorum."

"Evet."

Midem bulanıyor. Noah'ya evlenme teklif ettiğimde, kariyerime sağlayacağı maddi faydaları düşünmemiştim. Ama 2020'lerdeyiz. İnsanlar eşcinsel bir çifti desteklemeye hevesli.

Zor yutkunuyorum.

Vinnie ve Evan'ı destekliyor olmalılar. Beni değil. Vinnie ve Evan'ın mahremiyetlerini sevdiklerini bilsem de suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

Noah'ya bir bakış fırlatıyorum ama o mutlu bir şekilde bir makyaj sanatçısıyla sohbet ediyor. Aptalca ona doğru gülümsüyorum. Noah çok sevimli.

Cole başını sallayarak, "Onun için gitmişsin," diye mırıldanıyor. Tenim ısınıyor. Bunu menajerimle tartışmak istemiyorum.

"Çok aşıksın," diyor Cole. "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim." Sertleşiyorum, çünkü bu bir hakaret gibi geliyor.

"Noah inanılmaz."

Cole bana bakıyor ve ne düşündüğünü merak ettiğim için tüylerim diken diken oluyor.

"Öyle olmadığını söylemedim," diyor Cole sonunda. "Gergin olmana gerek yok Finn. Dünyaya sevginizi gösterin. Tek istedikleri bu. bakın."

Başımı sallıyorum ama midem kasılıyor ve sıkışıyor.

Çünkü ben Noah'a aşık olsam bile, o bana aşık değil.

Bu evlilik sakıncalı olabilirdi, ancak bu noktada boşanmak daha sakıncalı olurdu.

Belki de fesih için daha çok uğraşmalıyım.

"Hadi sana biraz makyaj yapalım," diyor kızıl saçlı ve ancak gelişmiş kıvrırma tekniklerini bilen birinin yapabileceği türden bukleleri olan 50'li yaşlarında bir kadın neşeyle.

"Bu binadan kaçmak için hâlâ zaman var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle olmaz." Cole makyaj sanatçısına döner. "Ona bolca bronzlaştırıcı versen iyi olur. Cildi yeşil görünüyor."

"Neden bir işim olduğunu düşünüyorsun?" Tehditkâr bir sırıtış atıyor, sonra fırçasını yüzüme indiriyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

• • • •

FINN

Hokey sezonuna girdikçe günler bulanıklaşıyor, her şey disklere, gollere ve hokey sopalarına odaklanıyor ama bu yıl Noah her şeyin yanında. O, geceleri beni saran, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim ama şimdi onsuz olamadığım sıcak bir beden.

Bir yıl. Muhteşem bir yıl. Noah'ın yanımda olduğu bir yıl. Uyandığımda yeşil gözlerinin üzerime düştüğünü gördüğüm, otobüslerde ve uçaklarda bana yaslandığı bir yıl. Dudaklarını benim dudaklarım olarak kabul ettiğim ve onu güldürdükçe içimde kabaran sevinçle geçen bir yıl. Bir yıl.

Bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum; her zaman birlikteyiz.

El ele tutuşarak yürüyebilecekken otobüsten otele veya arenaya yürümüyorumuz ve yemek yerken bile kolumu onun omuzlarına atmadan bir restorana gitmiyoruz.

Çünkü açgözlüyüm. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmalıyım, çünkü gelecekte bunlar birer anı olacak ve evimde yalnız olacağım ve her günü atlatmak için bunlara ihtiyacım olacak.

Daha önce hiç ilişkim olmadı. Ben hokeyde uzmanım, hayatta değil. Ama sonra, Noah ile daha önce hiç tanışmadım. Birini lüks restoranlara götürme, çekici bir yüzün üzerinde mum ışığının titremesini izleme ve bir insanın hayatı hakkında her şeyi öğrenme ihtiyacını hiç hissetmedim.

Buluşmalar, birinin çocukluğundaki evcil hayvanını veya en sevdiği tatil yerini öğrenmeye elverişli değildir. Akşam yemekleri, şehirde yan yana dolaşmak gibi.

Şimdi bir terzi bulmak için dolaşıyoruz, çünkü İsaiah'ın düğünü için çok şık görüneceğiz.

"Smokinin gerekli olduğuna emin misin?"

Noah soruyor. "Tabii ki."

"Fazla abartılı görünüyor."

"Hah. İş yerinde takım elbise giyiyoruz. Düğünde de smokin giyeceğiz."

Noah'ın yüzünde gerginlik belirir.

"Merak etme bebeğim. Kol düğmelerini takmana yardım edeceğim." Gözleri büyüdü. "Onlara da ihtiyacım olacak!"

"Benimkilerden biraz ödünç alabilirsin."

Panik bakışlarını terk ediyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Bir erkekle birlikte olmanın bazı faydaları var, ha?"

Garip bir kahkaha atıyor ve ben de içimi çekiyorum. Noah'nın benden etkilendiğini biliyorum, ama bunun sadece rahatlık için olduğunu da biliyorum. Artık evli olmadığımızda, hevesle bir kadına geri dönecek mi? Basının ilgisinden hoşlanmıyor ve bizim çok ilgimiz var.

Paparazziler bizim güvenilir bir demirbaş olduğumuzun farkında. Fotoğraflarımız spor bloglarında, LGBT bloglarında ve nihayet her türlü blogda yer alıyor. İlişkimize dair bloglara ve makalelere yayılmış bir hatıra defterimiz var, ancak çoğunlukla kusurlu bir şekilde aydınlatılmış ve çerçevelenmiş enstantanelerden oluşuyor. Çirkin demeyeceğim, çünkü Noah her zaman harika görünüyor, çünkü o Noah.

Tanaka'nın bizi yüceltmesi sayesinde ülkedeki en büyük spor çiftiyiz. Ben ünlüyüm, o da öyle.

Bizim oyunumuz da iyi. Hayatta her şey mükemmel, bunun sınırlı olduğunun farkındalığı dışında. Bu yılın geri kalanı hayatımın doruk noktası olacak ve ben iyi olan her şeye, Noah'nın dudaklarının tatlılığına, kaslı vücudunun benimkine karşı hissine odaklanıyorum, sona doğru ilerlediğimizi biliyorum.

Sık sık seyahat ederim ve Boston'un dünyanın en mükemmel şehri olduğuna hiç şüphem yok. Okyanusu ve nehri, tarihi şehir evleri, çağdaş gökdelenleri ve bunların arasında bakımlı parkları var.

Bayıldım.

Noah ve ben hokey oynamadığımız, hokey oynamak için antrenman yapmadığımız ve birbirimizin kollarında olmadığımız zamanlarda şehri birlikte keşfediyoruz. Bazen Noah ile birlikte daha fazla zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu evliliği hayal edebildiğimiz kadar geleceğe, hokeyin bizden hiçbir şey istemeyeceği, vücutlarımızın dolacağı ve kaslarımızın gelişeceği bir zamana kadar uzatmak hakkında

gevşediğinde, yüzümüzdeki kırışıklıkları sayabildiğimizde, saçımızdaki beyazları sayamayacağımız zaman, çünkü çok fazla şeye sahip olacağız.

Ama en önemlisi Noah'ın mutlu olmasını istiyorum. O kabul edilebilir biri ve bana tutmak istemeyeceği sözler vermesini istemiyorum.

Ve bu yüzden sessizim. Neyse ki Noah'nın dudaklarında boğuluyorum ve onun aletinden çıkan sıcak tohumları çekip çıkarmada her zamankinden daha becerikliyim.

Ben mutluyum.

Ama ben onun özgür olmasını istiyorum.

Bu yüzden yaşlı babamı ziyaret etmem gerektiğine karar verdim. Daha doğrusu, avukat tavsiyesine ihtiyacım var.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

N^{oah}

....

Finn ile bir düğüne katılacağım için SİNİRLİ DEĞİLİM. Hayır, kesinlikle değilim.

Smokinimi giydiğimde gergin değilim ve Finn smokinini giydiğinde gergin oluyorum ve midemde kelekler uçuşuyor.

Çünkü onun için bu kadar ileri gittiğimi fark edebilir. Finn smokinin içinde çok seksi görünüyor. Siyah kumaş altın sarısı saçlarını daha da canlı gösteriyor.

"Bu düğüne gitmekten daha değerli ne olabilir biliyor musun?" Ben sorarım.

"Ne?"

"Yatağı test ediyorum. Yayların eşit dağılıp dağılmadığına bakıyorum." Finn'in gözleri dönüyor ve yemin ederim dudaklarını yalıyor.

"Ugh." Finn dönüyor ve eli kasıklarına gidiyor. "Belki geri döndüğümüzde."

"Peki." Surat asmamaya çalışıyorum. Gözlerinde parlayan şefkatli bakışa bakılırsa, başarılı olduğumdan şüpheliyim.

Yanağımı okşuyor ve evet, bu harika. "Harika vakit geçireceğiz."

"Bu bir düğün."

"Birçok insan bizim yaşımızdayken evleniyor. Bu katıldığımız tek düğün olmayacak."

"Gerçekten mi? Bu yıl mı?"

Finn sertleşir ve geri adım atar. Yüzü kararır. "Aslında aklıma başka bir şey gelmiyor. Haklısın."

Başımı salladım.

"Haklı olmayı seviyorsun," diye hatırlatıyor bana.

"Belki," diye kabul ediyorum ama bir şey kaybetmişim gibi hissediyorum. "Bence kendi düğünümüzü bile hatırlamazken bir düğüne gitmek garip."

düğün."

"Evet."

Isaiah'nın düğün davetiyesi kalın kağıtlara basılmıştı. Finn'in olması gerektiği gibi bir düğünü olacak. Finn'in daha sonra, gerçekten sevdiği kişiyle evlendiğinde, benimle olan evliliği sonunda bilen spor insanları için "eğlenceli bir gerçek" haline geldiğinde ve o bile çoğu gün bunu unuttuğunda yapacağı türden bir düğün.

Saatin tik taklarına doğru ilerliyoruz ve bunu umursayan tek kişi benim.

Finn aniden, "Sanırım hazırlanmamız bitti," dedi. "Hadi gidelim."

Doğru.

Aynaya uzun uzun bakıyorum ve pomadımı bırakıyorum. Sonra Finn'i apartmandan otoparka kadar takip ediyorum. Süper lüks Mercedes'ine biniyoruz ve artık ona ekrandaki tüm düğmelerin ne işe yaradığını sormuyorum.

Şehirden ve onun yoğun, güzel mimarisinden Zakim köprüsü ve onun büyük kablo dizisi aracılığıyla ayrılıyor. Boston'un I-95'ten görülmediğinde muhtemelen daha zarif olan geniş banliyölerini geçiyoruz, kasvetli mini alışveriş merkezlerini ve parlak fast-food restoranlarını geçiyoruz, sonunda bir sahil yoluna sapana kadar.

Atlantik dalgaları

yanımızda, dalgalar daha korkutucu hızlarda dalgalanıyordu.

Limanda ne görürsek görelim, kara bulutların gökyüzünde yürüyüşünü izliyorum.

"Sence yağmur yağacak mı?" Ben soruyorum.

Finn elini konsolun üzerine uzatıyor ve kalçamı sıkıyor. "Herkes bizim kadar şanslı değil."

Homurdanıyorum.

"Nasıl bir düğün isterdin?" Finn soruyor.

"Gelecekte evlenirsem mi demek istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten mi?"

Finn elini kalçamdan çekip iki eliyle direksiyonu kavriyor.

Parmak eklemleri geriliyor ve nefes alıyor.

Yola bakıyorum. Yola daha fazla araba doldu ve sanırım Finn'in araba sürmeye konsantre olması gerekiyor. Bakışlarımı çeviriyorum ve

Bazıları sonbahar bayraklarını asmış koloni evlerine bakıyorum.

Kuzeye, Ipswich'e doğru ilerlemeye devam ederken esintide el sallayan mutlu hindiler.

Peregrine Malikanesi'ne giden yol bizi kırmızı boyalı ahırlar ve uykuya en meyilli koyunları bile zıplamaya teşvik edecek kusurlu bir şekilde korunmuş taş duvarlarla dolu yemyeşil tarım arazilerinden geçiyor.

Araba malikâneye doğru bir tepeyi tırmanırken Atlantik Okyanusu'nu tekrar görüyoruz.

"Böyle yerlerin sadece İngiltere'de olduğunu sanıyordum," diyorum heybetli tuğla binaya, heybetli ve mükemmel bakımlı taş duvarlara ve tertemiz bahçeye bakarak.

Finn gülüyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Başını çeviriyor. "Ama sen de New England'lısın."

"Böyle yerlerin var olduğunu bilmiyordum."

"Ah. Benim tatlı bakirem," diyor parmaklarımızı birbirine dolayarak.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum, Finn aptalca davrandığında bunu istemek asla zor olmuyor ama şimdi aklımdan başka düşünceler geçiyor.

Bakire kalmamak gibi. Finn bana girebilirdi... oraya.

Birden Finn'in çıplak olduğunu ve içime girdiğini hayal ederek koltuğumda kıpırdanıyorum. Belki yukarıdan gözlerimin içine bakıyor, belki de dört ayak üstündeyim ve evet... bu senaryonun pek çok yolu var sıcak olabilir.

Ona ters ters bakıyorum.

"Sorun ne bebeğim?"

Finn düşün için sevgi sözcükleriyle alıştırmaya yapıyor olmalı. Orada kaç kişi olacak?

Beni becermesini düşündüğümü neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. "Bunu yapabiliriz," diyorum onun yerine.

"Ne yapacağım?" Turuncu yelekli bir gencin bizi yönlendirdiği çakıllı park yerine park ediyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama birden kaşları yukarı doğru kalkıyor. Anladı. Tanrım, belki de şaka yapıyordu.

"Yani, eğer istersen," diyorum hemen. "Çünkü bir yıl boyunca başkalarıyla seks yapmak yok." Gergin bir kahkaha atıyorum ve Finn nefes alıyor.

Pek memnun görünmüyor. Evet, söylediğim şeyi söylememeliydim ve ona birlikte sıkışıp kaldığımızı hatırlatmamalıydım.

"Gidelim, Noah."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

FArabadan çıkıyoruz. Ayak seslerimiz çakılların üzerinde çıtırdıyor.

park yeri, bana normalde konuştuğumuzu ve çakıl taşlarını dinlemediğimizi hatırlatıyor.

"Bir yıl o kadar da uzun bir süre değil," diyor Noah. Gözlerimi kapatıyorum.

"Biliyorum."

"Geçip gidecek," diyor. "Söz veriyorum." Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum.

Keşke Noah bana bunun bir yıllık olduğunu sürekli hatırlatma ihtiyacı hissetmeseydi. Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünüyor gibi görünüyor ama öyle değil.

Ama belki de bunu hatırlamaya ihtiyacı vardır. Belki de özgür hissetmeye ihtiyacı vardır.

Telefonumu çıkardım ve babamın avukatına mesaj attım.

Ben: Herhangi bir gelişme var mı?

Sonra telefonu cebime geri sokuyorum.

Noah bakışlarını daraltıyor. "Kiminle mesajlaşıyordun?"

Ona tutamayacağım sözler vermek istemediğim için sadece "hiç kimse" diyorum.

Gözleri kısık kaldı. Yani, adam aptal değil. Kimse etrafta "hiç kimse" diye mesaj atmaz. Ama bunu boş ver.

Malikaneden keman müziği yükseliyor ve ben Noah'ın elini tutuyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Fotoğrafçılar olabilir," diye açıklıyorum.

"Doğru ya. Unutmuşum."

Elini sıkıyorum, o da benim elimi sıkıyor ve Luke ile Dmitri'yi dışarıda fotoğraf çekerken gördüğümde, onları selamlarken yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çok fazla çaba sarf etmeme gerek kalmıyor.

Büyük salonda lüks kumaşlarla kaplı koltuklar sıralanmıştı ve Noah ile ben damadın tarafında oturuyorduk. Genellikle damadın yanındayız.

Takım. Artık konukların çoğu çift. Troy ve Axel'in bile sevgilileri var.

Vinnie, Stella ve Evan yanımdaki koltuklara kayıyorlar ve ben de tamamen rahatmışım gibi davranıyorum. Yani, tabii ki tamamen rahatım. Noah yanımda ve hayat harika.

Ama Vinnie'nin bakışlarının şüpheye dönüştüğünü de fark etmedim değil. Onun

Kaşları çatılıyor ve kaşlarını normalden daha fazla çatıyor. Adam huysuz. Konu Evan ve kızı olunca öyle değil.

"Seni tanıyorum!" Stella Vinnie'nin üzerine sürünerek haykırıyor.

"Hmm..." Kaşlarımı çattım. "Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum. I

Yani, Evan'ın bir kızı olduğunu biliyorum ama o hep hokey forması giyiyor."

"Benim!" Stella kıkırdıyor ve Vinnie yere sinirli bir bakış fırlatarak Stella'yı dizinin üzerine yeniden yerleştiriyor. Göbek kahkahaları normalde

çocukları uçurur, ama Stella bir istisna olursa şaşırmam. O kız mutluluğun ta kendisi.

Belli ki Vinnie aileye harika bir katkı sağlamış.

Vinnie bana bir kaşını kaldırıyor. "Finn olduğuna emin misin? Benim tanıdığım Finn her zaman tozluk ve hokey forması giyer ve büyük bir sopa taşır, yani..." Çaresizce omuzlarını silkiyor.

"Az önce şaka mı yaptın?" Gözlerim kamaşıyor ve gülümsemem genişlediğinde bana sinirli bir homurtu veriyor.

"Ayrıca ben her zaman büyük bir sopa taşırım," diyorum.

Vinnie kaşlarını çatıyor ve Stella'yı Evan'ın kucağına taşıyor. "Özür dilerim," diyorum.

Evan Stella'nın elini tutuyor ve onu dışarı çıkarıyor. "Nasıl uygun davranılacağını biliyorum," diye somurtuyorum.

Vinnie homurdanır. "Asla olmaz. Ama Stella çiçekçi kız olacak."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Sonra Vinnie'nin dudakları bir yıl önce onda hiç görmediğim kocaman, babacan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kesinlikle öyle olacak."

"Senin adına sevindim," diyorum ve Vinnie homurdanarak karşılık veriyor, oysa sosyal becerileri her zaman şüpheli olan Vinnie'nin bile uygun yanıtın benim adıma da sevindiğini söylemek olduğunu bildiğinden eminim.

Bu da benim adıma mutlu olmadığı
anlamına geliyor. Bu berbat değilmiş
gibi davranıyorum.

Oda insanlarla dolmaya devam ediyor. Koç, karısı ve oğlu
Oskar'la birlikte burada. Dmitri ve Luke dışarıdan döndüklerinde,
Dmitri geçerken Oskar'ın yanaklarının nasıl pembeleştiğini ya da
Dmitri oturduğunda Oskar'ın ona gönderdiği özlem dolu bakışı
görmek mümkün değil.

"Sanırım birileri aşık olmuş," diyorum konuşurcasına.

"Belki de."

"Oskar dışarıda," diyorum.

Vinnie dişlerinin arasından havayı uçurur. "İyi. Aşık olmuş. Eski
haber." Vinnie huysuz bakışlarını bana kaydırıyor. "Ama bir erkeğe
ilgi duyduğuna dair hiçbir belirti görmediğim kim var biliyor musun?"

Organlarım birbirine kayıyor. Vinnie ile sohbet etmeye
çalışmamalıydım. Ben daha iyi biliyorum. Ben biliyorum.

"İçimde bana söyleyeceğine dair bir his var."

Gözlerini deviriyor. "Enerjimi boşa harcamayacağım. Ama
Cidden, ne yapıyorsun? Seni üç yıldır tanıyorum. O seksi, bu seksi..."

Noah'nın yanımda sertleştiğinin bilinciyle koltuğa daha da
gömülüyorum. Elimi onun elinin içine koydum. Noah'nın neden
gergin olduğunu bilmiyorum. Vinnie bana saldırıyor. Ama belki de
hilesinin ortaya çıkmasını istemiyordur. Yani, bu mantıklı.

Öpüşmeler, oral seksler ve handjob'lar çok aceleye gelmiş gibi
hissettirmese de. Yani çoğu insanın dilini nasıl kullandığını bilmiyorum.
Ama her neyse. Muhtemelen yaptığımız şey için bir oyunculuk terimi
vardır.

Noah yatak odası aktivitelerimizden keyif alıyor ve önemli olan da
bu.

"Bilgin olsun, eşcinsel olduğunu bilseydim seninle kızlar hakkında
konuşmaya çalışmazdım," diyorum. "Arkadaşça davranmaya
çalışıyordum. Demek istediğim sende uzun, esmer ve yakışıklı bir şey
var." Elimi Vinnie'nin kaslı vücudunun üzerinde gezdiriyorum. "Ve sen
hep gizlice kaçıyordun. Hepimiz senin bir sürü hatunla yattığını
sanıyorduk."

"Az önce erkek arkadaşıma yakışıklı mı dedin?" Evan eğildi.

Zıplıyorum. "Döndüğünü görmedim."
"Belli ki. Zayıf biri olmadığımı biliyorsun."
Başımı salladım. "Evet, sen bizim kaptanımızsın."
Gülüyor.
Kıvranıyorum. "Noah'yı aldatmayacağım. Vinnie güvende."
"Noah ile hiçbir şey yapmayacaksın," diye mırıldandı Vinnie.
"Çünkü ikiniz de rol yapıyorsunuz. Nedenini bilmiyorum ama eminim."
"Vinnie... Unutma, biz birlikte olmadan önce kendimi gey olarak tanımlamıyordum.
birlikte."
"Ama eskiden izlediğin gey pornoları vardı." "Cotton!"
Ayağa fırladım. "Pamuğa ihtiyacım var!"
Evan'ın yüzü alışılmadık bir mor renge büründü. "Hiç hoş değil, Vinnie." "Evet, kaptanım hakkında böyle düşünmeme gerek yok."
Vinnie uzun süredir acı çeken bir tavırla, "Siz çocuklar çok toysunuz," diye mırıldanıyor.
"Düğünde özel videolardan bahseden sensin!" Çığlık atıyorum.
Daha fazla insan bana bakıyor. *Lanet olsun*. Hepimizi toy göstermenin yolu. "Hokey kliplerinden oluşan özel videolar," diyorum hemen. "Böylece
Oyunlarımız. Bir düğün töreninde iş konusunu açmamanız gerekir. Hayır, hayır."
Diğer konuklar bakışlarını kısıyor. Yuttuklarından emin değilim.
o.
"Başka türlü özel videoları kastetmemiştim," diye yalan söylemeye çalışıyorum. "I
Yani bu çok kötü olurdu. Tabii ki." Noah
ve Vinnie bana dirsek atıyor.
Neyse ki müzik başlar. Isaiah, hayatlarının geri kalanına birlikte başlayabilmeleri için nişanlısının koridorda yürümesini bekler.
Stella koridorda zıplayarak gül yaprakları fırlatıyor. Atletik yeteneğini biraz fazla sergiliyor olabilir, çünkü bazı yapraklar konukların kucağına düşüyor.
Hepsi çok sevimli.
Ama Isaiah'ın çenesi düştüğünde, sadece gülümsemekle kalmadığını biliyorum.
Stella. Boynumu uzatıyorum ve Jasmine'i girişte buluyorum. Büyüleyici görünüyor. Beyaz elbisesi koyu teninde parlıyor ve gülümsemesi geniş ve neşeli.

Tüm ailesi burada. Bütün arkadaşları.

Midemde bir düğüm oluşuyor.

Tanrım, Noah'a asla evlenme teklif etmemeliydim. Bu günü ondan almamalıydım.

Ona Vegas'ta bir odada, mini bardan çok fazla içki içtiğimizde evlenme teklif ettim. Bundan daha romantik olamazdım.

Jasmine, kendisini seven adama gülümseyerek koridorda ilerlemeye devam eder. Isaiah bu sezon için *gitmiş* olabilir ama Jasmine için *gitmiştir*.

Hokey artık onun hayatı değil...onun hayatı.

Noah elimi sıkıyor, belki de elimi sıkmamın hızını hissediyor. kalp atışı, çünkü o harika, ama suçluluk duygusu bana çarpmaya devam ediyor, sanki rakip bir oyuncu beni tahtalara çarpmış gibi.

OTUZ DOKUZUNCU

BÖLÜM

N^{oah}

....

DÜĞÜN MUHTEŞEM, ama Finn mükemmel yemeklerimizi yedikten ve düğün ekibinin mükemmel konuşmalarını dinledikten sonra beni dans pistine götürürken sessiz. Aşk lanet olası havada. Yani, her masada çiçeklerle dolu devasa vazolar var ve kemanlar Frank Sinatra tarzı caz için terk edilmiş.

Romantik olmayan bir şey değil. Romantik komedi filmlerinin yönetmenleri bu olayı not almak isteyeceklerdir.

Kollarımı Finn'in boynuna doluyorum ve birlikte ayaklarımızı sürüyoruz. Sanırım dans etmek Finn'in muhteşem özelliklerinden biri değil. Bunun üzerinde çalışabiliriz.

"Belki de gitmeliyiz," diyor. "Şimdiden mi?"

Sefil bir şekilde başını salladı ve ben de harekete geçtim.

"Gidelim o zaman." Elini tutup onu dans pistinden çıkarıyorum, randevularına tamamen gitmemiş gördüğüm takım arkadaşlarıma el sallıyorum ve gözlerinin içine bakıp gelmiş geçmiş tüm romantik şarkıların tüm romantik repliklerini mırıldanıyorum.

"Üzgünüm," diyor Finn, dışarı çıktığımızda. Karanlık, yıldızlı geceye bakıyoruz, parıldayan yıldızlar şehrin dışında daha parlak. "İstersen içeri geri dönebiliriz. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum. "Her zaman açık olmana gerek yok. Hadi seni eve götürelim, koca adam. Arabayı bile ben kullanırım."

Bana ters ters bakıyor. "Senden daha kısayım."

"Öyle mi? Beni sürekli yanında taşımakta ısrar ettiğin için emin olamadım."

Arabaya ulaştığımızda burnundan soluyor ve neredeyse yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Düğün seni üzmedi mi?" diye soruyor.

"Aşktan nefret ettiğim için mi?" Alnımı birleştiriyorum, muhtemelen her türlü berbat kırışıklığı oluşturuyorum.

Gülüyor. "Hayır, o kadar alaycı olamayacak kadar masumsun bebeğim. Demek istediğim, keşke bunu yapabilseydik demiyor musun?"

Kalbimde bir şeyler kıpırdıyor. Bir şey daha hızlı atmasını sağlıyor. Bir şey yüz ifadesini tam olarak görebilmem için dönmemi, gözlerine bakmamı ve...

Başını çevirmiş, dalgaların manzarasına odaklanmış.

Srmeyi teklif etmemeliydim.

"Büyük bir düğün yapmamızı ister miydin?" diye sordum.

Cümlemin her kelimesine bir kafa kırışıklığının yayıldığından eminim.

Finn i geçirir. "Hayır, tabii ki hayır. Onlar düğüne gelene kadar biz ayık olurduk. Bunu organize etmek aylar sürer."

Zayıf bir kahkaha attım. "Evet, bu bir alem olmalı." "Hokey oynamıyor olurduk."

n camdan Finn'in az önce yaptığı asık suratlı tasvire bakıyorum.

"Biz olsak bunu yapmazdık," diyorum sonunda.

"Biliyorum," diyor Finn ama sesi neredeyse acınası geliyor.

Ama eminim Finn, keşke aylarca süren bir içki felaketi yaşasaydık demek istemiyordur.

"Eve gittiğimizde sana oral seks yapacağım," diye söz veriyorum. Gülüyor. "Oh, yle mi?"

"Oh, evet. Heyecanlanmaya başlasam iyi olur."

"Gerçekten mi?"

"Güvenlik görevlisini ya da asansrdekileri şok etmeyelim."

Homurdanıyor. "Asansör alışanları."

"Evet. Bazen asansörlerde gördüğümüz insanlar."

"Ben onlara komşular diyorum."

"Sanırım bu da işe yarar."

Bana bakıyor. "Kenara ek."

Gz kırıyorum. "Her şeye rağmen araba kullanmak mı istiyorsun? Bu ruh hali bununla mı ilgiliydi?"

"Hayır, salak. Sana sakso

ekmek istiyorum." "Oh."

"Kenara ek."

Ben de öyle yapıyorum.

"Yapmak istediğiniz şey yasadışı," diye başlıyorum.

"Polislerin bu dar yoldan parlak ışıklı araçlarla geçmesini mi bekliyorsunuz?"

"Um, belki?"

Finn alt dudağını çiğniyor ve ben Finn'den sakso almaktan vazgeçtiğimi fark ediyorum.

Finn ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana sırtıyor. "Hadi biraz yürüyelim."

Bakışlarımı kısıyorum ama Finn çoktan kemerini çözmüş ve arabadan ayrılıyor. Karanlıkta arabada tek başıma oturmak istemediğim için onun peşinden gidiyorum. Sazlar ayak bileklerime sürtünüyor ve zemin kayıyor.

Kumların üzerinde yürüyoruz. Okyanus dalgaları havayı dolduruyor ve tuzlu bir kokuyu içime çekiyorum.

"Bir şey görebilseydim herhalde çok güzel olurdu," diyorum.

Finn etrafında dönüyor. "Duyularınıza hitap edecek bir şey biliyorum."

Ve bir sonraki anda yüzümü ellerinin arasına alıyor ve öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz.

Dili benimkinde geziniyor ve beni sıkıca kavlıyor. Onun içine batıyorum

Erkeklik. Her şey bir kadınla olduğundan daha sert, daha katı, daha pürüzlü. Ve Tanrım, bu hoşuma gidiyor.

"Seni sonsuza dek öpebilirim," diye mırıldanıyorum ikimiz de Hava.

Göğsü titriyor ve kıkırdadığını fark ediyorum. "Bunu söyleyen adam arabayı terk etmek bile istemedi."

"Yakalanabiliriz."

"Uzansan iyi olur, benim tatlı pakım." "Smokinlerimizi mahvedeceğiz."

"Kuru temizlemeciye büyük bir bahşış vereceğim. Bu onun gününü güzelleştirecek."

Boğuk bir kahkaha attım. "Bunun gerçekleştiğinden emin olmalıyız." Sonra kumun üzerine oturup yıldızlara, aya bakıyorum,
ve Finn.

Benim kocam.

Seni seviyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve beni tekrar öptüğünde minnettar oluyorum, böylece yanlışlıkla kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum. Finn düğünde çok sessizdi, kendinden çok farklıydı ve onu daha fazla strese sokmak istemiyorum.

Bir gün tekrar özgür olmak için kalbimi kırmak zorunda kalacağını düşünürse daha fazla strese girebilir.

KIRKINCI BÖLÜM

F^{han}

....

Noah'ı burada, açık alanda öpmeye devam ediyorum. Düşünden ayrılmak için çok hevesliydim ve bu seyahatimiz için hiçbir şey yapmıyor.

Zaman.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama Noah ile ne yapmam gerektiğini de çoğu zaman bilmiyorum. Dokunurken her şey daha iyi geliyor, öpüşürken daha da iyi geliyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, boynunun yumuşak derisini emiyorum.

"Bana sahipsin," diye gürlüyor tenor sesi kulağıma, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Eğer ona sahip olsaydım, sadece bir yıl için birlikte olduğumuzdan bahsetmeyi bırakırdı.

"Bu yılı sana taparak geçireceğim," diye yemin ediyorum ve beni sağlam kollarıyla daha sıkı sarmadan önce geriliyor. Elleri kıcımlı keşfediyor. Hoşuma gideceğini hiç düşünmediğim bir his ama sinir uçlarım yine de titriyor.

"Şu kemeri çıkarmam lazım," diyorum.

Noah altımda gülüyor. "Bunu asla önermeyeceğini düşünmüştüm."

Sonra yukarı çıkıp kemerimi çıkarıyorum ve fermuarımı indiriyorum. Sonra da Noah'a yardım ediyor. Tokasının ilmekler arasında hareket ederken çıkardığı ses bir zevk zonklamasına yol açmamalıydı. ama kesinlikle öyle.

Noah'nın sikini ağzıma almak için eğildim ama beni kollarının arasına aldı.

"Sanırım başka bir şey yapıyordum," diye mırıldandı ve benim Uzanıp çıplak kıcımlı o büyük profesyonel atlet elleriyle kavradığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ah... Bu, um, bana geri geliyor."

"Sözünü kesmek kötüdür Finn," diyor.

"Ben, şey, özür dilerim..." Kelimelerim karmakarışık ve kekeme Noah kuyruk kemiğimi okşadığında. Kıvranıyorum, aniden parmağının

daha da güneyli bir yöne gidecekti, her ne kadar bu hiçbir zaman arzuladığım bir Şey olmasa da.

Noah'nın kıkırdaması alçak, derin ve çekici, altımda titreşiyor. Parmağını aşağıya doğru hareket ettiriyor, daha önce birlikte olduklarımdan hiçbirinin cesaret edemediği yerlere gidiyor. Ama bir ya da iki saat boyunca biriyle birlikteyseniz, belki de tüm vücuda dikkat etmek yaptığınız bir Şey değildir. Belki de her zaman büyük, güçlü, profesyonel bir atlet olmam gerekiyordu. onları çeşitli pozisyonlara getirip sertçe beceriyor.

Bu farklı. Neredeyse tatlı. Sinir uçlarımla patlamaya devam ediyor ve sikim sertleşiyor. Bu sahildeki kayalardan herhangi birini tamamen alabilirim.

Parmağının ucunu deliğime bastırıyor ve ben ihtiyaç içinde inliyorum. Noah beni öpüyor. "Shhhh...bebeğim."

Kalbim parlıyor ve ona doğru itiyorum. Aletim sertliğiyle temas ediyor ve Şimdi ağzımın içine bir dizi inilti kekeliyor.

Parmağı içime bastırıyor ve bu çok iyi geliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Bu inanılmaz."

"Keşke kayganlaŐtırıcımız olsaydı," diyor. "O zaman seni gererdim ve..." Sussun diye onu öpüyorum. Sonra kıkırdamaya başladım.

"Ne oldu?"

"Isaiah'ın düğününe seks malzemeleriyle gitmeyecektik."

Noah altımda kıkırdıyor ve dünya mutlu ve parlak. "Bu uygunsuz olabilirdi."

"Tamamen uygunsuz," diyorum ama sesim çok düşkün çıkıyor. Çünkü dünya kasvetliyken, düğünlerdeki mükemmel düzenlemeler bile beni hznlendirirken Noah bana kendimi hafif hissettiriyor.

"Biliyorsun, ben de senin için aynısını yapmak zorundayım," diyorum. "Beni parmaklayacak mısın, bebeğim?" Noah soruyor.

Sonra homurdanıyorum. Yani, belki gerçek kelimeler çıkıyor, emin değilim. Ama parmağımı yalıyorum, sonra elimi Noah'nın smokin pantolonundan aşağı kaydırıyorum, sonra kendi başıma biraz keŐif yapıyorum.

"Tükürük," diye mırıldanıyor. "ok zekisin."

Gülüyorum. "O benim. Tüm hazırlık okulu öğretmenlerime bir teşekkür mektubu yazmak ister misin?"

Sonra parmağım onun içinde. "Bir gün seni becermek istiyorum."

Bana karşı başını sallıyor, umutsuzca hareket ediyor ve ben gülümseyip dudaklarını tekrar dudaklarımla yakalıyorum. Parmağımı hareket ettiriyorum, kıcının sıcaklığına ve sıkılığına hayret ediyorum.

Birden keşke benim yatağında olsaydık ve parmağımın onun dar deliğinde kayboluşunu tekrar tekrar izleyebilseydim diyorum. Kalın sikinin sızdığını görmek istiyorum. Ön spermini tatmak istiyorum.

Ama ben onu parmaklarken çıkardığı sesler inanılmaz. İnlemeleri, pantolonunun altından çıkardığı sesler, hatta kum, benim yeni favori seslerim. Taylor Swift'in onun üzerinde hiçbir etkisi yok. Yok artık.

"Benim tatlı paketim," diye mırıldanıyorum. Sonra kıcının içinde süngerimsi bir şeye vuruyorum ve titriyor.

"Bunu tekrar yap."

Ben de öyle yapıyorum. Oldukça saygılıyım.

"Sanırım bu senin prostatın, bebeğim."

"Prostatım harika."

"Sanırım ona çok dikkat etsem iyi olacak. Saygımı göstermeliyim." "Sanırım yapsan iyi olur."

Onu daha sert parmaklıyorum, o ipeksi kanalın içine tekrar tekrar kayıyorum. Sonra Noah altımda geriliyor ve boşaldığını anlıyorum.

Parmağımı ondan çekiyorum.

"Yukarı tırman," diyor Noah.

Yüzünü kapattım ve ona sikimi yedirdim. Doruğa ulaşmam uzun sürmedi ve yanına yığıldım.

"Bu harika," diyor Noah, bakışları üzerimizdeki binlerce yıldızda.

Belki her günü harika hale getirebilirim, onu elimde tutabilirim.

Bu güzel bir düşünce ve mürekkepli gökyüzünde parıltıyan elmaslara bakarken göğsüm kabarıyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Noah Ağırılık kaldırıyorum ama sırtım karıncalanıyor ve bunun ağırlıkların ucundaki sayılarla bir ilgisi yok. Evan ve Vinnie y a n ı m ı z d a çalışıyorlar. Bakışları bize çok sık geliyor ve ifadeleri çok değerlendirci.

Finn kaşlarını çatıyor ve bana su şişemi uzatıyor.

Evan dambılını yerine koyar. Vinnie'yi dürtüyor ve yüz ifadeleri ve oflamalar içeren ama gerçek kelimeler içermeyen o sessiz çift konuşmalarından birini yapıyor gibi görünüyorlar.

Sonunda Vinnie bana doğru geliyor. Kasları şişiyor ve parlıyor. Bizimle konuşmak için en korkutucu zamanı seçti.

Finn ve benim aksime, Vinnie savunmada oynuyor ve daha önce de buzda dövüşmüş. Otomatik olarak geri çekiliyorum.

Vinnie biraz hava üflüyor, sonra bakışları benden başka her yere sığıyor. "Düğünde söylediklerim için özür dilerim."

"Sorun yok-"

"Özrün için teşekkür ederim." Finn'in sesi keskin ve kolunu belime doluyor. Bakışlarımı ona doğru kaydırıldığında, Blizzards'ın en iyi defans oyuncusu olan kaptanımızın erkek arkadaşına dik dik baktığını görünce şaşırmadım.

Vinnie'nin yanakları kızarır. "Varsayımlarda bulunmamalıydım."

"Eşcinsel erkekler her yerde," diyor Finn. "Ve biseksüel olanlar da. "

"Evet." Vinnie pişmanlıkla başını sallar.

Vinnie'yi maçlar sırasında vahşi görmeye alışkınım ve bu daha uysal versiyonuna alışkın değilim.

"Bak. İkimiz de çift olduğumuza göre, birlikte akşam yemeği yemek güzel olabilir."

"Bizimle çiftte randevu mu istiyorsun?" Finn'in gözleri genişler.

"Evan'ın kızı da orada olacak. Barbekü için Beacon Hill'deki evimizde buluşabiliriz."

"Oh." Finn'e bakıyorum.

Nedense Vinnie gülümsüyor.

"Evet," diyor Finn. "Kulağa hoş geliyor." "Güzel." Vinnie geri çekilir.

"Hiçbir şeyi yakmadığınızdan emin olun!" Finn arkasından seslenir. "Senin bokunu zaten dinledik. Yemek istemiyoruz."

Finn'in elini sıktım. "Bu kadar yeter."

Vinnie gülerek döner. "Sanırım iyi olan sensin, Noah."

"Kesinlikle öyle." Çok gerekli olmasa da, Evan ve Vinnie bizi bir çift olarak satın alıyor gibi göründükleri için Finn kollarını belime doluyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor.

Bu olaydan sonra geri çekiliyor ama koşu bantlarına adım attığımızda kalbim çılgınca atmaya devam ediyor.

Birkaç gün sonra kendimizi Evan ve Vinnie'nin pek de mütevazı olmayan şehir evlerine bakarken buluyoruz.

Beacon Hill, Seaport'tan çok uzakta değil ve Boston Common'dan geçip Beacon Hill'in dar Arnavut kaldırımlı sokaklarına çıkmadan önce, Downtown Crossing'deki yüksek modern cam binalardan yüksek eski taş binalara kadar bir mil kadar yürüdük.

"İki yüzyıl geriye mi gittik?" Finn'e fısıldıyorum.

"Söz veriyorum akan suları var." Finn elimi tutuyor ve eve doğru yürüyüp kapının zilini çalıyoruz.

Ayak sesleri bize doğru koşuyor, sonra küçük bir kız kapıyı açıyor. "Geldiler!" diye bağılıyor.

"Merhaba Stella," diyor Finn. "Bu benim özel arkadaşım Noah." Gözlerini deviriyor. "Kocan."

"E-evet. "

"Ben bebek değilim," diye homurdanıyor, sonra da konağa doğru yürüyor.

Kısa bir tereddütten sonra Finn ve ben içeri girdik, ayakkabılarımızı çıkardık ve onu takip ettik.

Kasaba evinin her santimi düşünülmüş gibi görünüyor. Gümüş aplikler koyu renkli duvar kâğıtlarına karşı parıldıyor ve oryantal halıların üzerinden geçiyoruz.

Evan koridorda belirir. "Vinnie yemek yapmakla meşgul.

Adam yemek yapmayı seviyor." "Öyle mi?"

Bu iki etkileyici adamın evinde olmak, diğer takım arkadaşlarımızdan çok azının ziyaret ettiği bir yerde ağırılanmak bana garip geliyor.

Finn elimi sıktı.

"Biliyorsun," diye başladı Evan, "Vinnie'nin senden özür dilemesini sağladım ama benim de senden özür dilemem gerekirdi. Tam orada, soyunma odasıdaydım. Eşcinsel olabileceğin hiç aklıma gelmemişti ve özür dilerim."

"Ben biseksüelim," diyor Finn, teni pembeleşerek. "Ve beni birçok kadınla birlikte gördün, bu yüzden varsayımlarda bulunduğun için seni suçlamıyorum."

Finn'in röportajlarımızda bile kendisinden bu şekilde bahsettiğini duymadım.

"Nesin sen?" Evan bana sordu.

"Eşcinselim."

Finn keskin bir nefes alır.

Organlarım birbirine kayıyor. Gizli düşüncelerimi söyledim. Çok fazla şey açıkladım. Ve Finn gözlerini ve ağzını açmış bana bakıyor.

"Yani, sanırım," diye kekeliyorum. "Daha önce bir kız arkadaşım vardı. Çoklu. I

-Ben sadece..." Sesim kesiliyor. Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Oh, Tanrım.

Çok fazla şey söyledim. Şimdi Finn bunun benim için rol olmadığını anlayacak. Bunu bir şekilde benim yaptığımı mı düşünecek? Korkunç bir hesaplamayla süper hayranlıktan baştan çıkarıcılığa geçtiğimi mi?

Kalbim umutsuzca çarpıyor ve Finn, kusursuz bir şekilde tasarlanmış bu evin en az ilgi çeken kısmı olmasına rağmen döşeme tahtalarını inceliyor. Ama sonra bakışlarını üzerimde toplamak istemiyor.

Göğsüm sıkışıyor, bacaklarım sallanıyor ve Evan oturmamızı önerdiğinde neredeyse koltuğuma sığıyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

F Noah bunu söylemek istememiştir, eminim. Evan'a eşcinsel olduğunu söylemek istememişti. Çünkü, eğer eşcinselse, kesinlikle

erkeklerden hoşlanıyor.

Zihnim dönüyor ve Vinnie elime bir tabak kuzu pirzolası tutuşturuyor ve pirzolalara iltifat etmem gerektiğini ve onlara şok olmuş bir şekilde bakmamam gerektiğini hatırlamam bir anımı alıyor.

"İyi görünüyorlar." Evan bana garip bir bakış attı. "İyi iş, tatlım."

Ben bir hokey oyuncusuyum. İyi bir hokey oyuncusu. Yavaş refleksler normalde bana göre değildir.

Ama şimdi zihnim yarıyor ve bedenimi unuttu. Tek düşünebildiğim Noah.

Eşcinsel olabilecek Noah.

Bunu bana Noah'ın söylemesi gerekirdi.

Bakışlarımı tekrar Noah'ya kaydırıyorum. Yanakları hâlâ içeri girdiğimiz zamankinden daha kızarık ve bir noktada birinin eline tutuşturduğu birayı suçlayabileceğini sanmıyorum.

Elime bakıyorum, ben de bira tutuyorum. Gözlerim açılıyor.

Gerçekten kendimde değilim.

Noah'ın söylediği şeyi ben mi uydurdum? Biseksüel olduğunu söylememesi için hiçbir sebep yok. Yani, ben de öyle dedim. Noah da sık sık aynı şeyi söyleyen hoş bir insan. Muhtemelen bu yüzden aynı içkiyi içiyoruz.

"İyi hissediyor musun?" Evan kaşlarını çatmış, bakışlarını benden ve Noah'dan ayırmadan soruyor.

"Ben iyiyim." Sesim yeniden küçük bir çocukmuşum gibi çatallaşıyor ve biramdan uzun bir yudum alıyorum.

"Susadıysan sana su getirebilirim," diyor Vinnie, bakışları Stella'ya kayıyor, sanki tatlıdan önce masada şarkı söyleyeceğimi bekliyormuş gibi.

Kahretsin.

Şimdiden bizi davet ettiklerine pişman oldular. Çünkü buraya geldiğimizde Noah'ya çok havalı ve bilgili davransam da, Vinnie ve Evan hakkında bildiğim her şeyi anlatsam da, onlar hakkında hala bilmediğim çok şey var.

Casa Evan'a davet edilmek imrenilen ve nadir bir durumdur.

Stella öğretmeni hakkında gevezelik ediyor ve Noah'nın bunu ona soracak kadar sağduyulu olup olmadığını ya da sessizliği kendiliğinden mi doldurduğunu merak ediyorum.

Vinnie'nin sessizliğe olan eğilimi göz önüne alındığında ikincisi muhtemeldir, ancak belki de evde zamanını Heathcliff'i ya da annemin en sevdiği Masterpiece Classics dönem dramalarında kırlarda dolaşan diğer işkence görmüş kahramanlardan birini oynamak için seçmelere katılıyormuş gibi davranarak geçirmiyordur.

Masanın etrafına bakıyorum. Kusursuz bir şekilde dekore edilmiş ve her yerde lezzetli görünen yemek kaseleri var.

"Bunların hepsini sen mi yaptın, Vinnie?"

diye soruyorum. Vinnie ışıldıyor.

Evan ışınlıyor.

Stella ışınlıyor.

"Vinnie harika bir aşçı," diyor Stella. "Eskiden tüm yemekleri babam yapardı ve aynı şey değildi."

"O günler trajik günlerdi." Evan bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyor. Stella ciddiyetle, "Büyük zaman," diyor.

Tanrım. Vinnie hakkında bunu bilmiyordum. Ve görünüşe göre Noah hakkında da bilmediğim çok büyük şeyler varmış.

Yapmacık bir konuşma yapmaya çalışıyorum ama çoğunlukla bir bahane bulup Noah'yı yatak odalarından birine sürükleyip onunla şimdi konuşup konuşamayacağımı merak ediyorum.

Pek iyi bir fikir değil.

Evan sakın bir adam, ama gözleri normalden daha dar ve kaşları daha çatık görünüyor.

Omurgamda bir ürperti belirdi. Noah ve ben Koç H'yi kandırdık, takımı kandırdık, Tanaka'yı kandırdık, Daniela'yı kandırdık, ailelerimizi kandırdık, basını kandırdık.

Herkese yalan söylüyorduk.

Ve bundan kurtulduğumuzu sanıyordum.

Ama şimdi o kadar emin değilim.

Noah Evan'a eşcinsel olduğunu söylediğinde yüzümde ne kadar şok ifadesi vardı? Sessiz ve içine kapanık davrandığım, olmadığım her şey göz önüne alındığında, eminim fark etmiştir.

Kocamın biseksüel değil de eşcinsel olduğunu bilmem gerekmez miydi? Aynı cinsiyetten evli bir çiftin birbirleri hakkında bildikleri bu tür şeyler değil mi?

Kalbim dengesiz atıyor ve tüm lezzetli yiyecekleri yemeye çalıştığımda boğazım kurudu ve midem taşa döndü.

Noah bana endişeli bir bakış atıyor, parlak yeşil gözleri yuvarlak ve endişeli.

Normalde ona ulaşır ve onu rahatlatırdım ama şimdi aramızda belirsizlik sınırları oluştu.

Sonunda Noah yarın erken kalkmakla ilgili bir şeyler söylüyor, ben de yere bakıyorum ve tabağımda yarısı yenmiş bir tatlı - sanırım cheesecake - buluyorum.

En iyi Carrington cazibemi ortaya koyarak bu yemeğin ne kadar harika olduğuna dair tüm basmakalıp sözlerimi söylüyorum, ama Vinnie'nin bakışı tuhaf, Evan'ın bakışı daha da tuhaf ve kimseyi kandırdığımı sanmıyorum.

Noah Uber'e binmemizi öneriyor ama ben yürümek istiyorum. Her yere yürümek ve vücudumda dolaşan enerji ve belirsizlikten kurtulmak istiyorum ve asla eve ulaşmak istemiyorum, çünkü vardığımızda Noah'ya ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

• • • •

NOAH

Finn'in adımları uzuyor, ben de peşinden koşuyorum. Gece karanlık, gökyüzü simsiyah. Beacon Hill'deki girift sıcak kırmızı rick desenli güzel evlerin yerini büyük bloklar almış. Parlak siyah elektrik direklerinden sarkan çiçek sepetleri yok olmuş ve şimdi yanan elektrik direklerinin ışığı ürkütücü görünüyor. Boston Common karanlık ve çiçekler, insanların özenle tasarladığı, dikkatle yetiştirdiği ve özenle beslediği bir şeyi değil, karanlık bir odadaki tüylü halıları andırıyor.

Sonra yağmur yağmaya başlar.
Çiseleyen yağmur, büyük yağmur damlalarına dönüşür ve eğlenceli bir allegrodan tam bir kreşendoya doğru ilerler.

Finn hâlâ sessiz.

Belki de hep öyle kalacak.

Bunu Evan'a söylememeliydim.

Düşünmüyordum. Çok rahattım ve şimdi Finn biliyor. "Özür dilerim," dedim.

"Sen hiçbir şey yapmadın." "Biliyorum, ama-"

"Evde konuşabiliriz."

Göğsümdeki düğüm sıkılaşıyor. "Tamam."

Buradaki ilk sabahımda odasına daldığımı, Finn'in özel olmasını beklediği bir faaliyetini böldüğümü hatırladıkça içimi utanç kaplıyor.

Oraya bilerek girdiğimi, şansımı denemek istediğimi mi düşünüyor?

Nefesim hızlanıyor, kalbim patlamak üzere. Finn'in bana baktığını düşünüyorum ama ona baktığımda bakışları dümdüz ileride. Yağmur damlaları saçlarını ıslatıyor ve ben onları fırçalayıp uzaklaştırmak istiyorum. Dün olsa yapardım. Şimdi kararsızca sendeliyorum.

"Merhaba çocuklar!" Finn'in binasının lobisine girdiğimizde güvenlik görevlisi gülümsüyor ama yüzümüzü görünce gülümsemesi kayboluyor.

Asansörün lobiye ulaşması sonsuza dek sürüyor ve Finn mermer zemini adımlıyor, sanki benimle havadan sudan konuşmak zorunda kalacağı için dehşete düşmüş gibi.

Ana kapı açılıyor ve Madison içeri giriyor. Topuklarının engellemediği hızlı ve etkili adımlarla bize katılıyor. Asansörde bize katıldığında etrafımıza çiçek kokuları yayılıyor ve ben zorlukla nefes alıyorum.

"Ah, mutlu çift," diyor.

Kelimelerin hiçbiri zalimce değil, ama yine de göğsüme çarpıyorlar ve Finn'in ifadesi yırtılıyor.

Oh, hayır, oh, hayır, oh, hayır.

"Merhaba Madison," diyor Finn.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

N^{oah} Asansör bizim kata geldiğinde durdu. Sahanlığa çıkıyoruz. Finn ve ben halının üzerine su damlatıyoruz ve Madison o kalın, bakımlı kaşlarından birini kaldırıyor.

yukarı doğru hareket ettiklerini fark etmemek imkansız.

"Evlilik hayatı size çok yakışıyor gibi görünüyor," diyor Madison, gözleri dans ederken, sesindeki iğnelemeyi saklamaya zahmet etmiyor. "Yine de belki biriniz diğerine şemsiyeler hakkında bir şeyler öğretebilir." Bakışları daralıyor. "Belki de New Hampshire'ın sizin bölgenizde yoktur."

"Bu kadar yeter, Madison," Finn'in sesi soğuk, sert ve korkutucu, ama bunun bana karşı hislerinden arta kalan öfke olup olmadığını bilmiyorum.

Finn koridorda Madison'la konuşurken ben anahtarımı dairenin içine sokuyorum. Finn hışımla daireye girmeden önce fazla uzaklaşmamıştım. Yağmur yüzünden süzülüyor. Öfkeli ve güzel.

Zor yutkunuyorum.

Bu yüzden bu konuşmayı yapacağız.

Çenemi kaldırıyorum. "Taşınabilirim. Yürümediğini söyleyebiliriz. Bu herkesin başına gelir. Ya da bunun bir yalan olduğunu kabul ederiz. Takım yönetimi ne yapmak isterse. İtibarınız için en iyisi neyse -Umurumda değil."

Finn aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve yüzüne düşen yağmur damlalarını tek tek görebiliyorum.

Madison dairesinde müzik açıyor. Pop müziğin hafif sesinin etrafımızda dolaştığını duyuyorum. Bu konuşmayı duyabiliyor mu? Bunca zamandır bunun ne kadar sahte olduğunu biliyor muydu? Bu gece gizlice onun dairesine girecek ve keşke teklifini en başından kabul etseydim mi diyecek?

Ben gideceğim ve Finn'in artık benim için endişelenmesine gerek kalmayacak. Ve bu en iyisi olacak.

Benden nefret etmeyeceğini ummaktan daha iyisini biliyorum. Benimle ilgili herhangi bir anının vücudunun geri tepmesine neden olmayacağını ummaktan daha iyisini biliyorum. Benimle tekrar iletişime geçeceğini, kollarını kavuşturmak, ayaklarını yere vurmak ve hemen toplanmamı söylemekten başka bir şey yapmayacağını düşünmekten daha iyi biliyorum.

Tabii ki sessizlik ve sefalet içinde yaşamak istemiyorsa ve istediği buysa, ben de buna varım. Onun istediği her şeye, kesinlikle her şeye varım.

Finn alaycı bir gülümsemeyle beni değerlendiriyor, sonra beni öpüyor. Kollarına gömüldüm.

Uzaklaşmam gerek ama ben zayıf bir adamım. Onu serbest bırakmalıyım.

Sonra Finn beni güçlü ve kaslı kollarının arasına alıp mutfak tezgahının üzerine koydu. Gömleğimin düğmelerini açtı. Nefesim hızlı patlamalar halinde çıkıyor.

"Taşınmak hakkında konuşmanı istemiyorum." Gömleğimi çıkarıyor, yüzü hâlâ sert.

Başka bir zaman ona tamamen hijyenik olmadığı ve mutfak tezgahlarının insanlar için olmadığı konusunda takılırdım ve o da bana Gabriella'nın temizlik becerisi ve her türlü acil duruma nasıl hazır olduğu konusunda güvence verirdi.

Ama şimdi sessizim, sevdiğim adamı izliyorum. Gözleri alev alev yanıyor ve belki de yanılıyorum. Belki o da beni önemsiyordur.

Ama o Finn Carrington, ben de Noah Fitzpatrick'im ve hayat saçma değil.

Finn'in pantolonumun fermuarını açmasına ve çoraplarımla birlikte çıkarmasına izin veriyorum. Kendimden nefret etmeme rağmen boxer külotumu çıkarabilmesi için beni kaldırmasına izin veriyorum çünkü bunun nereye gittiğini biliyorum.

Ve sonra Finn beni ağzına aldı. Henüz sertleşmemiştim ama Finn'in ağzı sıcak, ıslak ve harikaydı ve Finn'e aitti. Ağzının içinde genişliyorum, ağzını dolduruyorum. Finn'in pembe dudakları şaftımın etrafında mükemmel görünüyor ve bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Bana zarar vermeyeceğinden emin olduğunda emmeye başlıyor, başını aşağı yukarı sallıyor. O muhteşem. İtiraz etmediğimde

Ağzını benden uzaklaştırdı, çünkü ağzı üzerimde olduğu için şanslıydım.

"Ciddi miydin?" diye sorar.

"Sanırım öyle." Yanaklarım ısındı. "Belki de. Bu benim deneyimlediğimden çok daha iyi ve belki de... Özür dilerim."

"Şaşırmıştım," diye itiraf ediyor.

"Bunu ben planlamadım. Benim zeki bir fanboy olduğumu düşünmeni istemiyorum..."

Yanağımı okşuyor. "Biliyorum."

"Senden önce kaptanıma söylememeliydim."

"Sorun değil." Gözleri parlıyor. "Seni zorladığım için endişelendim."

Çenem düşüyor. "Değildin. Hem de hiç! Bunu nasıl düşünebilirsin? Yaptığımız her şeyi seviyorum. Her zaman sevdim!"

Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Sonra gözleri parlıyor ve beni kollarına alıp yatak odasına götürüyor. Kollarında cırılçıplaktım. Giysilerim terk edilmiş ve kalbim hızla çarpıyor.

Beni yavaşça yatağa yatırıyor ve ben de yumuşak çarşafların ve yumuşak yatağın üzerine kayıyorum. Her şeyden masraf fışkırıyor. Her şey Providence'daki dairemnden çok farklı ve ben bunu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum.

Ona söylemem gerek. "Finn."

Başını sallar, yüzü serttir. "Konuşmak yok."

Kararsızca başımı sallıyorum, çünkü onun huzurunda nasıl başka bir şey yapabilirim ki? Ona her şeyi vereceğim.

Finn vücuduma öpücükler konduruyor, emiyor ve ısırıyor. Beni memnun etmekte asla başarısız olmuyor ve onun dokunuşuyla içimde dönen hormonları durdurmaya çalışıyorum, başımı döndüren ve sıcak hissettirenleri.

Tekrar aşağı iniyor.

Bu sefer şaftımı ya da başımı yalamıyor. Bunun yerine daha güneyli bir yöne doğru hareket ediyor. Taşaklarımı yalıyor, sonra daha aşağıya iniyor. Daha da aşağı.

"Bu iyi mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve o da başını kaldırıyor, çünkü tabii ki beni göremiyor.

"Öyle," diyorum usulca.

"Emin misiniz?" Sesinden nezaket yayılıyor.

Ben başımı sallıyorum, o da gülümsüyor, sonra başı aşağıya, aşağıya, aşağıya iniyor. Beni çeviriyor, böylece sızan sikim yumuşak yatağa ve yumuşak çarşaflara baskı yapıyor. Prekumumun Mısır pamuğuna bulaşmasını umursamıyor.

Onun yerine yanaklarımı aralıyor. O bölgeye ilk kez bakmıyor ve ben de onun bu ilgisine gülümsüyorum. Ama sonra ıslak bir şey hissediyorum. Dili gibi bir şey. Enerji içimde sarsılıyor. Sinir uçlarım pır pır ediyor. Oraya daha önce hiç dokunulmamıştı.

Nefesim hızlanıyor ve yemin ederim Finn'in gülümsediğini hissedebiliyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Sonra Finn parmağının ucunu deliğime bastırıyor.

"İstiyorum..." diyor, sesi sert ve ağır, onu çok seviyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, böylece ona olan aşkımlı haykırmıyorum, böylece onu rahatsız etmiyorum, böylece bana zamanımızın sınırlı olduğunu hatırlatmasına gerek kalmıyor. Pratik davranıyoruz ve birbirimizle oynuyoruz, böylece magazinciler bizi aldatırken bulamayacaklar.

Ama yine de kalbim patlıyor.

Finn harika biri. Ve şimdilik, o benim kocam.

Kelime vücudumda dalgalanıyor, her şey değişene kadar yavaşça, güçlü bir şekilde yayılıyor.

KIRK DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

F Noah altımda kıvranıyor ve inliyor, her dokunuşuma tepki veriyor. Onu arzuluyorum. Onu arzuluyorum. Ve şimdi yatağımda. I

parmağıma deliğine bastırıyorum ve o inliyor.

Bunu istiyor.

Tanrı biliyor ya, ben de öyle.

Yatağımın başucundaki masaya uzanıyorum ve kayganlaştırıcıyı çıkarıyorum. Parmaklarıma biraz sıkıyorum, soğuk kalın sıvıyı parmaklarıma sürüyorum, böylece Noah ona dokunduğumda irkilmiyor.

Kocamın yüzü yatağa bastırılmış, geniş sırtındaki kaslar ortaya çıkıyor. O çok güzel. O benim.

Kıçı, sıkı antrenman ve hokey oynamanın ürünü olarak muhteşem bir şekilde kıvrılıyor.

Sonra geriye doğru devrildim ve yanaklarını tekrar ayırdım. Deliği sıkı ve pembe. Şimdi kayganlaştırıcıyla ıslanmış olan parmağıma bastırıyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyor, sanki bunu yapacağımdan emin değilmiş gibi. Ama ben istiyorum.

Parmağıma içeri itiyorum, vücudunun içinde kaybolurken hayranlıkla bakıyorum. Sıcak ve sıkı ve birden kayganlaştırıcının sıcaklığının pek bir fark yaratacağından şüphelendim. Vücudu sıcaklıkla titreşiyor.

Gerçekten onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Tanrım, parmağım çok şanslı. Yavaşça hareket ettiriyorum.

Ama her şey onu inletiyor ve inlemelerinin zevkten olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Gülümsüyorum ve okumam gerektiği gibi ikinci bir parmak daha ekliyorum.

Bunu araştırdım.

Bunu istiyorum.

Ve bundan zevk almasını istiyorum.

Parmaklarımı onun dar deliğinin içinde hareket ettiriyorum, göbek deliğiyle aynı hizada olması gereken belirli bir yere doğru aç

yapıyorum.

Ve sonra, onu buldum.

Yumuşak ve yumuşacık ve bence harika.
Kimden Nuh'un reaksiyon o Ayrıca
düşünüyor Bu inanılmaz o Dokunuyorum ve o
inliyor.

"Beğendin mi?"

"Tanrım, evet."

"İstersen durabilirim."

"Sakin durayım deme," diyor Noah pantolonunun arasından ve
ben kıkırdıyorum. "Senin içine girmek istiyorum."

"Beni becermek istiyorsun."

Göz kırıyorum. "Kibarlık ediyordum."

"Bunu takdir etmekle birlikte..." Poposunu kıvırıyor,
parmaklarımın üzerinde kendini beceriyor, "Pantolonunu çıkarıp-"

Parmaklarımı çıkarıyorum, çünkü soyunmak iki elle yapılan bir iş
ve pantolonumu, külotumu ve gömleğimi çıkarıyorum, çünkü Donald
Duck'ı düşünmesini istememe imkân yok.

Aletimi yağlayıp deliğine doğru yönlendiriyorum. Sonra
tereddüt ediyorum. "Acıtacak."

"Geçmişte yaralandığım tüm yolları sıralamalı mıyım?" "Benim
tarafımdan değil!"

"İçeri, Carrington," diye mırıldanıyor, sonra içeri itiyorum. Kalbim
hafifliyor, çünkü ruh hali değişti ve yine sadece Noah ve Finn'iz.

İki erkeğin birleşebileceği en samimi şekilde birleşen Noah ve Finn.

Onun sıkı sıcaklığının içine kayıyorum. İnanılmaz biri. O inanılmaz.

Ve şimdi deli gibi homurdanıyor ve inliyorum, ama Noah
aldırmıyor gibi görünüyor. Kıçına girip çıkıyorum, yavaşça hareket
ediyorum, bu kadar sıcaklığın, bu kadar sıkılığın hissine alışıyorum.

"Bunu en başından beri yapıyor olmalıydık," diye
mırıldanıyorum. Noah çaresizce yastığına doğru gülüyor.

"Yaptığımız her şeyi seviyorum." Kalbim kabarıyor. "Birlikte çok
iyiyiz."

"Çok iyi."

Daha hızlı, daha sert itiyorum. Sikimi tekrar Noah'ın o özel
bölgesine yönlendiriyorum ve sonra bağılıyor.

"Tam şurada," diyor.

"Tamam." Bunu yapabilirim. Tam oradan
itiyorum. "Daha sert," diyor.

"Hallediyorum."

"Daha
hızlı."

"Kesinlikl
e."

Sonra uçuyoruz. Onun içinde daha hızlı ve daha sert hareket
ediyorum ve inlemeleri daha yüksek sesle büyüyor, elleri ve bacakları
yüzüyor.

Birleştik. Biz biriz.

"Geleceğim," diyor.

"Geleceğim."

Ve bunu onun için söylemiş olmama rağmen, söylediğim anda
patlıyorum. Tohumlarım onun içine fışkırıyor ve şimdi vücudum
kadar terden de kayganlaşmış olan o sağlam kaslı sırtın üzerine
yığılıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atmaya devam ediyor ve ondan ayrılıp
onu kendime doğru çektiğimde düşünebildiğim tek şey onu
sevdiğim oluyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah Seyirciler patlıyor, dağınık sesler adımı haykırırken bir tezahürat ve bağırış dalgası. Bir gol daha attım. diğ er maçı da 3-1 kazandı.

Kalbim hafif. Dün gece Evan'a ne olduğumu itiraf ettiğimde endişelendim. Finn benden nefret eder diye endişelendim.

Ama dün gece seviştik. Kelimeleri söylemesem de, onları dünyaya haykırmamak için elimden gelen tek şey buydu, ya da en azından Finn'in iyi inşa edilmiş, iyi yalıtılmış apartmanı sesimin ne kadar uzağa taşınmasına izin verirse.

Hedefimi medyayla tartışmak için dışarı çıkarıldım. Finn ve benimle ailesinin evinde röportaj yapan gazetecilerden bazılarını fark ediyorum. Bazıları beni onaylarcasına başlarını sallıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"İyi iş çıkardın," diyor Dmitri. "Boston gurur duyuyor." Tereddüt ediyor. "Ben gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, Dmitri. Bunu bana söylemen çok hoş."

Gözleri kararıyor ve her zamanki kızgınlığı yüzüne yansıyor. "Ben tatlı biri değilim."

Ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor.

"Biliyorum!" Umutsuzca arkasından sesleniyorum. "Bu yüzden aksiyon güzeldi."

Etrafında dönüyor, sonra başını sallıyor. "Sanırım. Kutlamak için Rinkside Pub'a gelmelisin. Tabii kendini lanet Finn'den uzak tutabilirsen."

"Finn'le ne alıp veremediğ in var?"

"*Siktiğimin* Finn'ini kastetmiştim." Elleriyle kaba bir hareket yaptı.

"Oh." Finn beni becermiş olsa da, ben onu becermedim. Ama şimdi Onu düşünüyorum. İçimde şehvet kabarıyor. "Anlıyorum."

Gülüyor. "Bazen sadece hokey oyuncusu değil, İngilizce öğretmeniyim de."

Homurdanıyorum. "Sen bir Rönesans adamısın." Göz kırıyor.

Axel, "Eskiden tayt giyen ve yüzlerini beyaza boyayan adamlardan biri olduğunuzu kastediyor," diye açıklıyor.

Dmitri, "Ben bunu asla yapmazdım," diyor.

"Birçok şeyde iyisin demek istedim," diye açıklıyorum.

Dmitri, "Taytla harika görünürdüm," diye kabul ediyor, sonra da Kapalı.

Takım ve ben Chicago'ya karşı aldığımız galibiyeti kutluyoruz. birlikte Cambridge'e gidiyoruz. Puck tavşanları bara doluşuyor ve yaklaştığımızı görünce ciyaklıyorlar. Mesajlaşmalarına bakılırsa, yakında daha fazla hayran gelecek.

Barda hızlı tempolu müzikler çalmaktadır ve tezgahlar ile masalar koyu renkli ahşaptır.

"Noah! Finn!" Troy bize el sallıyor.

İnsanlar hedefimi anlatırken ben Finn'in yanında oturuyorum, onun kolları arkamda.

Takım arkadaşlarımla birlikte gülerken içimde neşe kabarcıkları oluşuyor. Hayatımı seviyorum. Ve Finn'i seviyorum.

"Çok sıırıyorsun," diyor Finn, bir kolunu bana dolayarak ve beni kendine çekerek.

"Sadece Dmitri'nin söylediği bir şeyi düşünüyordum," diyorum. Finn ters ters bakıyor. "Ben çok daha komiyim."

"Belli ki bebeğim."

Finn, onun için bir evcil hayvan ismi kullandığımda her zamanki memnun gülümsemesini takınıyor, her ne kadar alçak sesle konuşuyor olsak da oyunculuk yeteneklerimle gurur duyuyor olamaz.

Sonra ona doğru eğildim. "Bu gece senin içine girebilirim." Finn'in gözleri açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor.

"İstemediğin sürece," diyorum hemen.

"Neden bana böyle bir şey söyledin?" diye sorar. "Özür dilerim." Kalbim küt küt atıyor.

"Geri dönmemiz otuz dakika sürer!" Finn sızlanıyor. "Ve bu...?"

"Çok uzun," diyor Finn, sonra elimi tutuyor, içkimi masaya koyuyor ve spor barından çıkıyoruz. "Artık gitmemiz gerek."

Gülüyorum ve hokey oyuncularını ile taraftarların oluşturduğu kalabalığın yanından geçip gidiyoruz.

• • • •

FINN

Tamam. İtiraf ediyorum. Noah'ın beni becermesini istediğimi sanmıyordum. İlişkimizin cinsel ilişki kısmını zorlamadım, çünkü kendim isteyip istemediğimden emin olmadığım bir şeyi istemek istemedim.

Ama Noah içimde olmak istediğini söylediğinde, hiç düşünmeden kabul ediyorum. Çünkü bu kulağa inanılmaz geliyor. Tabii ki Noah'a olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Arenaya geri dönüp arabamı alıyoruz, sonra da Seaport'a doğru yola çıkıyorum.

Asansöre bindiğimizde öpüşmeye başladık.

"Muhafızlara şov yapıyorsun," diye uyarıyor Noah beni.

"Amacım eğlendirmek." Bizim kat için düğmeye basıyorum, sonra Noah'yı biraz daha öpüyorum. "Bu takım seni çok seksi gösteriyor."

"Ben her zaman ateşliyim."

Gülüyorum. Noah'nın yeni keşfettiği özgüveni çok seksi.

"İşte böyle, benim sağlam sopam," diye fısıldıyorum ona ve karnıma yumruk attığında pişman bile olmuyorum.

Koridorda öpüşerek ilerliyoruz. Bir

kapı açılıyor, sonra hızla çarpıyor.

"Sanırım o Bay Greenberg'di," diye mırıldanıyor

Noah. "Komşularla tanışıyor musun?" Ben soruyorum.

"Kibar olmak iyidir."

"Ne kadar da küçük bir kasabadan geliyorsun," diyorum anahtarımı bulmak için çabalarken. Çevirmek için uğraşıyorum. Bize kapsül vermeleri gerek. İnsanlar nasıl

Aynı anda süper seksi eşlerini öpmek istediklerinde anahtarları kilitlere sokmaları ve tüm o dönüş şeylerini yapmaları mı gerekiyor? Bu, insanların yeterince dikkate almadığı bir trajedi. "Seviyorum-"

Noah kollarımda kaskatı kesildi. *Bunu* söylemeyecektim. *Bunu* söylemeyecektim.

Koridorda başka kim çıkabilir ki? Babamın avukatı gelmediği sürece Noah bu yılın çoğunda benimle olmak zorunda değil. ve iptal ettirebilirim.

Bir yanım bu süreci iptal etmek istiyor. Ama bu haksızlık gibi görünüyor.

Avukat bunu durdurmak için sessizce yapmanın bir yolu olabileceğini söylediğinde.

Noah'ı benimle evlenmesi için zorlamamalıyım. Noah öyle biri ki Harika. Hayır, avukattan öğrendikten sonra bunu birlikte konuşabiliriz.

O zamana kadar, her iki şekilde de umutlanması için bir neden yok.

Noah'nın yeşil gözleri üzerimde ve sonsuza dek onlara bakmak ve gözbebeklerinde titreşen yeşilin her tonunu adlandırmak istiyorum.

Ama sonra cümleye "Seviyorum" diye başladığımı hatırlıyorum. "Bu seninle ilgili," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Başını sallıyor ve gözlerime bakmıyor.

"İçime gir, keskin nişancı," diyorum ve omuzları gevşiyor.

Kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Bir sonraki anda, sanki o Thor'muş ve ben Thor değilmişim gibi beni omzuna aldı ve aceleyle yatak odamıza götürdü.

"Bu çok onursuzca," diye sesleniyorum, yüzüm sırtına doğru inip kalkarken.

"Ağırkanlı olmana engel olamıyorum, Carrington."

"Sözlerimi bana karşı kullanıyorsun," diye homurdandım.

Beni yatak odamızın önüne bıraktı. "Deja vue yaşıyorum." "Bana süslü Fransızca kelimeler mi kullanıyorsun, Carrington?"

Homurdanıyorum. Tanrım, Noah muhtemelen Fransa'ya hiç gitmemiştir. Belki de hiç Avrupa'ya gitmemiştir. Onu oraya götürmek istiyorum. Onu her yere götürmek istiyorum.

"Sana bir bere ve Breton gömlek alacağım," diye söz veriyorum. "O zaman evden çıkmama gerek kalmaz."

"Bana uyar." Birbirimize bakıyoruz.

"Hâlâ yapmamı istiyor musun..." Sesi titriyor.

"Kesinlikle."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

N^{oah}

Bu kesinlikle oluyor.

Vücuduma pompalanan tüm bu mutluluğa alışık olmadığım için kalp atışlarım hızlanıyor. Sonra Finn'in kravatını çıkarıyorum.

Ellerim titriyor ama Finn sakın ve istikrarlı. O benim kayam, dağım, hayatım.

Ve bu gece, ona tapacağım.

Kravatını yakasından sıyırdığımda sallanıyor, sonra gömleğinin düğmelerini açıyorum. Elleri benimkilere uzanıyor ve birlikte çalışıyoruz. Bu bir ama ikimiz de gülümsüyoruz, sonra kravatıma ve gömleğime geçiyoruz. Ben onun takım elbise ceketini çıkarıyorum, o da benimkini çıkarıyor.

Kıyafetler yere yığıldı. Aletlerimiz sertleşiyor ve Finn'in kemerini çıkarıp pantolonunu indirdiğimde, aleti kesinlikle ilginç bir şekilde dışarı çıkmış oluyor.

Ama buraya onun siki için gelmedim. Finn'in içinde olacağım.

Ona bir erkeğin olabileceği kadar yakın olacağım. Gözleri büyüyor.

Birdenbire öpüşmeye başladık. Kıyafetlerimizin çoğu çıkmıştı ve ben onu yatağa doğru itiyordum, ikimizin de ayağına takılmamayı başarak Pantolonlar.

Sonra ikimiz de yatakta uzanmış, birbirimizin boxer külotlarını çıkarmaya çalışıyoruz. Finn'in vücudu maçtan sonra duştan çıktığı için tertemizdi ve ben onun boynunun yumuşak derisini emiyordum. Omuzları. Bana karşı inliyor, yatağın üzerinde çırpınıyor. "Bu çok iyi olacak" diyor.

"Kesinlikle."

Ellerimi sırtında gezdiriyorum. Çok hızlı hareket ettiğimi, her bir kasın kıvrımını tam olarak ezberlemem gerektiğini hissediyorum ama burada yaşıyorum. Çok fazla seks yapacağız. Finn bunu seviyor, beni seviyor.

Ama yine de içimi tuhaf bir belirsizlik kaplıyor ve kayganlaştırıcıyı unuttuğumu fark ettiğimde, başka neyi unuttuğumu merak ederek tereddüt ediyorum.

"Bebeğim?" Finn arkasını dönüyor ve ben onu öpmeyi, ona dokunmayı, ihtiyacı olan ve hak ettiği her şeyi vermeyi bıraktığımı fark ediyorum.

"Kayganlaştırıcıyı unuttum."

Kaşları kalkıyor ve o çok sevdiğim gırtlaktan gelen kahkahalarından birini atıyor. Sonra ayağa fırlıyor, yatağın tüm California King genişliği boyunca sürünüyor, başucu çekmecesini açıyor ve beni fırlatıyor kayganlaştırıcı. "İşte."

Ona bakıyorum ve sırtışı kayboluyor.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diyor.

"Hayır. Ben istiyorum." Başımı sallıyorum.

Alt dudağını çiğniyor ve ben de dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Belki de gerginim," diye itiraf ediyorum.

"Benim tatlı disk'im." Sesi sevecen.

Finn bana doğru sürünüyor, yanakları hareketten kızarmış, Sonra beni yatağa yatırdı. Kayganlaştırıcıyı açtı ve sikime sürdü. Parmaklarının ilgisi altında sertleşiyorum.

Arkasına uzanıyor ve kendini geriyor. Sonra üzerime tırmanıyor, kendini sikimle aynı hizaya getiriyor ve etrafımda kayıyor.

İçimdeki ısı zonkluyor ve o sırtıyor. "Ben varım," diyorum, gözlerim büyüyor.

"Takım çalışması, bebeğim." Finn derin bir nefes alıyor ve acaba bu onun için rol yaptığından daha mı acı verici diye düşünüyorum ama sonra Finn hareket ediyor, hareket ediyor, hareket ediyor. Bakışları mutluluk dolu bir ifadeye bürünüyor. Göğsünde ter parıldıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. "Kimseye söyleme." Göz kırıyor.

Aletini okşamak için ona uzanıyorum ve o da altımdaki tüm yastıkları çekmek için çabalıyor. Ben yukarı itiyorum, o aşağı iniyor ve hareketlerimiz daha hızlı, daha özensiz, zevk pingleri içimize yayılıyor. Konuşma yerini sessizliğe, sonra da pantolona bırakıyor.

Tanrım, Finn'in içindeyim. Sıkı bir sıcaklık beni sıkıştırıyor.
Üzerimde uçuyor, gevşek altın-kahverengi saçları sallanıyor.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü bu kelimeleri söylemiyoruz.

Sonra patlıyor. Sperm göğsümün üzerine dökülüyor ve üç saniye sonra ben onun içinde patlıyorum.

Üzerime devrildi ve beni gürültüyle öptü. "Bu tamamen harikaydı."

Kalbim küt küt atıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Noah Normalde Finn'den önce uyanırım ve kendimi onun kollarından kurtarıp mutfağa giderim. Son zamanlarda Finn'e her gün kahvaltı hazırlıyorum. Bir tabureye oturuyorum ve biraz müzik bulmak için telefonumun Wi-Fi'sini açıyorum.

Mesajlar patlıyor ve ben gülümsüyorum.

Medya Finn'i ve beni çok takip ediyor.

Normalde temsilcimden bir dizi kısa mesaj almam.

Bunu gördünüz mü?

Bana neden dedikodu gönderdiğini merak ederek bağlantıya tıklıyorum. Finn ve ben en sevilen spor çifti sıralamasında üst sıralarda mıyız?

Sonra kalbim yerinden çıkacak.

Hockey Confidential

Hangi Boston Blizzard yeni kocasından boşanma davası açmaya çalıştı? Evet, haklısın: Finn Carrington. Belli ki romantizm görüldüğü gibi değil. Finn ve Noah sadece başka bir sarhoş takılması mıydı?

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Telefonum parmaklarımın arasından kayıyor. Yakalamak için çabalıyorum ama çok geç kalıyorum. Ekran cilalı beton zeminde çatlıyor.

Finn fesih mi istiyor? Düşündüm de...

Ne düşündüğümün bir önemi yok. İçimde kabaran sevinç şimdi aptalca geliyor.

Sanki burada beni topraklayacak bir şey varmış gibi etrafıma bakıyorum.

Oh, Tanrım.

Finn Carrington'ın dairesinde yaşıyorum. Multimilyoner NHL oyuncusu Finn Carrington. Finn Carrington, muhtemelen vakıf fonundan zaten multimilyonerdir. Mükemmel olmak için yetiştirilen Finn Carrington.

Mükemmel, cömert, düşünceli bir karakter. Seçtiği meslekte mükemmel. Harika görünme konusunda mükemmel.

Tanrım, idolümün dairesine taşındım ve evcilik oynamakla meşgulüm. Bu tezgahları OurVids veya SlickSlide'da kaç kez gördüm? Bu blenderi kaç kez gördüm?

Aptallığım içimi dolduruyor. Bunca zaman Finn evlilikten kaçmaya çalışırken yakınlaştığımızı sanıyordum.

Dün gece Finn'e onu sevdiğimi söylememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapatıyorum, ama açtığımda güzel mutfak, güzel oturma odası duruyor.

Benden nefret ediyor olmalı. Ben kahramanımın bir şekilde benimle evlenmesini sağlayan hayranıyım. Erkeklerden hiç hoşlanmazdı bile.

Ve harika seks yapmamıza rağmen... bunun ne kadar rahatlık yüzünden? Çünkü Finn'in yüksek bir seks dürtüsü var. Belki de başka birinin ağzını, başka birinin elini, başka birinin deliğini istiyordu.

Tedirginlik içimde dalgalanıyor ve yalpalıyorum. Bir an için dünya kararıyor.

Tanrım, bayılacağım. Bayılacağım ve Finn beni burada bulacak. Ve beni teselli edecek çünkü o iyi bir adam. Sonra avukatına bir mesaj daha mı gönderecek? Daha hızlı bir fesih için yardım mı isteyecek?

Yoksa bana öyle demek istemediğini, çünkü onun böyle bir adam olduğunu mu söyleyecek? Beni üzmemek istemediği için benimle karı-koca olarak yaşamaya devam etmeye karar verecek mi?

İkimiz de Blizzards oyuncusuyuz. Ve ben birlikte olduğumuzdan beri oynuyorum. Tüm bunlar duygularımı sabit tutmak için büyük bir oyun muydu? Vegas'taki maçtan önce bana olumlamlar dinletmesi gibi mi? Bana her maçtan önce bunları dinlediğini söylemişti ama kanalında bundan bahsettiğini hiç görmedim ve bir daha da yaptığını görmedim. Çoğunlukla diğerleriyle sohbet ederek vakit geçiriyor çünkü o harika bir adam ve çok özel biri.

Vinnie çok şüpheliydi. Neden olmasın ki? Cinsel olarak gittikçe yakınlaşmamızın ne kadar birlikte olduğumuzu kanıtlamak istemesinden kaynaklanıyor? Eğer gerçekten oluyorsa bu bir yalan değil mi?

Gözlerimi kapattım. Sahteydi. Hepsi sahte ve kibardı ve buna asla kanmamalıydım. Finn bana bunun bir evlilik olduğunu söylemişti.

sadece isim olarak. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Ama sonra yatağına geldiğimde daha fazla fiziksel aktivite için hazır olduğumu gördü. O gece ona karşı kızışmış mıydım? Tanrım, sadece ailem geceyi geçirdiği için oradaydım. Ailesi ülkenin en güzel caddelerinden birindeki en güzel şehir evlerinden birinde yaşarken, Boston'da bir otelde tek bir gecenin bile aşırı pahalı olacağı bir aileye evlendiğini öğrenmek için ne düşünmüş olmalı?

Utanç içime işliyor.

Finn'in homofobik olmaması güzel. Deneysel olması güzel. Ama Boston'daki liberal seçkinler normalde böyle bir sorun yaşamazlar, en azından Finn kadar gençken.

Bu, erkeklerin daha önce hiç erkeklere ilgi göstermedikleri halde başka erkeklerle bir araya geldikleri bir hapishane durumu gibi mi? Gözlerimi kapatıyorum, ama içimde ilerlemeye devam eden ve her hücreyi dolduran utancı engelleyemiyorum, bu yüzden titriyorum.

Kendimi hasta hissediyorum. Ama zaten burada yaptığım başka bir şey daha var.

Finn olabilecek en iyi insan oldu. Ve eğer boşanmak istiyorsa, ona engel olmayacağım. Hayır. Hem de hiç.

Mektubun yayınlanmasından hoşlanmayacak ve muhtemelen pişman olup özür dileyecek... ama istemediği şeyler için söz vermesine izin vermeyeceğim.

Onu çok seviyorum.

Bu değil hakkında benim Kariyer. Bu o hakkında onun hayat ve onun mutluluğu.

Gitmem gerekiyor. Parmak uçlarımla yatak odamıza - hayır, Finn'in yatak odasına - giriyorum ve eşofman altımla bir sweatshirt alıyorum.

Finn uykusunda gülümsüyor. Onun yanında yatağa kıvrılmak ve birkaç dakika daha her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum.

Ama değil ve asla da olmayacak.

Finn yakında uyanacak. Haberleri okuyacak. Yalanlarını kusabilmesi için yeterince uyanmasını beklemek istemiyorum. Bakışlarında keder görmek ve bunun sadece rol mü olduğunu merak etmek istemiyorum.

Gitmek

istiyorum. Ve

öyle de

yapıyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gitmiş.

F

Bir aptal gibi, hemen fark etmedim.

Uyanıyorum, ışık panjurlardan içeri süzülüyor ve Noah'nın yanımda olmadığı gerçeği hakkında hiçbir şey düşünmüyorum.

Sanırım kahvaltı hazırlıyordu ve ben de aklımın dün geceye gitmesine izin verdim. Seks yapmıştık. Gerçek seks.

Ama bir noktada blenderin vızıltısını duymadığımı fark ediyorum ve Noah mutfakta dans ederken ayak seslerini duymuyorum, AirPods takılı, sessiz olduğunu sanıyor, oysa sadece sessiz sayılır.

Havadaki serinliği fark ederek yataktan kalkıyorum ve kendime bunun kasvetli bir önseziden değil, yılın sonuna yaklaştığımızdan kaynaklandığını söylüyorum. Yani, kötü şeylerin her zaman cereyanlı pencerelerle geldiği bir Alfred Hitchcock gerilim filminde değilim. Ayrıca, pencerelerim harika.

Ama mutfakta herhangi bir itiş kakış duymuyorum ve mutfağa girdiğimde tezgahımın üzerinde doğranmış sebze çeşitleri yok.

Hiçbir şey yok.

Her şey tertemiz. Ve boş.

Muhtemelen bir şeyler almak için dışarı çıkmıştır. Hiç sorun değil.

Belki Noah daha önce hiç sabah evden çıkmadı ama bunu yapamayacak değil.

Ama bu konuda bir şeyler farklı hissettiriyor. Huzursuzluk tüm hücrelerime yayılıyor ve midem gittikçe daha büyük bir düğüm oluşturuyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve telefonumu alana kadar yatak odalarının kapılarını kırarak dairenin içinde aceleyle ilerliyorum. Uçak modundan çıkardım, parmaklarım titriyordu.

İnternetin açılmasını, mesajların gelmesini bekliyorum.

İlgilendiğim sadece bir tane var.

Ve işte orada: Nuh'tan bir metin.

Noah: Merak etme, taşınyorum. Her Şey için teşekkür ederim.

Ve işte orada. Lanet bir veda mesajı.

Neden? Bu kelime zihnimde uğulduyor, ama yarım saniye sonra menajerimden aldığım diğer tüm metinleri okuduğumda anlıyorum.

Birisi evliliğimi iptal ettirmek istediğimi sızdırmıŐ. Tanrım, bunu unutmuŐtum.

Noah bunun onu umursamadığım anlamına geldiğini mi düşünüyor? Onu aramak için abalıyorum. Anlamasına ihtiyaım var.

Gülümsüyorum.

Sorun yok. Ona söyleyeceğim, geri gelecek ve her Şey normal olacak.

Ama telefona cevap vermiyor.

Yatağa yığılıyor, sıcak öfke damarlarıma hücum ediyor. İŞlerin böyle olmaması gerekiyordu.

Telefon çaldı ve ben açtım.

Bu o.

Ama onun yerine, ajansım diğer uçta.

"Finn! Ne yaptın sen?" Cole kulağıma bağırıyor. "Sarhoş olup Noah Fitzpatrick'le mi evlendin?"

Sessizim. Kalbim g m güm atıyor.

"Cevap ver bana," diyor Cole. "Orada olduğunu biliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum. Beni duymuyormuŐ gibi davranma."

"Buradayım," diyorum sonunda, sesim gergin ve kısık.

"Telefonu Noah'a ver," diye homurdanıyor Cole, animasyonlarda kötü adamları oynayabilecek bir adamın enerjisiyle. "İkinizle de konuşmam gerek. Hemen!"

Nefesim titriyor. Gözlerim yaŐarıyor. "Şimdi!"

Cole kükrüyor.

"Beni terk etti," diyorum sonunda ve gözyaşlarım bakışlarımı bulanıklaŐtırıyor. "O burada değil.

O... gitti."

Sessizlik var. Burnumu ekiyorum.

"Bu çözer senin EVLİLİK sorun," Cole diyor, Hayır daha uzun bağırıyor.

"Gitmesini istemedim!" Haykırıyorum.

"Bütün ulus onunla numara yaptığını biliyor! Blizzard'ların nasıl tepki vereceği hakkında bir fikrin var mı?"

"İyi değil mi?"

"Buna inansen iyi olur. Gerçekten iyi değil. Onların üzerinden geçmeye çalıştın."

"Ben yapmadım!"

"Bu sen veya vardır sen değil özellikle ağır bir şekilde içinde Blizzard promosyonları mı?"

"Öyleyim."

"Peki bu sayede fazladan para kazanıyor musun, kazanmıyor musun?" Kalbim sıkışıyor. "Kazanıyorum."

"Noah ile aranı düzeltmelisin. Mutlu çifti oynamalısınız. Kimse sizin ne kadar yalancı bir entrikacı olduğunuzu bilmemeli."

"Biz değiliz!"

"Daha iyi muamele görmek için mi eşcinsel gibi davrandın? Noah'ın AHL'ye geri gönderilmediğinden emin olmak için mi?"

Ben sessizim.

"Birbirimizden hoşlanıyoruz,"
diyorum sonunda. "O zaman
neden şimdi seninle birlikte değil?"

"Belki de seni suçlamaya çalışarak yanlış yaptım. Belki de sorumlu olan odur. Belki de planının işe yaramayacağından utanmıştır ve bu yüzden gitmiştir."

"Noah bunu yapmazdı," diyorum ama şimdi sadece kalbim ağrıyor. Artık tüm vücudum ağrıyor.

"Seninle mi, değil mi?" Cole soruyor.

Titrek bir nefes alıyorum.

"Sorun değil Noah," diyor Cole, sesi beklediğimden daha nazik. "Sen zenginsin. İnsanlar kötü niyetli olabilir. Bunu temizlemek için elimden geleni yapacağım. Onu geri gönder. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Hayır!" Ben haykırıyorum. "Noah kalıyor. Onun gitmesini istemiyorum. Benim yüzümden değil."

Cole keskin bir nefes alır. "Emin misin?"

"Tabii ki. Ayrıca, ikinci sıraya alındı. Artık daha değerli."

"Tamam. Haklısın. O golü de o attı. Bu da bir şeydi." Cole boğazını temizler. "Yani, gitmesi gereken zaman o korkunç girişten sonraydı. Üzgünüm, Noah. Harika bir çift olduğunuzu düşünmüştüm."

"Ben de öyle."

Cole aramayı sonlandırıyor ve ben yatak odama bakıyorum. Her şey sahte miydi?

Sonra başımı sallıyorum.

Hayır. Tabii ki değil. Noah'ı hayal kırıklığına uğratan kişi benim. *Bir daha söyle.*

Kalp atışlarım dengesiz bir şekilde değişiyor ve yere çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Noah gitti, gitti, gitti.

KIRK DOKUZUNCU

BÖLÜM

N^{oah} Ben Finn'in dairesinden çıkarken tasarımcı takım elbiseli insanlar parlak İtalyan evrak çantalarını sallayarak Finans Bölgesi'ne doğru yürüyorlardı.

ve çantalar. Ben buraya ait değilim. Hiçbir zaman buraya ait olmadım.

Emekli olabilmeleri için işi devralana kadar benzin istasyonunda aileme yardım etmem gerekiyor, çünkü Tanrı biliyor ya, hokey derslerim için fazladan her kuruşu harcadıktan sonra fazla birikimleri olmayacak. Finn'le yaşamamam gerekiyordu.

Finn'in bunu ne zaman fark ettiğinden emin değilim ama bunu yaptığı için onu suçlayamam bile. Yani, ben de mantıktan yoksun bir adama aşık olmazdım.

Keşke hayatındaki anlamsız parça ben olmasaydım.

Bugün isteğe bağlı bir eğitim günü ve kendimi dışarıda bulduğumda, gözlerim yanıyor, feryat etme içgüdüsünden kaçınmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, arenaya gidiyorum.

Seaport bitene kadar gri ve kırmızı tuğlalı binaların önünden geçiyorum. Donuk gri su şehri kesiyor ve Boston'un Çay Partisi Gemisi ve Müzesi'ni geçerek köprüyü Boston'un tarihi bölgesine geçiyorum. Kolonyal kıyafetler giymiş birkaç kişi bir turist sürüsüyle konuşuyor ve birden keşke arenaya Uber ile gitseydim diyorum.

"Bu Noah Fitzpatrick!" diye bağılıyor biri.

Sersemlemiş gözlerle bakan turist yığınları fotoğrafımı çekiyor, neyse ki birkaç kişi şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor ve eşofmanlı ve sweatshirtli bir adamın neden ahşap, eski zaman gemisinden daha fazla ilgi gördüğünü merak ediyor.

Onları suçlamıyorum.

Yarım ağızla el sallıyorum. "Finn nerede?" diye bağılıyor biri.

Duymamış gibi yapıyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Hava etrafımda serinliyor. Normalden farklı giyinmedim ama normalde arenaya Finn'in arabasıyla giderdik. Kendimi aptal gibi hissediyorum ve kapüşonumu üzerime çekiyorum.

Ayrılmak yapılacak en doğru şeydi. Kesinlikle.

Göğsüm acıyla yankılanıyor olabilir ama bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili.

Arenaya vardığımda şükrediyorum. Antrenmanda kendimi kaybetmek istiyorum çünkü diğer seçenek, yani Boston'da kalbi kırık bir ifadeyle dolaşmak ve paparazzilerin fotoğrafımı çekip ülke çapında yayınlamasını beklemek hiç de uygun değil.

Umarım egzersiz odaları boş olur.

Egzersiz odasına girdiğimde ve Finn yanımda olmadığına, kalbim ağrıyor.

Onu çok özlüyorum.

Ama Finn düşündüğüm kişi değildi. Finn evliliği feshetmek istedi. Onu suçlayamam. Ondan nefret edemem. Tabii ki edemezsin.

Sadece hiç tanımadığım bir insanı özleyebilirim. Gittiğimi görünce rahatlayacak mı?

Ama tabii ki olacak.

Luke ve Troy koşu bandındalar, ben de onlardan olabildiğince uzakta, en köşedekine geçiyorum.

Bana dalgın dalgın gülümsüyorlar, sonra bakışları Charles'ın manzarasına dönüyor. Belki de haberleri okumamışlardır.

Koşu bandımda hızlı hızlı yürüyorum, yüzüm asık.

İş yerindeki koşu bandında ağlamayacağım. Hayatta olmaz. İmkansız.

Kontrollerle oynuyorum, sonra koşuyorum.

Aklım hala Finn'le dolu. Sevdiğim Finn. Burada olmayan Finn. Bir daha asla birlikte olamayacağım Finn.

Gözlerim yanıyor ve bir üst seviyeye geçene kadar koşu bandındaki düğmelere basıyorum. Ve sonra daha yükseğine. Ve daha yükseğine.

Koşuyorum. Ciğerlerim yanıyor, kaslarım yanıyor, kalbim yanıyor.

"Dostum," Troy'un sesi koşumu böldü. "Sakinleşmek ister misin?"

Zıplıyorum. Onu fark

etmemiştim. "Cidden," diyor

Troy.

Koşu bandının ayarlarını düşürüp tekrar koşuya geçiyorum.

"Bunlarda dikkatli olmalısın." Troy'un sesi sıradan ve göz göze gelmiyoruz ama Luke'la bakışmalarını kaçırmıyorum. Troy'dan önce kaç kez bakıştıklarını merak ediyorum.

s ö z ü m ü kesti. "Finn'e kocasının kırılmasına izin verdiğimi açıklamak istemiyorum."

Luke gülüyor. "Bizi öldürür."

Gülmüyorum. Parmaklarım koşu bandının etrafında geriliyor ve sallanmasam da, sallanmamak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

Sanırım bundan kurtuldum.

Yüzümün sakin ve durgun olduğunu düşünüyorum.

Luke dudaklarını büzüyor ve bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tabii ki."

"İyi görünmüyorsun," diyor Troy.

"Um-"

Troy'un gözleri büyüdü. "Finn ve sen kavga ettiniz." "Şey-"

"Dostum, onunla barışmalısın." Troy başını sallar. "Yani, muhtemelen çok sinir bozucu biri. Kesinlikle anlıyorum. Bu video için ışıklandırmayı ayarla, o video için ışıklandırmayı ayarla. Sence izleyiciler tropikal bir smoothie mi yoksa çilekli bir smoothie mi tercih eder?"

"Finn sinir bozucu biri değil," diyorum hararetle. "O her şeydir. O en harika-"

Duruyorum. Troy'un gözlerinde muzaffer bir bakış var. "Şu an önemli değil," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki önemli. Gerçek aşkınızla kavga ediyorsunuz," diyor Luke. "Bundan daha korkunç bir şey olamaz."

"Biliyor," diyor Troy ciddiyetle. "Luke *bütün* flört programlarını izliyor."

Luke mütevazı bir omuz silkme hareketi yapar. "Ben bir uzmanım. Finn'le aranı düzeltmelisin. Birlikte olmanız gerekiyordu. Yani, o senin için eşcinsel oldu."

Troy kaşlarını çatar. "Bunu bu şekilde ifade etmen gerektiğini sanmıyorum."

Luke ve Troy bana bakıyorlar.

"Ben, um..." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ben bir uzman değilim."

Fikirlerim var ama şu anda tek yapabildiğim dik durmak. Zihnim kalın ve şişkin ve içinden sadece tek bir düşünce geçiyor:

Finn ve ben artık birlikte değiliz.

Ama en iyisini Troy söylemedi mi? Finn benim için kendini değiştirdi. Benim için tüm hayatını değiştirdi. Bunu yapmaya devam etmesine izin veremem. Evliliğini bitirmek istiyor ve ben buna saygı duyacağım.

Benim Finn gibi biriyle evli olmamam gerekiyordu, onun da benim gibi biriyle evli olmaması gerekiyordu.

Evliliğimizin her zaman bir son kullanma tarihi vardı.

"Ona bağırmamı ister misin?" Troy soruyor. "Bağırma konusunda çok iyiyimdir."

"Bu onun hatası değil," diyorum. "Ona karşı dürüst değildim." "Ve o da seni affetmedi mi?" Luke'un gözleri kısıldı. "O öyle biri değil," diyorum. "Beni affetmemeliydi." "Onu aldattın mı?"

"Bunu asla yapmam."

Nedense Troy ve Luke tekrar bakışırlar.

Troy telefonunu çıkarıyor ve ben geriliyorum. Hikayeyi gördüğü anı görebileceğimi biliyorum.

Ve sonra yaparım.

Yüzü asılıyor ve gözleri yumuşuyor. Benim için üzülmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

"Finn evliliğinizi feshetmeye mi çalıştı?" Troy soruyor.

Acınası bir şekilde başımı sallıyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve hızla gözlerimi kırıştırtıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve iyiymişim gibi davranıyorum.

Luke ve Troy karşılıklı bakışırlar.

"Hadi buradan gidelim," diyor Troy. "Gel. Artık koşmak yok."

Koşu bandını durduruyorum.

"Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?" Luke sorar.

"Um..."

"Çünkü yerimiz var," diyor Troy. "Bir otel bulabilirim."

"Hayatta olmaz," diyor Troy. "Kulağa iç karartıcı geliyor. Bizimle gel."

"Sakıncası yok mu?"

"Hayır."

"Aslında bu harika olur." İçimde bir rahatlama oluyor ve içimdeki çılgın enerjinin bir kısmı sakinleşiyor.

Troy, "Sen de bizim arkadaşımızsın," diyor ve ben buna pek inanmıyorum ama yine de başımı sallıyorum.

Luke "Her şey yoluna girecek," diyor ama yalan söylediğini hepimiz biliyoruz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah Luke ve Troy, arenaya kısa bir yürüyüş mesafesinde, Back Bay'de Boston tarafına bakan tuğla evlerden birinde yaşıyorlar. Charles'ın evi. Finn'in ailesinin evi kadar görkemli değil, bunun nedeni kısmen üç yatak odalı tek bir daire olması, ama aynı zamanda yirmili yaşlarında iki adam tarafından dekore edilmiş olması. Pembe kanepeler ve kartonpiyerler onların tarzı değil. Koyu gri oturma odasında çerçeveli hokey formaları ve hatıra eşyaları asılı. Odanın bir tarafında bir televizyon, diğer tarafında ise yıpranmış bir bilardo masası var.

Bana geniş cumbalı bir misafir odasını gösterdiler.

"Casa Us'a hoş geldiniz." Troy zaten uzun olan kaleci ellerini genişçe açıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim.

Gerçekten çok güzel." Pencereden dışarı bakıyorum. "Bu MIT mi?"

"Troy'un kendini zeki hissetmesini sağlıyor," diye açıklıyor

Luke. "Her parçası işe yarıyor." "Kapa çeneni," diyor Troy.

"Yeni oda arkadaşın için özür dilerim."

Titrek bir sırtıış atıyorum ve gözlerim bulanıyor çünkü bu bana Finn'in eskiden oda arkadaşım olduğunu hatırlatıyor. Oda arkadaşımından daha fazlasıydı. Eskiden her şeyimdi.

Luke ve Troy endişeli bakışlar atıyor. Sanırım gerçekten işleri bir arada tutamıyorum.

"Eşyaların Finn'de mi?" Troy sonunda sorar.

Başımı sallayarak onaylıyorum, göğsüm sıkışıyor. Toplanmam gerekecek. Oh, Tanrım. Gitsem mi? Bitireyim mi?

Boğazımı asitli bir tat işgal ediyor.

"Eşyalarını getireceğim," diye söz veriyor Troy. "Ciddi misin?"

"Tabii ki."

Hava aniden daha az kalınlaşıyor ve sabahtan beri göğsüme sarılmış olan boa yılanı gevşiyor.

"Çok nazıksınız."

"Burada hepimiz iyiyiz."

Troy el sallayarak veda eder ve daireden ayrılır.

Luke ve ben birkaç garip an boyunca birbirimize baktık. Luke, Troy'dan daha sessiz.

Sonunda Luke'un yüzü aydınlanıyor. "Benimle birlikte *Bay Doğru'yu Ararken*'i izlemek ister misin? Dün gece maç yüzünden canlı izleyemedim."

"Tabii."

Luke'u en sevdiği dizi olduğunu bilecek kadar tanıyorum. Aynı zamanda annemin de en sevdiği dizi. Abby'nin en sevdiği dizi olmasa da yakındı.

"Eskiden bunu kız arkadaşım ile izlerdim," diyorum. "Kız arkadaşın mı vardı?"

"Um, evet." Daha fazla soru sorup sormayacağını merak ederek bacaklarımı kaydırıyorum. Abby'yi her düşündüğümde içime suçluluk duygusu yayılıyor. "Bu yılın başlarında ayrıldık."

"Oh. Hala bekar mı...?"

"Aramızdaki her şey bitti," diyorum. "Hiç bu kadar tutkulu olmamıştık." Yanaklarım alev alev yanıyor. Luke'un bunu duymasına gerek yok.

"Ama asla o kadar tutku olmaz, değil mi?"

Göz kırpıyorum.

"*Seeking Mr. Right*'i izliyorum ama gerçek olmadığını biliyorum. Kimse yeni tanıştığı biri için bu kadar deli olmaz." Luke garip bir kahkaha atıyor ve ben baktığımı fark ediyorum.

"Finn için deli oluyordum."

"O zaman neden-?" Luke ağzını kapatıyor, muhtemelen Finn'le neden artık birlikte olmadığımızı sormanın kibar bir soru olmadığını fark ediyor.

"Fesih istediğini bilmiyordum," diyorum. "Bu berbat bir şey."

Başımı eğiyorum. "Bence Abby ev sahibine aşık olmuş olabilir. Adı ne?"

"Sebastian Archer?" Luke'un yanakları daha koyu bir renk aldı.

"Sanırım çekici biri. Eğer bundan hoşlanıyorsan. Dikkat etmiyorum."

Ben dalga geçecek biri değilim.

"Kadınlar göz kamaştırıcı," diyorum.

"Evet." Luke neredeyse minnetle başını sallıyor. Beni oturma odasına götürüyor ve pizzaları yutan siyah bir kanepayı işaret ediyor.

ve bira lekelerini kolaylıkla çıkarır.

Yan yana oturuyoruz.

"Pekâlâ. Arayı kapatmak için bu sezon şimdiye kadar olan her şeyi anlatacağım." Luke tereddüt eder. "Tabii çoktan izlemeye başlamadıysan? Eğer öyleyse, bana hatırladığın son şeyi söyle."

"Bu sezon hiçbir şey izlemedim."

Luke'un yüzü düşüyor. Belki de şovu izlediği için utanıyordur. Normalde Troy herkesin önünde onunla bu konuda dalga geçer. Belki Luke bu şakalardan nefret ediyordur.

"Böylece beni tamamen yakalayabilirsin." Elimden gelen tüm coşkuyu topluyorum ve gülümsüyorum.

"Harika! Tamam... işte böyle oldu." Luke, her hafta yirmi seksi kadının şu anki sayıları olan dörde kadar daraltılmasıyla ilgili uzun bir hikayeye başladı.

Doğruyu söylemek gerekirse, pek dikkat etmiyorum ama dikkatimi dağıtmaya çalışmasını takdir ediyorum.

Ne yazık ki hiçbir şey beni Finn'den uzaklaştıramaz.

Neşeli tema müziği çalarken kanepeye uzanıyorum ve sarı saçlı, takım elbiseli yakışıklı bir adam sahnede belirip sunucu olduğunu anons ediyor. Çok geçmeden güzel kadınlar, sevimli kedi ve köpek yavrularına sarılan bir veteriner olan sevgilerini ilan ediyorlar.

"Sizce bir hokey oyuncusu Bay Doğru olabilir mi?" Ben soruyorum.

"Bir hokey oyuncusu mu?" Luke kaşlarını çatıyor. "Programa daha önce hiç profesyonel bir sporcu çıkarmamışlardı. Sence insanlar bunu ilginç bulur mu?"

Yastıklara yaslanıp Finn'in ne kadar harika biri olduğunu ve yıllarca onu nasıl takip ettiğimi düşünüyorum. "Kesinlikle."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kapıma vuruluyor ve kalbim yerinden fırlıyor.
F Noah mı? Geri mi döndü? Belki de acelesi ve öfkesi yüzünden anahtarını unutmuştur. Ya da belki konuşmak istiyordur? Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyeceğim. Yere diz çöküp beni affetmesi için yalvaracağım. Parmaklarını öpmek istiyorum, her şeyi öpmek istiyorum.

Yatak odamın kasvetli hüznünden çıkıp kapıya koşuyorum, cilalı zeminlerde kayıyorum. Kapı kolunu tutup kapıyı açana kadar koridor ve mutfak etrafımda dönüyor.

Blizzard kıyafeti giymiş biri bana baksa da o Noah değil.

"Troy mu?" Göz kırıyorum.

Troy parlıyor. Koyu sarı gözleri hiç bu kadar koyu olmamıştı. "Merhaba destroyer."

"Neden buradasın?"

Troy bana cevap verme zahmetine girmiyor. Hışımla içeri girerken omzunu göğsüme sürüyor, ben de sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyorum, sesimin bu kadar huysuz çıkmasından nefret ediyorum ama buna engel olamıyorum. Fincanları ve tabakları mutfığa fırlatma dürtüsüne karşı koyabilmek için yapabildiğim tek şey, sadece parçalandıklarını duymak, zihnimde Noah'nın yüzünden başka bir şey görmek.

Troy dönüp duruyor. "Noah senin en iyi arkadaşın değil mi?"

Sessizim. Kalbim hızla çarpıyor. O biliyor. Tabii ki biliyor.

"Neden evliliğinizi feshetmeye çalıştınız?" Troy devam ediyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli. Daha önce buraya her gelişinde yüzünde geniş bir gülümseme olmasına rağmen yatak odama doğru yürüyor.

Olmaması gereken bu değil. Ama nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Um..."

"Değil mi o bir şey en çok insanlar izin ver onların Eşler önceden biliyor musun?" Troy soruyor.

"Ona sürpriz yapmak istedim."

Troy'un çenesi düşer. "Çoğu insan eşlerine çikolata alır."

Suçluluk ve utanç bedenimi sarıyor, her hücreme doluyor. Hareket edemiyorum. Kıpırdamadan durup Troy'un dolabımı açmasını izliyorum.

Noah'ın bavulunu çıkarıyor. Hangisi olduğunu sormasına gerek yok, çünkü tabii ki benimki bir pislik gibi tasarımcı olan.

Fermuarını açıyor. "Noah'ın kıyafetleriyle doldur." "Onun gitmesini istemiyorum."

"Yani onun kıyafetlerini rehin mi tutuyorsun?" Sertçe yutkunuyorum.

Bunu yapabilir miyim?

"Aklından bile geçirme." Troy benden uzaklaşıyor ve çekmeceleri açmaya başlıyor. Ses kalbimi gıcırdatıyor. "Bunlar onun mu?"

"Evet."

Troy başını sallar ve başlar kazık çakma giysiler içine
Nuh'un Bavul. "Senin iyi bir koca olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin!"

"İyi kocalar evlilikleri bitirmeyi tartışır. Kötü kocalar bile bunu yapar. Korkunç olanlar." Gözleri dalgınlaşıyor ve anne babasının boşanmış olduğunu hatırlıyorum.

Ama ben kötü
değilim.

Berbat değilim.

Noah'ı incitmem dışında, sanırım öyleyim.

"O mektubun ortaya çıkmasını istememiştim. Belli ki." "Yine de her şeyi bitirmek için uygun bir yol."

İç çekiyorum. "O nasıl?"

Troy'un hareketleri yavaşlar. "O iyi olacak." "Biliyorum."

Troy dudaklarını sıkıca birbirine bastırır.

"Arkadaşım olman gerekiyordu," diye somurtuyorum. "Arkadaşın oluyorum."

Göz kırpıyorum.

"Onunla konuşmam
gerek." "Ara onu."

"Telefonu açmıyor." "İşte
cevabınız."

"En azından nerede kaldığını söyleyebilir misiniz?"

Troy bir an için şaşkın, sonra suçlu görünüyor. Sonunda iç geçirir. "Bak. Neden ne istediğini anlamak için biraz zaman ayırmıyorsun? Evliliğin iptalini araştırmanın bir nedeni vardı. Aynı şey onun için de geçerli."

"Tamam." Yatağa yığıldım. "Bu berbat."

"Bazen olur." Troy banyoya doğru yürüyor. "Sanırım bütün süslü eşyalar sende?"

"Evet."

Troy birkaç avuç dolusu tuvalet malzemesi alıp bana gösterdi. "Bu onun mu?"

Sefilce başımı sallıyorum.

Troy banyo malzemelerini Noah'nın bavuluna koyar ve fermuarını çeker. Sonra bavulu kapıya doğru sürükler.

"Yani her şeyi alıp g i d e c e k misin?" Çaresizlik içime işliyor.

Troy'un şakağı nabız gibi atıyor. "Öyle görünüyor." Bu onun için de zor bir durum.

İç çektim. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Ona göz kulak olmana sevindim."

Troy başını sallar, sonra çıkar.

O gittikten sonra uzun süre kapıya bakıyorum ve geri gelip beni Noah'ya götüreceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum.

Sonunda Noah'a mesaj atmak için telefonumu aldım.

Ben: Konuşabilir miyiz?

Mesaj: oku

Ben: Özür dilerim. Mektubun bu şekilde sızmasını hiç istememiştim. Sürecin sessiz geçeceğini düşünmüştüm... Bunun itibarınıza zarar verdiğini biliyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Üç nokta beliriyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Bir yılınız var sanıyordum. Fesih istediğini bilmiyordum.

Ben: Bizi birlikte olmaya zorlamak istemiyorum.

Mesaj: oku

Ben: Senden gerçekten hoşlanıyorum.

Tatlı Puck'ım: Aynısından.

Alnımı kaşıdım. Eğer o da benden hoşlanıyorsa, neden burada değil?

Ben: Seni asla incitmek istemedim. Geri dönmek istiyor musun?

Nefesimi tutuyorum. *Lütfen evet de.*

Sorun yok.

Telefona kaşlarımı çatıyorum. Belli ki işler yolunda değil. İşler yolunda olsaydı, Noah burada olurdu, ideal olarak bacakları belime sarılmış olurdu.

Tatlı Puck'ım: Hayal edilemeyecek kadar cömert ve koruyucuydun. Ben de seninle geçirdiğim her günden keyif aldım. Ama artık herkes bildiğine göre, yalan söylemeye ve olmadığımız biri gibi davranmaya geri dönmek zorunda değiliz. Özgür olabilirsin.

Telefona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Noah Bugün Boston'da gökyüzünün masmavi olduğu o mükemmel, nadir günlerden biri. Finn'in B-roll çekimi yapması için mükemmel bir gün.

Eğer geçen hafta olsaydı, birlikte şehirde dolaşıyor, sonbahar esintisi Charles setini süsleyen yüksek akçaağaçları hışırdatırken ve yanık turuncu, koyu kırmızı ve yumuşak sarı yapraklar kaldırım üzerinde yuvarlanırken çekim yapıyor olurduk.

Ama bugün burası ve her şey farklı. Islak ağaç kabuklarının ve henüz karla örtülmemiş çimenlerin küflü kokusunu içime çekiyorum. Troy ve Luke'la birlikte arenaya gidiyorum ve sakin, mutlu ve olmadığım her şey varmış gibi davranmaya çalışıyorum. Charles Nehri'nde turistler kayıkla geziyor ve biz de Blizzard'ların arenasına ulaşana kadar onların yanında yürüyoruz.

Finn dün benimle tekrar iletişime geçmedi. Ben de bunu istiyordum.

Ne yazık ki bugün isteğe bağlı bir antrenman günü değil; bu akşam Colorado ile oynayacağız.

Tuğla ve cam yapı hiç bu kadar korkutucu görünmemiştir. Kalbim sıkışıyor ve midemde bir taş oluşuyor.

Finn'i görmeye gidiyorum.

Dün bana mesaj atan Finn, geri dönemeyeceğimizi söyledikten sonra bana mesaj atmayı bırakan Finn.

Elbette, o mantıklı bir insan. Bir nebze de olsa mantıksal muhakeme yeteneğine sahip olmasaydı ona aşık olmazdım ve birlikte olmamamız kesinlikle mantıklı.

"Güzel bir gün," diyor Luke, iyimser olmaya çalışarak. "Uh-huh," diyorum belli belirsiz.

"Gerçekten... güzel."

Luke bana sempatik bir bakış atıyor.

"Kahretsın," diyor Troy.

Luke kaşlarını çatır. "Dostum. Onu korkutmamamız gerekiyor."

"Korkmuyorum," diyorum çünkü Finn'i görme ihtimalinin vücuduma çılgınca şeyler yaptığını itiraf etmek istemiyorum. Muhtemelen bir on dokuzuncu yüzyıl insanı gibi bayılmadan günü atlatabilirim,

saçma bir şekilde sıkı korseli bir bakireydim ama emin değilim. NHL buzuna adım attığım ilk yirmi saniye içinde düşmeyeceğimi de düşünmüştüm. Belki onu gördüğümde ağırlıklarımı bırakırım ya da bir kürek makinesine falan girerim.

Yani, şüpheli ama bir şey olmadan günü atlatabileceğimden emin değilim.

Sanki arabasının yaklaştığını görebilecekmişim gibi nehrin diğer tarafına bakıyorum. Ama tek gördüğüm turistler, yerliler ve...

Kalbim sıkışıyor. "Kahretsin."

"O da onları görüyor," diyor Luke.

Paparazziler arenanın ön tarafında dolaşıyor. Kameraları bana dönük. Acaba çoktan fotoğraf çektiler mi?

Umarım yüzüm uygun bir şekilde mülayim görünüyordur. Çünkü Finn'in sonunda nasıl aklının başına geldiğine dair makalelerin yer aldığı dergilerde görmek istemiyorum.

Mümkün değil.

"Başka bir giriş olduğunu sanmıyorum?" Belli belirsiz soruyorum.

"Bazen tek yol içinden geçmektir," diyor Luke.

Troy, "Bence turist girişi daha kötü olacak," diyor.

"Nasıl-" Dudağımı ısııyorum, kendimden utanıyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor Luke güven verici bir şekilde. "Çok rahat. Bu da Finn'e onu umursamadığını göstermek için önemli bir özellik."

"Ona neyin eksik olduğunu göstermek için iyi bir kalite değil," diyorum, sonra geriliyorum. "Kusura bakmayın çocuklar. Bunu duymak istemezsiniz."

"Hayır, sadece çılgın bir zevkin olduğunu düşünüyoruz. Finn mi? Şu çirkin adam mı?" Luke birden bana "Komik bir şey söyle," dedi.

Troy, "Kalbi kırık bir adama baskı yapmanın yolu," diyor.

Luke kıkırdar.

Troy'un gözleri büyür. "Dostum."

Luke'un kıkırdaması yükselir. "Ha, ha, ha."

Göz kırpıyorum, sonra gülmeye başlıyorum. "O, o, o."

Luke Troy'a dirsek atar, sonra paparazzilere bakar. Troy göz kırıyor. "Ah."

Luke Troy'a tekrar dirsek atıyor.

Troy düz bir sesle, "İkiniz de çok komiksiniz," diyor. "Sizinle vakit geçirmeyi seviyorum çocuklar."

Hiçbirimiz futbolcu olmasak da Luke'un Troy'a çalım atmayı düşündüğüne eminim.

Luke, "Tamam, o zaman konuşma içeren hiçbir reklamda oynamamalıydın," diyor.

Troy ona ters ters bakıyor, sonra iç geçiriyor ve biz paparazzilere yaklaşırken kendi zoraki kahkahasını atmaya başlıyor.

Troy'un kahkahasının göz kamaştırıcılığına göre bir gelişme olduğundan emin değilim ama umarım fotoğraflarda daha iyi görünür.

Çünkü paparazziler fotoğraf çekmeye başladı. Deklanşörler tıklıyor ve dünya sarı renkte patlıyor.

Gerginlik içime işliyor ama her şey yolundaymış gibi davranıyorum, iyi, iyi, iyi.

Çünkü Finn'in herkesin içinde kalbimi söküp atmasından, sonra da tüm dünyanın bunu görüp yorum yapmasına izin vermesinden daha kötü olan tek şey, kalbimin en az benim kadar kırık olduğunu göstermektir.

Finn avukatına bizim için fesih kararını nasıl alacağını sordu. Kim bilir, avukatıyla görüşmesi için ona yalvardım. Tüm dünya biliyor ki, Finn Carrington'sız bir hayat ihtimali beni de aynı derecede rahatsız etmiyor. Tüm dünya biliyor ki, iki arkadaşım Luke ve Troy ile takılmaktan son derece mutluyum ve bu bir hikaye değil.

Bu en olgun, terapist onaylı eylem değil, ama açıkçası hiç umurumda değil.

Yüzümün dergi standlarına ve internete dağılmasını istemiyorum. Hayranlarımın Finn ve benim aramda ne olduğu hakkında spekülasyon yapmasını ve bazılarının her şeyin sahte olduğunu düşündüğünü okumak istemiyorum.

Öyle olsa bile.

Çünkü aynı şekilde gerçek duygular geliştirdim, ama bunu birine itiraf edecek olsaydım, sadece acıma ya da kahkaha alırdım.

Çünkü daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum.

Kendime engel olamadım çünkü Finn kelimenin tam anlamıyla muhteşem.

Troy ve Luke yanımda durarak beni fotoğrafçılardan koruyor. Sırtımı dik tutuyorum ve umursamaz görünmeye çalışıyorum.

Arenaya girdiğimizde rahatlıyorum, sonra Finn'i göreceğim yerin burası olduğunu hatırlıyorum.

Gün daha yeni başladı ve yorgunluğum beni çoktan tüketti, tıpkı Himalayalar'ın oksijensiz havasında ağır bir sırt çantası taşıyan ve aynı görevi tekrar tekrar yapmak zorunda kalacağının bilincinde olan bir hamal gibi.

Bu yüzden insanlar işyeri aşklarını tavsiye etmiyor. Bu yüzden ilişkimizi ilan ettiğimizde ekip yönetimi gergindi. Bizden daha yaşlılar ve ilişkilerin başarısız olduğunu görmeye daha alışkınlar.

Her ne kadar hiç başarısız olmayan bir ilişkim olmasa da, bir yanımda daha uzun süre birlikte olacağımızı düşünmüş olmalı. Belki de sonsuza kadar.

Ama en azından bir yılımız olur diye düşünmüştüm.

En azından bu kadar zaman kalacağından emindim.

Finn ve benim asla paylaşamayacağımız tüm öpücükleri, tüm samimi anları, tüm akşam yemeklerini, tüm öğle yemeklerini, tüm kahvaltıları, yan yana izlemeyeceğimiz tüm filmleri, buzdaki bir zaferden sonra birbirimizin bakışlarını ilk yakalayamayacağımız tüm zamanları düşünüyorum.

Gelecek önümde boş, sıkıcı, kasvetli ve korkunç bir şekilde uzanıyor.

Koridorda soyunma odasına, oradan da antrenman odasına doğru ilerliyoruz ve yanından geçtiğimiz birkaç kişinin yüzündeki acıma ifadesini görmemeye çalışıyorum. Şükürler olsun ki fotoğrafçılar burada değil, ama bu Troy ve Luke'un artık sessiz olduğu anlamına geliyor. Artık gülüyormuş gibi yapmıyorlar ve hava ağırlaşıyor.

Luke eğitim odasının kapısını iterek açar.

Finn içeride ağırlık kaldırıyor. Terden kayganlaşmış kasları her zamanki ilginç tavırlarıyla kabarıyor.

Yüzü asık ve sert.

Bakışları bana yöneldiğinde Finn'in içinde bir rahatlama oluyor ve yarım saniyeliğine her şey olması gerektiği gibi oluyor. Bana bakıyor, gülümsüyor ve ben kollarına atılmak istiyorum, böylece bir sonraki saniyede öpüşüyor ve soyunuyoruz.

Ama bunun yanlış olacağına dair tüm nedenleri hatırlamam sadece yarım saniye daha sürüyor. Yüzü donuyor, sonra kararıyor.

Kalbim hızla atıyor, tilki tarafından kovalanan ve umutsuzca havalanmaya çalışan bir kuş gibi.

Normalde koşu bandı adamı olmama rağmen, her bir oksijen molekülü gerilim yüklü kalın havanın içinde eliptik makineye doğru ilerliyorum. Beni takip etmiyor ve bakışlarımı ona kaydırduğımda yüzünü duvara dönmüş olduğunu görüyorum.

Bu bizim yeni normalimiz.

Diğerleri bize meraklı bakışlar atıyor ama bir şey söylemiyorlar.

Kırıldığımızı biliyorlar. Biz onların yanında değilken bizim hakkımızda konuşurlar.

Egzersize odaklanıyorum.

Ben sakinim. Ben bir gölüm ve altında bir yerlerde bir deniz canavarı olan Kuzey Avrupa türünden değilim. Hiçbir şey beni rahatsız etmez.

Bu yalanları zihnimde söylerken parmaklarım gıcırıyor, ama yeterince sık düşünürsem onlara inanacağım.

Biri boğazını temizliyor ve midem bulanıyor. "Finn, Noah. Lütfen benimle gelin," diyor Koç.

Tereddüt ediyorum.

"Şimdi," diye emrediyor Koç.

Finn'in şakakları titriyor ve yüzünü benden uzaklaştırıyor. Sırtı hâlâ düz, omuzları hâlâ dik ve Koç'la onu odadan çıkarken izlediğimi çok geç fark ediyorum.

Bakışlarımı başka yöne çevirmeye zorluyorum, çünkü bakışlarımın tekrar ona düşmesine izin verirsem, gözlerimi başka yöne çevirebileceğimden emin değilim.

Finn'in peşinden yürüyorum, bacaklarım aniden titriyor, aklım başımdan gidiyor. Kollarımı Finn'in sırtına dolamak ve onun şaşkın kahkahalarını, ardından da öpücüklerini duymak istiyorum.

Ama bunu yapsaydım, alacağım tek ses bir hoşnutsuzluk oflaması ve itici bir omuz silkme olurdu. Finn ve ben bittik. İmkansız hayal etmeme asla izin vermemeliydim.

Keşke beni uzak tutacak bir bahane bulabilseydim. Ani, çaresiz bir diş ağrısı mı? Hatırladığım kadarıyla büyük-

Ŗu anda teyzenin cenazesi mi var?

Ama çok geçmeden Koç'un ofisinin önündeyiz ve ty açık bıraktığımı ve küveti kapatmadığımı hatırlama Ŗansımı kaçırdım ve Luke ve Troy'un evine geri dönüp yangının ya da selin ilk önce neyi yok edeceğini görmeliyim.

Finn ile küçük bir odada olacağım.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Bir saat tik tak ediyor ve dışarıdan gelen ışık çok sert. Klima
Füzerime soğuk hava püskürtüyor. Noah ve ben Koç'un
odasında oturuyoruz.

Ofis. Bizi ayıran sadece birkaç santim. En fazla üç, belki iki.

Tam mesafeyi incelemek için bakışlarımı kaydırıyorum ama
muhtemelen Noah'nın kalçası dikkatimi dağıtıyor. Ne kadar kaslı
olduğuna hiç dikkat etmiş miydim? Başka kaç ayrıntıyı gözden
kaçırmışım? Parmaklarım seğiriyor, çaresizce Noah'nın üzerinde
geziniyor.

Koç Holberg boğazını temizliyor.

Dikkatimi ona veriyorum. Ensemde bir sıcaklık hissediyorum.
Her an yüzüm kızarabilir.

Son yirmi dört saatimi tekrar Noah'nın huzurunda olmayı
arzulayarak geçirdim ve şimdi nihayet buradayım ama Koç'la
oturuyoruz.

"Bugün size Isaiah'ın resmen emekli olduğunu söylemeyi
planlıyordum. Evde oturan bir baba olmak ve vücudunu daha fazla
riske atmamak istiyor. Ancak ikiniz hakkında daha önemli olan bazı
rahatsız edici haberler çıktı" diyor Koç Holberg.

Ben sessizim.

Noah sessiz.

"Şimdi, temsilcilerinizle konuştum, ancak ikinizden de duymam
gerekıyor, bu oyununuzu etkileyecek mi?"

"Hayır, efendim," diyor Noah.

Onu ilk kez konuşurken duyuyorum ve sesinin gürültüsü kalbimin
yerinden çıkmasına neden oluyor.

"Finn?"

Kocamın -Tanrım, ona eski kocam diyebilmem için boşanmamız
gerekıyor- sesini düşünmemem gerektiğini hatırlıyorum. Sesi
muhteşem olsa bile.

Başımı sallıyorum.

Koç Holberg'in gözleri kısıldı. Benim peşimde.

Noah'nın bakışlarını bir an üzerimde

hissediyorum ve kaskatı kesiliyorum.

Noah, "İkimiz de kendimizi takıma adadık," diyor.

"Taraftarlar hayal kırıklığına uğrayacak."

"Tekrar birlikteymişiz gibi davranmamızı ister misin?" Noah soruyor.

"Bu bir seçenek mi? Bunu kesinlikle yapmalıyız!" İlk defa içimde bir umut belirdi. Öne doğru eğildim. "Daireye geri taşınabilirsin ve her şey eskisi gibi olur."

Noah'nın gözleri açılıyor ve beni değerlendiriyor. "Bu..." Dudaklarını yalıyor. Adem elması hareket ediyor. Sonra bakışlarını kaçırıp Koç'a bakıyor. "Açıkçası, bu uygun olmaz."

"Neden? Daha önce de birlikteymişiz gibi davrandık! Ve herkes buna inandı!"

Acı, Noah'nın yüzünde gezinir. "Haklısın. Herkes inandı o."

Gözlerimi kırptırıyorum, sesinin neden titrediğinden emin değilim. İnsanların sesini duymamasını mı istiyordu? birlikte olduğumuza inanıyor musun? Ona doğru eğildim ve sesimi yumuşattım. "Sorun nedir?"

Noah aniden ayağa kalkar. "Koç, sizi temin ederim ki Finn de ben de profesyonel olacağız. Buz üzerinde farklı hatlardayız. Bu durum oyunlarımızı etkilemeyecek."

Sonra aniden ayrılır.

İçim içime sığmıyor ve kollarımı göğsüme doğru çekiyorum. Noah'nın neden bunu yapmak istemediğini anlamıyorum. Yani, biz iyi anlaşıyorduk. Ve bu kariyerlerimize yardımcı olacak.

"Ben de öyle yapardım," diyorum usulca.

Koç Holberg iç geçirdi. "Özür dilerim

Finn." Sessiz kaldım.

"Onu gönderebilirim."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, ağzım açık kalıyor. "Şu anda ikinci hatta."

"Ve sen hâlâ bizim önceliğimizsin, Finn. Sen daha uzun süredir buradasın. Gol atma konusunda bir geçmişin var. Bak, yaşadığın her şeyi anlamıyor olabilirim ama daha önce de ayrılıklar yaşadım."

İrkilmiş görünmeliyim çünkü gülümsüyor.

"Biliyorum, her zaman bir eş ve iki çocukla orta yaşlı olmadığım için şok edici."

"Bir zamanlar genç olduğumu biliyordum."

"Benim oğlum da senin yaşımda." Koç Holberg gururlu baba gülümsemesini takınıyor ve bana daha zor sorular sormayı hatırlamadan önce oğlu Oskar'dan ve şüphesiz onun çeşitli olağanüstü özelliklerinden bahsetmeye başlayacağını umuyorum. "Siz ikiniz çok genç evlendiniz. Oğlumun henüz biriyle evlendiğini hayal bile edemiyorum. Biriyle çıktığından bile emin değilim." Gülümseyerek başını sallıyor. "Kabul ediyorum, neden evlendiğinizi anlamadım ama Noah ile aranızda olağanüstü bir kimya olduğu açıktı."

Bakışlarımı ona çevirdim. Koç'un bu konuya gireceğini düşünmemiştim. "Hepimizi bir fabrikadaymışız gibi hissettiriyor. Yanan çelik.

Her yerde kimyasallar var. Rahatsız edici." "Fark etmemiştim."

"Sen aşık oldun ve belli ki Noah da seni sevdi." Göz kırpıyorum.

Hayır, bu doğru değil. Koç Holberg yanılıyor. Noah, en iyi yolun bu olduğunu açıkladıktan sonra planıma uydu. Ama evlenme teklif eden bendim, evlenmemiz için ısrar eden bendim. Noah evliliğimizin sadece bir yıllık olduğundan bahsetti.

Bu yüzden evliliğin iptali için bastırdım. Benimle birlikteymiş gibi davranmasını istemedim. Başka insanlarla deneyler yapabileceği özgür bir hayatı olsun istemez miydi? Neden benimle birlikte olmak istesin ki? Popüler bir NHL yıldızıyken? Dergi kapaklarında ve televizyonda?

Ama tabii ki Koç'a tüm bunları anlatamam. Noah ve benim ne kadar yalan söylediğimizi bilmesine izin veremem.

"Noah'yı dairemize davet ettim," diyorum sonunda. "O da hayır dedi."

Bunu söylerken sesim titriyor ve Koç'un kaşları çatılıyor. Tanrım, muhtemelen ilişki tavsiyesi vermek zorunda kalmayı hiç beklemiyordu.

Tavsiye verecek bir ilişki olduğundan değil. Noah lanet toplantıyı bile terk etti.

Belli ki yanımda olmaya dayanamıyordu. Aramızdaki iki buçuk santim onun için çok küçüktü. Belli ki daha büyük bir mesafeyi tercih ederdi. 2,5 mil gibi. Ya da 25 mil. Ya da... daha fazla.

Tanrım, ülkenin diğer ucunda olmamı mı istiyor? İki gün önce iyiydik. Nasıl bu kadar çok şey değişmiş olabilir?

"Ama fesih istemenin bir nedeni vardı, Finn." "Evet."

"Bu sürecin sızdırılmış olabileceğinden endişe etmediniz mi?"

Dudağımı ısırđım. Sanırım bu konuda endişelenmeliydim. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Koç kaşlarını çattı. "Finn, Noah'a boşanmak istediğini söyledin mi?"

"Um..."

Koç Holberg başını sallar. "Ben de sizin neslin mesaj ayrılıkları konusunda acımasız olduğunu sanırdım. Bu-"

Bana derin bir hayal kırıklığıyla bakıyor ama benim hissettiğim tek şey umut.

Noah'ın bu konuda bana kızgın olması mümkün mü? Süreci sızdırıp itibarımızı riske attığım için değil mi? Ama bunu istediğim için?

Ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim, Koç. Harika bir toplantıydı." Koç Holberg göz kırptı, ben de aceleyle çıktım.

• • • •

NOAH

Ben buna hazırım.

Bu normal gibi olacak. Finn ve ben birlikteyken normaldi yani. Buzun üzerine düşmek gibi normal değil.

Sinirlerimi yutuyorum ve buzu alıyorum.

Bir şeyler farklı ve kalabalığı taradığımda kalabalığın sessiz olduğunu fark ediyorum. Tezahürat yapmıyorlar. Ben Noah Fitzpatrick değilim, sevdikleri yıldız oyuncunun kocası. Onun yerine, sevgili yıldız oyuncularının ayrılmış kocası Noah Fitzpatrick'im ve benden nefret edip etmeyeceklerine henüz karar veremediler. Meraklarını ve hayal kırıklıklarını hissediyorum.

Çoğu insan romantizmimizi sevdi. Fısıldaştıklarını ve bizim bir reklam kampanyası olup olmadığımızı ya da Finn Fitzpatrick'in iptal ettirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamayacağı kadar korkunç, şok edici bir şey yapıp yapmadığımızı merak ettiklerini hissedebiliyorum.

Zihnimi iyi düşüncelerle dolduruyorum ve evlenmeden hemen önce Vegas'tayken Finn'in çaldığı olumlama müziğindeki bazı satırlar düşüncelerimde beliriyor.

Ben hallederim. Ben hallederim.

Siyah bir fiske görüyorum ve diske doğru acele ediyorum. Seyircilerin tezahüratlarına ve alkışlarına ihtiyacım yok. Finn'in kocası olduğum için burada değilim. Buradayım çünkü ben iyiyim.

Rakibimizden pakı çalıyorum ve Jorge'ye pas veriyorum. Buzun üzerinde kayıyor ve ben de peşinden gidiyorum, böylece o da bana geri pas verebiliyor. Buzda bir şey değişene kadar Colorado oyuncularından kaçarak pakı aramızda geçirmeye devam ediyoruz.

Bir şansım var.

Ve ben de onu alıyorum.

Pak kalecinin bacaklarının arasından kaleye giriyor ve ışık yanıp sönüyor.

Alkışlar patlıyor. Blizzards taraftarları çılgına dönüyor. Bu gecenin ilk golü.

Ben yaptım.

Başardım amına koyayım.

Şimdi 1-0 öndeyiz.

İçimde bir sevinç kabarıyor ve sıramız döndüğünde Finn'in bakışlarını yakalıyorum. Bana gururla bakıyor ve iki başparmağını kaldırıyor.

İçime bir şey yerleşti. Belki benimle evli kalmak istemedi ama o tanıdığım en iyi adamdı. Onu bu kadar iyi tanıdığım için şanslıyım.

Sonra hedefimi düşündüm.

Buldum.

Ben yaptım.

AHL'de Providence için oynarken o golleri ben atmıştım. Koç Holberg beni bu yüzden çağırdı. Belki de buraya tek başıma ait olabilirim.

Kalbim göğsümde mutlulukla atıyor. Finn'e golü anlatmak istiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ama Finn artık benim adamım değil. O bir takım arkadaşı. Koç'un ofisinde onunla vakit geçirmek korkunçtu. Eli yanımdaydı,

ama bana dokunmuyordu. Onun kokusu ve Tom Ford kolonyası etrafımda dolaşıyordu.

Vücudumdaki her hücrenin kafası karışmış, tüm rüyalarımın öznesinin neden bu kadar yakın olabildiğini, ancak bir rüya adamı gibi davranmadığını merak ediyordu.

Çünkü rüyalarımnda evliyiz. Rüyalarımnda mutluyuz. Görünüşe göre benim rüyalarım fantastik türden.

Luke ve Troy'un kutlama için beni bir spor barına götürmelerine izin verdim. Barda Troy, Evan ve Finn'in resimleri asılı ve Finn'in gülümseyen iki boyutlu yüzüne çok açık bir şekilde bakmamaya çalışıyorum.

Kadehler tokuşturuluyor, insanlar sohbet ediyor, yüksek sesli mutlu müzik çalıyor.

"Geldiler!" Birisi bağılıyor ve aniden elimize zorla içki tutuşturuluyor, kadınlar kirpiklerini kırıştırıyor ve daha fazla dekolte ortaya çıkarmak için askılı üstlerini ayarlıyor ve salon alkışlarla gürliyor.

Dar Blizzards tişörtü giymiş yirmili yaşlarında bir adam bana doğru yaklaşıyor. "Evliliğinizi duyduğuma üzüldüm."

"Ah, teşekkür ederim."

İri geyik gözlerini bana dikti. "Daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve o sertleşiyor. "Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," diyorum aceleyle. "Ben beklemiyordum..."

"Asılmak için mi?" Dudakları geniş bir sırıtışa dönüştü ve başka bir hayatta olsa çekici olabilirdi.

Ama bu hayat böyle ve kalbim Finn'le birlikte.

"Tatlım, Massachusetts'teki her eşcinsel ve biseksüel erkek artık bir hokey hayranı ve sen de yıldırınsın. Hazır olduğunda hayatına devam etmekte sorun yaşamazsın."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Sonra görüşürüz." Sesi kulağımda gümbürdüyor, sonra hızla uzaklaşıyor.

Luke yanımda kıkırdıyor. "O haklı."

"Kimseyle çıkmak istemiyorum," diyorum.

"Anlıyorum. Ben de anlamıyorum," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. Luke'un kalbi kırılmadı. Belki *de Bay Doğru'yu Ararken*'deki gibi flörtlerinin incelenmesini istiyordur.

Finn'in katılmasını bekliyorum ama bir saat sonra gelmeyeceğini fark ediyorum.

Bu kutlamayı onsuz yapmama izin veriyor. En sevdiği spor barında arkadaşlarıyla oturuyorum ve her şey yanlış geliyor.

Tanrım, onu özlüyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

F Annemle babamın yüksek ve göz korkutucu konağının merdivenlerini hızla çıktım. Annemin parlak çiçeklerindeki narin laleler ve güller

Siyah çiçek kutuları sağlam lahana ve mor lahana ile değiştirildi.

Aklıma annemin bu yarım mil içinde bulunan birçok mükemmel otel restoranından birinde, aynı derecede kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyor olabileceği geliyor.

Lütfen evde ol.

Kapının zilini çaldım.

Hizmetçi beni oturma odasına götürüyor. Dantel perdelerin arasından altın rengi ışık süzülüyor ve her şey tertemiz. Daha da önemlisi, annem evde. Daha da endişe verici olanı, şu anda ters ters bakıyor.

Annem kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı ve elindekileri bir kenara bıraktı.

New Yorker. "Arkadaşlığınızla beni onurlandırdınız."

"Sesin hoşnutsuz geliyor."

Kaşları daralıyor. Oh, evet. Bu onun hoşnutsuz yüzü. "Neden internette o çok tatlı kocandan ayrıldığını okudum?"

Yüzüm buruşmuş olmalı çünkü gözleri yumuşuyor ve hemen ayağa kalkıp beni kucaklıyor. "Oh, Finn."

Ona sarılıyorum. Benden daha kısa, çok daha ince, ama şu anda dünyadaki tüm güç ondan geliyor. Kesinlikle benden gelmiyor. Ve Noah, Noah gitti.

"Ne oldu tatlım?" diye soruyor.

Bana en son tatlım dediğinde ergenlik çağındaydım ve gözlerimi devirip bunun kesinlikle ben olmadığımı söyledim, artık değil. Ama şimdi hiçbir şey söylemiyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Noah ve ben birlikteydik ama artık değiliz. Kalbim ağrıyor, sanki bir oyuncu topu tam oraya fırlatmış gibi. Ama acım geçmiyor

Dinlenme, ibuprofen ve atletik antrenörümün dikkatli değerlendirmesi ile geçti.

Mümkün değil.

"Otursan iyi olur," diyor annem, beni kanepeye doğru götürürken. Etrafına bir göz attıktan sonra koltuğunun yanındaki masadan çayını alıp ellerime tutuşturuyor. "Yudumla. Daha iyi hissedeceksin."

"Çay Nuh'un yerini tutmaz anne."

Gülümsüyor. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum. Şimdi bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Um..." Noah ile aramızda çok fazla sır var ve ben her şeyi açığa çıkarmak istemiyorum. "Noah ve ben çabucak evlendik."

"Beni düğününe davet etmediğin için seni affettim canım."

"Hayır, yani tanıştıktan üç gün sonra evlendik."

Annemin kaşları yukarı doğru kalkıyor, sonra omuzları gevşiyor. "Ama birbirinizi önceden yıllardır tanıyordunuz? İnternette mi? Sizin kuşak böyle yapıyor, değil mi?"

Ben sessizim, o da dizimi sıkıyor.

"Utanılacak bir şey değil," diyor, utanmam gereken çoğu şeye böyle başlar, ama ben onu bu konuda aramıyorum. "Eski günlerdeki tüm o posta siparişi gelinleri düşünün. O günlerde doğru düzgün fotoğrafları bile yoktu. Seninse videon var." "Noah beni yıllarca internette takip etti," diyorum. "Ama *ben* bilmiyordum onu. Bunu daha az skandal görünmesi için söyledik."

"Oh." Annem geri çekildi, ağzı yuvarlandı. "Oh."

Bakışlarımı ona kaydırıyorum. "Dehşete mi düştün?"

Dudakları kıpırdıyor, sonra havalı bir şekilde, "Skandal gibi görünmemeye özen göstermen beni şaşırttı," diyor.

Gülmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse ses hoş değil ve annem küçük, kalkık burnunu kırıştırıyor.

"Madem yeni tanıştınız, neden onunla evlendiniz?"

"İşin içinde biraz alkol vardı ama..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İşin içinde ne kadar alkol olursa olsun kimseyle evleneceğimi sanmıyorum. Çekingenliğimi kaybetmeme neden oldu."

"Başlamak için pek çekingen değilsin." Kaşlarımı çattım. "Ondan gerçekten hoşlandım."

"Biliyorum, tatlım."

"Yani, ondan *gerçekten* hoşlandım."

"Çünkü onu seviyordun."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve odadan dışarı kaçıp kaçamayacağımı merak ediyorum, ikimiz de hiç burada değilmişim gibi davranabiliriz.

İçim yumuşacık ve nahoş, sanki ben dikkat etmediğim bir anda biri merdaneyle açmış gibi.

Noah'la duygularım hakkında konuşmadım, gerçekten. Daha fazla zamanım var sanıyordum. Bir yılım var sanıyordum. Onu birlikte ne kadar harika olduğumuza ikna etmek için bir yılım var sanıyordum.

"Sanırım haklısınız," diyorum sonunda.

"Elbette, haklıyım. Ben senin annenim. Yani ondan o kadar hoşlandınız ki üç gün sonra evlenmeye karar verdiniz?" Gözleri parlıyor.

"Temel olarak."

"Daha önce erkeklerle birlikte oldun mu?"

Başımı salladım. "Noah ile tanışmadan önce bunu hiç düşünmemiştim."

Ve bunu ancak evlendikten sonra düşündüm."

"Uygun olduğu için mi?"

"Çünkü o Noah'tı," kelimeler niyet ettiğimden daha öfkeyle çıkıyor ve gözlerimi kapatıp videolarımda her zaman tavsiye ettiğim nefes alma hareketlerinden birini yapıyorum. "Onunla tanıştığım andan itibaren tüm zamanımı onunla geçirmek istedim. Ona etrafı gezdirdim ve bir parti verdim." Ensemi kaşıyorum. "Bu pek iyi gitmedi."

"Bunu duymuştum. Boston hokey dedikodularının en tepesinde." "Evliliğin mantıklı olmadığını biliyorum."

"Kafa karıştırıcı olmalı."

"O zamanlar kafa karıştırıcı gelmemişti. Evlendikten sonra asıl endişem benden hoşlanmayabileceğiydi."

Annem homurdanıyor. Başımı çeviriyorum, o da daha nazik bir koklama deniyor. "O çocuk seni sevdi."

"Hayır."

Bana bakıyor. "Evet. Evet, yaptı. Kesinlikle."

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır, o gitti." Bakışlarımı kısıyorum. "Bana kafa karıştırıcı şeyler söylememelisin. Eminim bir ayrılıktan sonra, protokol bana diğer kişinin ne kadar korkunç olduğunu söylemen gerektiğini söylüyor."

"Bu durumda bana asi diyebilirsiniz."

İkimiz de gülüyoruz, çünkü annem Susannah Carrington pek çok şeydir ama kimse ona asi diyemez.

"Neden gideceğini sana söyledi mi?"

"Özgür olmamı istedi." Kaşlarımı çattım. "Bu çok saçma. Evliymişiz ve birbirimize aşıkmişiz gibi davranmak zorunda kalmamızı istemediğini söyledi."

"Eh, senin zekâ seviyende biriyle evlendin," diye mırıldandı annem.

"Ne dedin sen?"

"Sanırım biraz çaya ihtiyacım var. Boğazımda bir at var gibi görünüyor."

Ona sert bir bakış attım ama o bana verdiği çayı yudumlamakla meşguldü.

"Eminim Noah seni hâlâ seviyordur. Neden ona sormuyorsun? Hâlâ birlikte çalışıyorsunuz."

"Hayır."

Annemin gözleri büyüdü. "Neden olmasın, Finn?"

Sabır annemin en önemli özelliklerinden biri değildir. Ne de olsa fevri olmamın bir sebebi var. Sesindeki bıkkınlık notasında kıvranıyorum.

"Noah onunla evli olmak istemediğimi düşünüyor. Çünkü bu bir kazaydı. Onunla birlikte olmak istediğimi söyleyerek onurlu davrandığımı düşünüyor. Ve nedense buna karşı gibi görünüyor." Nefes alıyorum. "Bir fikrim var."

"Tanrı yardımcım olsun."

Ona sert bir bakış attım. "Hayır, bana yardım etmelisin. Lütfen?"

Annemin gözleri yumuşuyor. "Elbette canım. Şimdi bana planını anlat."

Ben de öyle yapıyorum.

Sonra kaşlarını kaldırıyor ve ben de ona istediğimin bu olduğuna dair güvence veriyorum.

Sonra hala Noah'a sahip olmadığımı ve tüm tartışmamın Vinnie'nin Stella'ya sürekli verdiği bazı çocuk kitapları kadar hayal ürünü olabileceğini hatırlıyorum.

Ama deneyeceğim.

"Anne," dedim. "Birlikte alışveriş yapabilir miyiz?"

Gözleri büyüdü. "Alışverişi severim. Alışveriş konusunda her zaman oldukça başarılı görünmüştür."

"Ben çok yetenekli bir adamım."

"Böyle tatlı, aptal bir çocuğu nasıl yetiştirdim?" Başını sallıyor.

"Peki nereye gidiyoruz? Bergdoff'a mı?"

"Bir yer önerebileceğini düşündüm." "Öyle mi? Erkek işlerinden pek anlamam tatlım."

"Bir kuyumcuya gitmek istiyorum." Gözleri dönüyor, sonra memnun bir ses çıkarıyor ve bana sarılıyor.

"Evet demeyebilir," diye uyarıyorum.

"Ama sonra, gidebilir de," diye fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum, ama onun gitmesini beklemediğimi de hatırlıyorum. Bizim için savaşmalı ve kazanmalıyım.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

N^{oah} *Bay Doğru'yu Aramak* televizyonda bangır bangır çalışıyor, neşeli tema şarkısı odanın içinde bilmem kaçınıcı kez zıplıyor.

Luke ve ben kanepede yan yana oturmuş, patlamış mısırlarımızı yerken yakışıklı veteriner romantik bir akşam yemeğine iltifat ediyor, yemek arkadaşı her yemekte değişiyor.

Troy kapı aralığından boğazını temizler. "Bu kadar yeter. Bu şarkıyı bir daha dinleyemem."

Luke ve ben bakışlarımızı ona doğru kaydırıyoruz. Troy kollarını kavuşturuyor ve yüzü, az önce büyük bir mağlubiyet almış bir takımdan farklı olmayan bir ifadeye bürünüyor.

"Dostum, AirPods'unu mu kaybettin?" Luke'un yüzünde gerçek bir endişe ifadesi beliriyor.

"Noah'nın zamanını *Bay Doğru'yu Aramak* adlı bir programı izleyerek geçirmek istemeyebileceği aklına geldi mi Luke?"

"Um..." Luke kaşlarını çatır. "Gerçekten mi? Yani, hafif ve komik ve havalı randevulara çıkıyorlar... Noah neden izlemek istemesin ki?"

"Belki de Noah Bay Doğru'yu bulduğunu düşündüğü için ve..." Troy muhtemelen korkunç bir şey ifade eden bir el hareketi yapar.

"Bizim için sihir gösterisi mi yapıyorsun?" Luke soruyor.

Troy kaşlarını çatır ve parmaklarını serbest bırakır. "Hayır. Sadece bu gösterinin uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Mükemmel bir adamı gösteriyor. İyimser! Ve randevular süper havalı."

"Bu gösterir a yakışıklı adam ile yirmi kadınlar kendilerini ona doğru fırlatıyorlar."

Luke'un teni yeşil bir renk alıyor ve eminim benim solgunluğum daha kötüdür. Finn artık herkesle çıkabilir.

Troy benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Finn yine biriyle mi çıkıyor? Bu yüzden mi bara gelmedi? Bara gelmek istediğini sanıyordum.

ama Finn hakkında daha önce de yanılmıştım.

Midem çalkalanıyor ve birden güzel sarışının Bay Doğru'ya kirpiklerini kırıştırtmasının komik bir yanı kalmıyor.

Luke uzaktan kumandayı kapar ve televizyonu kapatır. Ağlayan sarışını geri getirmek için bir peynir kursu ekleyip eklemediklerini asla bilemeyeceğiz. "Arenaya gitmek ister misin?"

"Hayır. İzin günlerimiz pek sık olmuyor. Dünyanın en iyi şehirlerinden birinde yaşıyoruz. Hadi gezelim. Yürüyüşe çıkalım."

"Sanırım bunu yapabiliriz." Luke dudaklarını büzüyor, sonra gözleri parlıyor ve sesinin temposu hızlanıyor, "Gelecek ay Boston'a geldiğinde *Bay Doğru'yu Aramak*'ın Noel *versiyonunda* hangi tarihlerin olacağını tahmin etmeye çalışabiliriz!"

"Uh, evet. Sanırım bunu yapabiliriz." Troy'un bakışı, diğer takımların bizimle oynamak zorunda olduklarını fark ettiklerinde bakmalarını umduğumuz gibi acıya dönüşüyor. "Bay Doğru kim olacak?"

"Başarılı bir doktor olması gerekiyordu ama o vazgeçti. Görünüşe göre, aşkı kendi başına bulmuş."

"Gerçekten de çok zeki biri olduğuna dair bir işaret," diye düşünüyorum.

"Evet." Luke ve ben düşünceli bir şekilde başımızı sallayarak orta mesafeye bakıyoruz.

"Yani henüz bir Bay Doğru'ları yok mu?" Troy'un gözleri parlıyor ve birden ne düşündüğünü anlamak kolaylaşıyor.

Luke'un haberi yok. "Şovla ilgilenmediğini sanıyordum." "Sadece insanların programa nasıl katıldığını merak ediyordum."

Sırıtiyorum. "Web sitesini kontrol edebiliriz Troy. Belki bir başvuru formu vardır."

Troy başını sallıyor ve gözleri dans ediyor. "Evet, kulağa eğlenceli geliyor."

"Çok tuhafsiniz," diyor Luke. "Neden kıkırdadığınızı anlamıyorum."

"Hadi dışarı çıkalım," dedim. "Bakalım programda nereye gideceklerini bulabilecek miyiz?"

Troy telefonuyla oynarken bana göz kırpmıyor. "Boyun kaç Luke?" Troy soruyor.

"Altı ayak üç. Neden?"

"Sadece hokey amaçlı merak ediyorum."

Newbury Caddesi'ne doğru yürürken gülüyoruz. Yol bizi Halk Bahçeleri'ne götürüyor ve kuğu tekneleri

Göl. Öğrenciler ve tatildeki işçiler bahçelerde geziniyor ve artık ilkbahar ya da yaz olmasın ve en iyi çiçekler artık orada olmamasına rağmen, sonbahar renkli krizanterler uzun sıralar halinde çömeliyor.

Sonunda Newbury Caddesi'ne giriyoruz. Eşit sayıda insan kaldırımlara akın ediyor, tasarım mağazalarının vitrinlerine aval aval bakıyor. Birkaç kişi bize el sallayıp "Bastır Blizzardlar!" diye bağırıyor.

Boston'ı seviyorum.

Ama sonra gülümsemem kayboldu.

Kıvrık altın sarısı saçlı ve tanıdık yürüyüşlü bir adam bir mağazaya girerken gülüyor.

Bir kadınla.

Yüzünü göremiyorum ama kalbim şimdiden dönmeye başladı.

Şimdi de alışverişe mi gidiyor? Perişan görünmüyor. Neden olsun ki? O özgür.

Yumruklarım sıkılıyor. Finn'in ne yaptığı beni ilgilendirmez. Mutlu olduğu için mutlu olmalıyım. Aslında mutluyum. Gerçekten.

Sertçe yutkunuyorum ve Luke'a dönüyorum. "Biliyor musun, Boston Common'da bir şeyler çekeceklerinden neredeyse eminim. Oraya gitmek ister misin?"

"Kesinlikle!" Luke mutlu bir şekilde söylüyor.

Kalbim acısa da yüzüme en parlak gülümsememi yapıştırıyorum. "Hadi gidelim."

Sonra hızlı bir tempo tutturuyorum çünkü Finn'in beni görmesini istemiyorum.

• • • •

FINN

Yağmur Koç Holberg'in tavandan tabana geniş pencerelerini dövüyor ve gökyüzü kasvetli bir griye bürünmüş durumda. Dışarıda birkaç kişi koşuşturuyor, başları aşağıya dönük, ana renk parkaları parlıyor. Koç parmaklarını masasına vuruyor. Ritminden mutsuz olduğunu anlıyorum ve ona döndüğümde kaşları aşağıya doğru inmeye devam ediyor. İsveçli bir melankoli ve umutsuzluk içinde. Sonunda iç geçiriyor. "Bu berbat bir fikir."

"Her gün Noah'ı seçiyorum. Bunu bilmesini istiyorum."

"Biliyorsunuz, evlenme tekliflerinin çoğu özel olarak yapılır. Bir keresinde restoranda yapılan bir evlenme teklifinin ters gittiğini görmüştüm ve bahse girerim teklif sahibi bir daha o restorana gitmemiştir."

Çekiniyorum.

"Etrafta yüz müşteri vardı. Buna kaç kişinin tanık olacağını biliyor musunuz?"

"Biliyorum," diyorum.

"Diğer restoran müşterilerinin bu adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ama bunlar sizin kim olduğunuzu bilen insanlar. Sizi takip edenler. Hatta bunun için iyi para ödediler."

"Biliyorum."

"Ve eğer iyi gitmezse..."

Zor yutkunuyorum. Koç Holberg iyi gitmeyeceğini düşünüyor gibi. Onu suçlayamam.

"Bak. Noah'yı seviyorum," diyorum.

Koç Holberg'in sert mavi gözleri yumuşuyor ve normalde olduğundan daha az çivili miğferi ve kılıcını kaybetmiş bir Prusya askerine benziyor. "Beni öldürüyorsun."

"Ve bunu bilmesi gerekiyor."

"Eminim bunu Noah'ya daha önce de söylemişsindir," diyor Koç gülerek. "Yani, hiçbir çiftin bu kadar sevecen olduğunu görmemiştim."

Kahkahasına

katılmadım. Keşke ona

söyleseydim.

"Finn? Ona söyledin mi?" Koç'un gözleri kısıldı. Adam benim peşimde. Ama Blizzard'ların koçu olmasının bir nedeni var. Onu Stockholm'ün pastel binalarından ve Arnavut kaldırımlı sokaklarından buraya kadar sürüklemelerinin ve ona her türlü parayı vaat etmelerinin bir nedeni var. Bu takımı bu kadar büyük başarılarla taşımasının bir sebebi var.

"Evlendik," diyorum.

Zayıf bir cevaptı ve hâlâ Koç'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Her şeyi itiraf etmek istemiyorum. Ona değil. O Noah'ın patronu ve Vegas kaçamağımızla ilgili gerçeği kimsenin bilmesini isteyeceğini sanmıyorum.

Koç iç çekti. "Bunu onaylayamam."

Öne doğru eğildim, çaresizliğimi yutkunararak bastırdım, mantıklı görünmeye çalıştım. "Noah beni seviyor. Tüm ilişkimiz göz önündeydi ve evlenmeye ilk karar verdiğimizde tüm bunları düşünmüyorduk."

"Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi düşünüyordunuz."

"Evet." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Noah, evliliğimizi bitirip daha sakın bir hayat sürme ve normale dönme seçeneğine sahip olduğumuzda bile onu seçeceğimi bilmeli. Her zaman onu seçeceğim."

"Ya işe yaramazsa?" "Ya işe yararsa?"

Dudakları kıvrılır ve yüz hatlarında düşünceli bir ifade oluşur.

"Ayrıca. Hayranların ne kadar heyecanlanacağını bir düşünün."

Koç, kabul ettiğini ağzından kaçırmamak için dudaklarını bastırıyor.

"Ben de en iyi oyuncularınızdan biriyim," diyorum, bunu ona hatırlatmam gerekirse diye. Bu kartı kullanmaktan hoşlanmıyorum ama bu önemli.

"Peki bu seni mutlu eder mi?" "Beni mest ederdi."

Koç Holberg iç çeker. "Bunu düşüneceğim. Şu anda verebileceğim tek söz bu."

"Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Mutlu düşünceler."

Koç'un ofisinden toplantının başarısından emin olmadan çıkıyorum.

İçimde bir gerginlik var.

Masaj odasına giriyorum ve Noah ile buraya gizlice girdiğimiz zamanı hatırlamamaya çalışıyorum. Noah'ın anıları bu binanın her yerinde.

Masaj için uzandım ve Noah'ın dokunuşu için acı çekiyorum. Bu işe yarayacak. İşe yaramak zorunda. Onu çok özlüyorum.

Masaj odasından çıktım ve neredeyse Noah'ya çarpıyordum. Gözlerim onu içine çekti. Teni pembeleşiyor.

"Nasılsın?" diye sordum.

Dişlerini sıkıyor ve bakışları benim olmadığım her yere sığıyor.

"Tamam."

Göz kırpıyorum.

Bu pek de harika bir konuşma sayılmaz.

Geçen geceki maçta, galibiyet golünden sonra bir anı paylaşmış gibi hissetmiştim. Ama şimdi gözlerime bakmıyor ve sanki öfkesini dizginlemek istercesine çenesini kapatmış durumda.

İyi değil.

İlk konuşmamızın farklı olacağını hayal etmiştim. Konuşmalar, kırılmış kelimeler değil. Utangaç gülümsemeler, pembe kızarıklıklar ve uzun kalkık kirpiklerin arasından bana bakan yeşil gözler olacağını hayal etmiştim.

Ama Noah gülümsemiyor, kızarmıyor ve bana bakmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Belki de Koç haklıydı.

Belki de bu geceki plana devam etmek korkunç bir hata olurdu.

Ama Noah masaj odasına girdiğinde ve ben koridorda yalnız kaldığımda, elimi cebime sıkıştırdığım küçük kadife kutuya bastırıyorum.

Yapılacak en doğru şey denemek. Noah'a tamamen, umutsuzca aşığım.

Tek umudum bu gece kalbimin sonsuza dek kırılmaması.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Noah Finn'in varlığında kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Onu masaj odasına çekmemek için elimden geleni yapıyorum. dolabı tedarik et, onu açıkta öp.

Bir zamanlar nasıl kayılacağını bilmiyordum. Vücudum Finn'i görmezden gelmeyi öğrenecek. Bu sözleri sadece kendi kafamın içinde söylemiş olsam da yalan gibi geliyor. Finn'i unuttuğum, onun varlığının artık hücrelerimi, mitokondrilerimi ve ruhumu ateşlemediği bir gün, günlerin en korkuncu gibi görünüyor.

Gün ilerliyor, ama sonunda buzun üzerindeyiz.

Luke ve Finn gol atıyor. Luke arkadaşım olmasına rağmen, bu gece bara gelmeyeceğime yemin ediyorum. Finn'in galibiyeti kutlamasını istiyorum.

Dahili hoparlörden bir ses geliyor ve spiker "Lütfen bu şarkıdan sonraki son etkinlik için yerinizde kalın" diyor.

Mırıltılar duyuluyor. Bu olay planlanmamıştı. Kaşlarımı çattım. Burada ünlü biri mi var? Bir politikacı mı?

"Neler oluyor?" Luke'a sordum.

"Emin değilim."

Bacaklarımı sabırsızca oynatıyorum. Gitmek istiyorum. Tam bunu yapıp yapamayacağımı düşünürken Finn ayağa kalkıyor. Gidiyor mu?

Keşke onun özgüvenine sahip olsaydım ve olayların dışında kalabilseydim. Keşke burada kalmak zorundaymışım gibi hissetmeseydim.

Finn umursamaz bir şekilde gülümser. Adam mutlu ve heyecanlı görünüyor. Ve bu harika. Gerçekten harika.

Kötü bir şey olmasını hiç istemiyorum. Kalbim sanki biri onu buzun üzerinde kazımış gibi, sanki iki yüz küsur kaslı adamın tekrar tekrar vurduğu disklerden biriymiş gibi çığ.

Birdenbire oturup takım yönetiminin şimdi olmasına karar verdiği şeyi beklemek istemedim, bu yüzden ayağa kalktım ve Finn'i takip ettim, yedek kulübesindeki diğer oyuncuların şaşkın bakışlarını görmezden geldim.

"Nereye gidiyorsun?" Luke soruyor.

"Geri geleceğim."

Luke göz kırpmıyor ama ben çoktan yanından geçip gitmişim. Patenlerimin üzerinde sendeliyorum. Onlarla yürümek çok saçma, sanki yeniden iki yaşındaymışım gibi.

Ama Finn'i bulmak istiyorum, o yüzden devam ediyorum. Ne yaptığını görmek istiyorum.

Tünele giriyorum, sonra onu görüyorum.

Gözleri açılıyor ve ellerini telaşla ceplerine sokuyor. Mutlu yüzü endişeli bir hal alıyor ve ben buna sebep olduğum için nefret ediyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Buradan çıkmak istiyorum. "Noah? Nereye gidiyorsun?"

"Neden herkes bana bunu soruyor?"

Kaşlarını çattı. "Noah... Hadi piste geri dönelim." Surat astım. "İstemiyorum."

Gözleri yumuşar. "Gel, bebeğim."

Sevgi sözcükleri beni sarsıyor. Çılgınca bir an için, bedenim onun bunu kastettiğine inanıyor. Ama tabii ki öyle düşünmüyor.

"Evliliğinizi iptal ettirmeye çalışıyordunuz."

Cildi kırmızı bir renge bürünüyor ve tünele doğru bakıyor. "Oraya geri dönmeliyiz."

"Hayır." Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor ve ters ters bakıyorum. "Bunun hakkında konuşmamız gerek. Bu çok önemli."

"Biliyorum..."

ama..." "Burada

kimse yok."

"Ama biz orada değiliz."

Arenadan müzik sesi geliyor. Romantik bir şey ve Tanrım, romantik bir şey gibi hissetmiyorum. "Bu şarkıyı dinlemek istemiyorum."

Finn'in teni beyazlaşıyor ve sanki forması onu boğuyormuş gibi bir parmağını boynunda gezdiriyor. "Bu şarkıyı sevdiğini sanıyordum."

"Yaptım, ama şimdi..."

"Şimdi mi?" Finn umutsuzca yüzümü tarıyor ama ne bulmayı beklediğinden emin değilim.

"Bana şunu hatırlatıyor..."

"Ne?" Finn açık bir pası kapatan bir defans oyuncusu gibi aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve ben geri adım atıp duvara çarpıyorum. "Bu sana neyi hatırlatıyor?"

"Biz." Sesim titriyor ve dudakları tam karşımda duruyor. Etli ve ona aitle ve ben onlara bakmak istemiyorum. İstiyorum ki...

Onu öperim.

İsteyerek yapmadım. Gerçekten değil ve o da şaşkınlıkla nefesini tuttu. Belli ki beni şimdi öpmek beklediği son şeydi.

Ama sonra beni sıkıca kavırıyor ve beni öpüyor. Terden kayganlaşmış yüzümü elleriyle kavırıyor ve her dudağımı emiyor, dilimi emiyor. Dillerimiz umutsuzca birlikte hareket ediyor. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, çünkü bu onu son kez bana doğru bastırılmış hissedişim mi bilmiyorum. Onu öpmemem gerektiği halde onu sıkıca kavırıyorum.

Bunların hepsi yanlış.

Geri çekiliyorum, ama kalbim itiraz ediyor, acı zaten dayanılmaz ve onu daha fazla öpüyorum, daha fazla, daha fazla. Onu çeviriyorum, böylece tünelin duvarına doğru bastırıyorum.

Onu hissetmeliyim. Çaresizlik içimi kemiriyor. Onu istiyorum. Onu arzuluyorum. Onu arzuluyorum. Sikim ona karşı kabarıyor ve sertleştiğini hissediyorum.

Tanrım.

Beni hemen becermesini istiyorum. Ya da yere yatıp onu ağzıma almak istiyorum. Onu hissetmek istiyorum. Tekrar bir olmamızı istiyorum.

"Masaj odasına gidebiliriz." Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve o da sertleşiyor.

Hemen kelimeleri geri alabilmeyi diledim.

Finn beni o kadar ani itiyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum.

Ve paten giydiğim için neredeyse ayaklarının dibine düşüyordum.

Fark etmedi.

Bakışlarına karşılık vermiyor. Onun yerine duvara bakıyor, sanki dudaklarımızın birbirine değmesinden dehşete düşmüş gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bunu yapmak istememiştim."

Finn sonunda sıkılmış dişlerinin arasından "Sorun değil," diyor.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum tekrar.

Yüzünü buruşturuyor ve derin bir nefes alıyor. "Oraya gitmemiz gerekiyor."

"Ben Üzgünüm." I Mırıldan. "I Biliyorum
sen Yapma. önemsiyorum. Ben... çocukça
davranıyorum."

"Umurumda," diyor Finn kararlı bir şekilde. "Kesinlikle."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Aptalmışım. Sanki gerçekten evliymişiz gibi hissettim."

"Peki hoşuna gitti mi?" diye dikkatle sorar.

"Hayır!"

Finn'in yüzünü acı kaplıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Birlikte olmamızdan hoşlandığını sanıyordum. Her gece benimle eve gelmeyi sevdiğini sanıyordum. Sabahları birlikte olmamızdan ve şehri keşfetmemizden hoşlandığını sanıyordum."

"Uyandığım ve keşfettiğim anlamına geliyorsa hayır..." Başımı sallıyorum. "Bunun bir önemi yok. Ben iyiyim. Özür dilerim. Gerçekten."

"Bebeğim..."

"Bana bebek gibi davranma," diyorum. "Nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." "Acı veriyor, değil mi?"

I rulo benim Gözler. "İyi Tahmin et. Sen gerekirvar
olmuştur film izlerken falan dikkat ediyordun."

Göz kırpmıyor. "Bu sen değilsin."

"I tahmin et Ben altında stres," I mırıldandım. "I
gerekirsen için transfer edilecek."

Yüzü daha da soluyor. "İstediğin bu mu?"

"Seni görmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa!"
Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor ve Finn sığıyor.

"Beni görmek istemiyor musun?" sesi titriyor.

"İşe yaramaz," diyorum sefilce.

"Yani birbirimize karşı oynayabileceğimiz iki ya da üç oyun senin için yine de çok mu fazla olacak?" Geri çekiliyor ve gözleri normalden daha geniş. Onlara sonsuza kadar bakmak istiyorum. Onun yerine gri boyalı zemini inceliyorum. Yani aynı şey değil.

"Çünkü seni her yerde görüyorum," diyorum kederle. "Gözlerimi kapattığımda sen oradasın. Ve Tanrım, gözlerimi kapatmadığımda bile buradasın."

"Öyle mi?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve i ç i m i bir kızgınlık kaplıyor.

"Bu konuda kendini beğenmiş görünmene gerek yok."

Sonra, sinir bozucu bir adam olduğu için gülmeye başlar. "Bu gülünecek bir şey değil!"

Surat astım.

"Sadece mutluyum," diyor kahkahalar arasında.

"Sana kalbimi kırdığını söylüyorum!" Haykırıyorum. "Ve sen mutlusun!"

"Uh-huh."

Ona bakıyorum. Çenem düşüyor ve yanakları daha önce olduğundan daha kırmızı bir renk alıyor.

"Bu muhtemelen kulağa kötü geliyor."

"Evet." Gözlerime sıcak bir şeyler batıyor.

Oh, hayır.

Onun önünde ağlamayacağım. Kesinlikle ağlamayacağım. Zaten onun önünde kustum. Aşağılanma listeme bunu eklememe gerek yok. Sanki bir yerlerde Finn'in önünde kendimi utandırmamın tüm yollarını gösteren bir liste varmış da ben ona ulaşmalıymışım gibi.

"Hadi buza geri dönelim," diyor Finn yumuşak bir sesle. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. "Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyorum."

"O zaman öyle davranmayacağız."

Bir kolunu omzuma doluyor ve bizi ilerletmeye çalışıyor ama ben duruyorum.

"Katılmamıza gerek yok, değil mi?"

"Şey..." Finn sertçe yutkunuyor ve ben Adem'in elmalarının sanıldığından çok daha çekici olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. "Var."

"Bu bir hokey maçı değil. Sadece aptalca bir olay."

Finn yüzünü buruşturdu.

Tünelde ayak sesleri duyuluyor.

"Finn, Noah!" Koç'un sesi gürlledi ve birbirimizden ayrıldık. "Hepimiz sizi bekliyoruz!"

"Üzgünüm, Koç," diyor Finn. "Yola çıkıyoruz."

"Şimdi!"

Finn elimi tutuyor ve Koç'a doğru koşuyoruz.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Noah Finn ve ben tünelin sonunda görüldüğümüzde Koç başını sallıyor. "Aptallar."

Kaskatı kesildim. Koç, Finn ve ben bütün bu olayı geciktirmişiz gibi davranıyor.

Bakışlarımı Finn'e kaydırıyorum ama o titriyor.

Finn asla titremez. O Bay Ukala'nın ta kendisi.

Her neyse. Yedek kulübesindeki diğer oyunculara katılmak için döndüm. Koç boğazını temizledi. "Buzun ortasına gidin."

"Ne?" Ona göz kırpiyorum.

"Beni duydun." Soluk mavi gözleri daralıyor ve sanki kafa karışıklığının nedeni buzun ortasının ne anlama geldiğini bilmememmiş gibi işaret ediyor. "Oraya doğru kay. Bu yeterince gecikti. Sen, Finn, şimdi git."

Finn'e bakıyorum ama yüzü asık ve endişeli.

Tüm salonun önünde bize bağıracaklar mı? Hayır, hayatta olmaz.

Finn'in endişelenmesi için bir sebep yok.

"Herkes geliyor mu?" Yedek kulübesine baktım. Takım arkadaşlarımız hâlâ orada oturuyor.

Finn, yüzündeki gergin ifade devam etse de, "Gidelim Noah," diyor. Sanki idama gidiyormuş gibi paten kaymaya başlar.

"Her şey yoluna girecek!" Arkasından sesleniyorum.

Gerildi, sonra arkasını döndü. Kayıyorum ve ona katılıyorum.

"Ne olursa olsun," diyorum nefesimin altında. "Bu sadece biraz medya."

"Evet."

Pek güvende görünmüyor.

Yanında kayıyorum, yakışıklı ve kasvetli yüzüne bakıyorum. Çenesi titriyor.

Buzun ortasına ulaşıyoruz ve birisi Finn'e bir mikrofon uzatıyor. Belki de Finn'in buraya gelmesinin bir sebebi vardı.

Buz. Suçluluk duygusu içimde alevlendi. Ama neden iyi olduğumdan emin olmak ve beni yanında getirmek için zahmet etti?

Belki de beni buzda yanında istemiyordur. Sorun bu mu? Ama Koç ayrıldığımızı biliyor.

Kafa karışıklığı içime çöküyor ve Finn'e bakıyorum. Bunca zaman sonra bakışlarımın hâlâ önümdeki parlak ışıkların onun yontulmuş elmacık kemikleriyle bulunduğu noktaya gitmesinden nefret ediyorum. Altın sarısı bukleleri şimdi terden kayganlaşmış ve bazı teller alnına yapışmış. Onları düzeltmek istiyorum ama kameralar üzerimizde ve artık onun saçlarını düzeltmek bana düşmez.

Acaba maçta aldığı darbeler düşündüğümde daha mı güçlüydü, çünkü titriyor gibi görünüyor ve nefesi daha sık aralıklarla puf puf çıkıyor. Soğuk hava tenime yapışıyor, terli maçıktan sonra daha da rahatsız edici.

Finn mikrofona "Herkes merhaba," diyor ama bakışları benden ayrılmıyor. "Muhtemelen bu etkinliğin ne olduğunu merak ediyorsunuz. Kısa olacağına söz veriyorum."

Sonra garip bir kahkaha atıyor ve yemin ederim seyircilerin yaltaklandığını hissedebiliyorum. Bazıları yer değiştiriyor ve sanki herkes aynı anda eşine şikâyet ediyormuş gibi salon gürliyor ve insanlar hareket etmeye başlıyor. Arenadan çıkmak için merdivenlerden yukarı doğru yürüyorlar ve Finn'in dehşet dolu bir bakış attığını görüyorum.

Sahipleri izliyor mu? Tanrım, bu da ne? Koç Holberg buna neden göz yumdu? Belki de yaşam boyu başarı ödülünü duyurmak istiyordur? Ya da yeni bir yardım girişimi? Finn'in bunu sunması için neden davet edildiğini anlayabiliyorum. Konuşmada iyidir.

Ya da en azından, *genelde* konuşmada iyidir.

Şimdi berbat durumda. Zarif bir NHL oyuncusundan çok yeni doğmuş bir tay gibi.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek."

Finn'in gözleri yumuşar. "Doğru. Bazılarınız Vegas'ta bir oyun kazandıktan sonra Noah Fitzpatrick ile evlendiğimi biliyor."

Birdenbire havayı içime çektim. Düşünümüzden bahsetmesini beklemiyordum. Bunu neden söylüyor ki?

Boşandığımızı halka açıklamaya mı çalışıyor? Bu bir halkla ilişkiler kurnazlığı mı? Çünkü neden benimle iletişime geçilmedi?

Bu mu? Bunu halka yüz yüze anlatmaya çalışırken yanlış gidebilecek milyonlarca şey var. Yani, bu onların işi değil. Ve Finn garip bir şekilde gergin bir enkaza dönüşebilir ki şu anda olan da bu gibi görünüyor.

Biri ona bunu yaptırdı mı? Elinde bir mikrofon varken ona ne yaptığını soramam, ancak bu düşünce kesinlikle aklıma geliyor.

Ev sahibinin locasına baktım. Tanaka'nın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade var ve bakışlarımı Koç Holberg'e çeviriyorum. Dehşete düşmüş ve endişeli görünüyor. Evet, bir gelişme yok. Sonra bakışlarımı kafası karışmış görünen oyunculara çeviriyorum.

Bazıları fısıldaşıyor. Troy nedense öne doğru eğiliyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

Hah. Finn'e düşündüğüm kadar yakın değil mi? Belki de garip bir kaleci olayıdır.

"Ama bazıları o evliliğin iptali için uğraştığını da biliyorsunuz," dedi Finn.

Herkes öne doğru eğiliyor ve bacaklarım sallanıyor. Kalbimin yere düşmesini engellemek için bedenimin yapabildiği tek şey bu.

"Bunun için herkese bir özür borçluyum. Ama asıl özür borçlu olduğum kişi kocamdır."

Bütün haberlerde bu olacak.

Bu düşünce aklıma geliyor ve kalbim hızla çarpıyor. Hayır, bu hiç iyi değil.

Buzun içine batmak istiyorum. Kendimi panolara fırlatıp köşeye sıkışmak ve temizlik görevlileri beni sürükleyene kadar dışarı çıkmamak istiyorum. Finn herkese benimle olan evliliğinin kötü olduğunu açıklarken, ben filme alınırken buzun üzerinde durmayı kesinlikle istemiyorum.

Tabii...

Aklıma bir fikir geldi ama çok saçma. Hayır, bunu umut etmeyeceğim.

Kalbim aynı şekilde çarpıyor.

Finn'e kararsızca bakıyorum ve kendime imkânsız umut etmemem gerektiğini söylemeye çalışıyorum.

Tanrım, onu asla unutamayacağım. Belki de hayattaki amacım, birlikte olsak da olmasak da onu sevmektir. Ve belki de bu iyidir. Belki de bu yüzden bu dünyadayım.

Finn mikrofona, "Evliliğimin iptalini istedim," deyince irkildim.

Bunun Finn'in en sevimli anı olmadığını söylemeliyim.

Açıkçası, bunu ummakla kesinlikle aptallık etmişim.

Sanki istemediği bir şey söylemiş gibi, sanki yüzümde hoşlanmadığı bir şey okuyormuş gibi gözleri açılıyor.

Evliliğin feshi isteğini tüm dünyaya duyurduğunda hevesli mi görünmeliydim?

"Ama bunun nedeni ilişkimize birbirimize bağlı olarak başlamak istemememdi. Yani..." Finn bir elini altın sarısı buklelerinin arasında gezdiriyor. "Bunu yanlış söylüyorum. Özür dilerim. Demek istediğim şu. Noah, benimle evlenir misin? Gerçekten?"

Gözlerimi açtım.

Ona bakıyorum.

Ama belki de yanlış duymuşumdur. Ayaklarımı kaydırıyorum ve patenlerim buzun üzerinde sıyrılıyor.

İşitme güçlüğü çektiğimi sanmıyorum ve kesinlikle şizofrenik işitsel yanılsamalara yatkın olduğumu düşünmüyorum... Ama Finn söylediğini sandığım şeyi mi söyledi? Yoksa başka bir şey duymak benim için çok acı verici olduğu için zihnim duymak istediği şeyi mi uyduruyor?

Ona bakıyorum, anlamaya çalışıyorum. O cebir ve geometri, trigonometri ve kalkülüs.

"Noah?" Panik gözlerini dolduruyor.

Ona bakıyorum. Konuşmam mı gerekiyor?

"Seni seviyorum Noah," diyor sesi titreyerek. "Belki de seni ilk gördüğüm andan beri. Bir anda sana çekildim. Bu kadar insanın önünde böyle bir konuşma yapacağımı hiç düşünmemiştim ama her kelimesinde ciddiym. Sen benim her şeyimsin ve senin yanımda olmadığın bir hayat istemiyorum."

Bakmaya devam ediyorum.

Boğazını temizliyor ve garip bir şekilde kıkırdıyor, "tabii ki hayır dersin, buna saygı duyacağım. Ve ürkütücü olmamak. Ve

Benim yanımda olduğun konusunda ısrar ediyorsun." Sanki üzerine bir meteor düşecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

F Bu iş iyi gitmiyor. Eğer iyi gitseydi, Noah evet derdi ve biz de öpüşüp mutluluk planları yapıyor olurduk. sonsuza dek.

han Ama onun yerine Noah sanki ben mi deliyim yoksa o mu deli emin değilmiş gibi bana bakıyor.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diyorum umutsuzca, çünkü elimden gelenin en iyisini yapmadan pes etmeyeceğim. "Gülüşünü seviyorum." Dudağımı ısıırıyorum. "Şu anda gülmüyorsun elbette ama güldüğün zaman hoşuma gidiyor. Ki bu normalde sık sık olur."

Herkesin beni dinlediğinin bilinciyle arenaya bakıyorum. İnsanlar telefonlarını bize doğrultuyor ve binlerce dikdörtgen bana yöneliyor. Tanrım, kaç tanesi daha iyi teklifler vermiştir? Eminim birçoğu. Burada bir sürü evli adam var. Bir sürü evli kadın da var.

Derin bir nefes çekiyorum ama hava göğsümde soğuk. Mikrofon da soğuk, ama pozisyonumu değiştirdiğimde cızırdıyor. Hemen düzeltiyorum. "Ben, ortak noktalarımızın olmasını ve aynı şeylerden zevk almamızı seviyorum."

Bu Shakespeare değil ve zihnim söylemek istediğim tüm kelimeleri, Noah'ın benim için ifade ettiği her şeyi arıyor.

"Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum," diyorum sonunda.

Bana bakıyor, umarım şaşkınlıkla. Yoksa nasıl hayır diyeceğini mi bulmaya çalışıyor? Gitmeli miyim? Vaz mı geçeyim?

Koç'un restoranda kız arkadaşına evlenme teklif eden ve kızın hayır dediği adamla ilgili anısını düşünüyorum.

Bazen insanlar hayır der.

Bunların hepsi kafamın içinde miydi? Noah bunun asla sonsuza kadar sürmemesi gerektiği için mi şaşkıındı? Ağzım daha da kuruyor ve mikrofonu buzun üzerine atıp çıkışa doğru koşma ve tüm birikimimi televizyonda hokey gösterilmeyen bir yere emekli olmak için kullanma dürtüsüne direniyorum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi çıkardım. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Noah gözlerini kırptırıyor ve yanakları pembeleşiyor.

"Öyle mi?" Noah nefes alıyor ve gözleri o kadar umutlu ki göğsümün acıyla sızlamasına neden oluyor.

Rahatlama içime doluyor, tüm şüphelerimi, korkularımı silip süpürüyor ve artık sendelemenin eşiğinde değilim. Bunu o istiyor. Bundan eminim.

"Evet, bebeğim. İstiyorum." Sesim artık titremiyor ve sonraki sözlerimi söylerken gülümsüyorum. "Seni seviyorum. Evli kalmamızı istiyorum. Sonsuza dek mutlu yaşamamızı istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve patenlerinin bana yaklaştıkça çıkardığı ses dünyanın en tatlı sesi oluyor.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum," diyor Noah. "Hayatına devam ettiğini sanıyordum."

"Hayatta olmaz. Asla."

"Ama sen istedin-" Alt dudağı titriyor.

"Seni çok seviyorum bebeğim. Benimle birlikte olmaya zorlandığın düşüncesine katlanamadım. Seninle temiz bir sayfa açmak istedim."

"Oh," diye nefes veriyor ve şimdi öpüşebilir miyiz diye merak ediyorum. O çok sevimli. Ve hayatımızın geri kalanında benim olmasını istiyorum.

"Bu çok hoş," diyor sonunda. "Eğer bilseydim..."

"Biliyorum." Suçluluk duygusu hâlâ içime işliyor. "İtibarımızı riske attığım için üzgün olduğumu sanıyordum. Şimdi anlıyorum. Özür dilerim."

Büyük, güven dolu, yeşil gözlerini benden ayırmıyor. "Evlenme teklif et!" Biri bağılıyor ve kalabalık gülüyor.

Yüzüğümü almak için çırpınıyorum. Bunu ona en başta vermeliydim.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve Noah'nın gözleri yaşlarla doluyor. O güzel uzun kirpiklerini hızla kırptırıyor ve ben parmaklarını öpüyorum.

"Benimle evli kalıp beni dünyanın en mutlu erkeği yapacak mısın Noah Fitzpatrick?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, hatırladığımdan daha da parlak.

"Evet," diye nefes alıyor. "Evet, Finn. Seninle evli kalacağım." Ona bakıyorum, sonra da seyircilere "Evet dedi!" diye bağııyorum.

Sesim gür çıkıyor, artık titremiyor, mikrofonun tüm gücüyle taşıyor.

Her yanımdan alkış ve tezahürat sesleri yükseliyor. Arena mutlulukla titreşiyor.

Sonra müzik çalar ve balonlar tavandan planlanmış gibi süzülür.

Noah beni buzdan çekip kollarına alıyor. Bir dairenin içinde dönüyoruz ve dünya etrafımızda mavi, soluk mavi ve beyaz bir telaşla dönüyor.

En sevdiğim yerde, en sevdiğim insanla birlikteyim.

Sonra kalabalıktan bir şey çıkıyor. Bir şey söylüyorlar. Hayır, böğürüyorlar.

"Öpücük. Öp. Öp. Öp."

Noah sırtıyor, gözleri dans ediyor. "Ne diyorsun?"

"Sanırım yapsak iyi olacak."

Nuh'u aşağı indiriyorum ve dudaklarım yine onunkileri buluyor, ama kalbim hep ondaydı. Dili benimkine sürtünüyor ve birden neden çoğu insanın evlenme teklifini on binlerce insanın önünde değil de, yüz binlerce insanın daha sonra izleyebileceği özel bir ortamda yaptığını anlıyorum.

Ve Tanrım, bu video bir milyon izlenmeye ulaşabilir. Ne de olsa profesyonel sportlardaki tek evli takım arkadaşları biziz.

Bir erkeğe aşık olmayı hiç düşünmemiştim ama o zamanlar Noah ile hiç tanışmamıştım. O benim hayatımın aşkı. O benim her şeyim.

Takım arkadaşlarım buzun üzerine üşüşüyor ve bir anda patenli yirmi iri yarı adam tarafından kuşatılıyoruz.

Seyirciler arasında annemle babamın bakışlarını yakalıyorum. Gözleri dans ediyor.

Belki Noah ve ben Vegas'tan beri evliyiz ama evliliğimizin bir kaza olduğunun hep farkındaydık. Ne kadar aşıkmış gibi davrandığımızdan asla emin olamadık. Ve şimdi biliyoruz.

Onu tekrar tekrar seçeceğim.

Kollarımı Noah'ya doluyorum ve bir öpücük daha almak için eğiliyorum, içimdeki neşe buzun üzerindeki bir diskten daha hızlı hareket ediyor.

• • • •

NOAH

Finn'in bakışları parıltıyor ve bana öyle bir sevgiyle gülümsüyor ki kalbimin yeniden kırılabilceğini düşünüyorum.

Finn beni seviyor. Finn beni hayatında istiyor. Finn beni sonsuza dek istiyor. "Mektup için özür dilerim," diyor.

"Gittiğim için özür dilerim."

"Seni çok özledim." "Aynen."

Birbirimize bakıyoruz, takım arkadaşlarımızın sırtımızı sıvazladığını ve tebrik edici sözler söylediğini belli belirsiz fark ediyoruz. Luke ve Troy, Axel ve Dmitri, Evan ve Vinnie bize sırtlıyor.

Stadyumdan müzik sesleri yükseliyor.

Finn bana elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

"Burada mı?"

"Sanırım herkes bizi biliyor."

Gülüyorum, tüm gerginlik, endişe ve korku dağılıyor ve Finn'in gözleri yumuşuyor. Elini tutuyorum ve etrafımızı saran hokey oyuncularından oluşan kalabalıktan kayarak uzaklaşıyoruz.

"Dans et!" Troy bağırır.

Finn'in bakışı gerginleşir.

"Boston beyefendisi olmak için görgü kuralları derslerinde dans etmeyi öğretilmediler mi?" Ben soruyorum.

"Bu eski günlerdeki gibi değil."

"Sol elini omzuma koy." Sağ elimi beline koyuyorum. "Sonra sağ elini sol elimin içine koy."

Gülümsüyor.

"New Hampshire erkekleri nasıl dans edileceğini bilir." "Bu çok seksi."

"Tabii ki öyle. Çok ateşliyim."

Gülüyor, seviniyor ve patenlerin üzerinde sallanıyoruz, yavaş, kavisli hareketlerle buzı kazıyoruz. Biz dönerken seyirciler de etrafımızda dönüyor.

Dünyadaki en zarif şey değil. Keşke çocukken artistik patinaj değil de buz dansı yapsaydım. Bu gece kimse havaya fırlatılmayacak.

Ama kayarken birbirimize sarılıyoruz ve sanırım gülümsemekten ağzım açık kalıyor.

Sonra Evan ve Vinnie birbirlerine mırıldanıyorlar ve bir bakıyorum Evan kollarını Vinnie'nin boynuna dolamış. Ve sallanmaya başladılar.

"Evan ve Vinnie dans ediyor,"
diyorum. "Vay canına."

Birbirlerinin gözlerine hayranlıkla bakıyorlar. Resmen çıktılar.

"Sanırım bu sadece bizim için büyük bir gün değil," diyorum.

Ama sonra tüm takım arkadaşlarımız birlikte dans etmeye başlıyor. Birbirlerini nasıl tutacakları konusunda güreşerek beceriksizce hareket ediyorlar. Muhtemelen iki yaşından beri buza göstermedikleri bir konsantrasyonla kaşlarını çatarak ileri geri sallanıyorlar.

Hiçbir şey beni bu kadar gülümsetmemiştir.

Luke ve Troy, Axel ve Dmitri birlikte kayıyor. Çok geçmeden herkes eşleşir ve buzun üzerinde patenleriyle kaymaya başlarlar.

Kameralar tıklar ve sarı renk arenada patlar. Çiftler birbirlerine sevgiyle bakar ve birkaç konuk koridorlarda dans etmeye başlar.

Tanaka'nın yüzünde şaşkın bir ifade var, sonra sırtlıyor ve başparmağıyla beni onaylıyor. Koç homurdanıyor ve başını sallıyor.

Buz, dans eden adamlarla doludur. Bazı insanlar bakıyor, diğerleri gülümsüyor ve kısa süre sonra tüm kalabalık aşk şarkısının ritmine eşlik ediyor.

EPILOG

F *Bir yıl sonra*
han

Noah ve ben, aynı derecede süper süslü Vegas otelinin süper süslü halısı üzerinde yürüyoruz. Büyük cam pencerelerin diğer tarafında Vegas parıldıyor.

Noah neşeyle, "Sarhoş olabilirdik ama güzel bir otel seçtik," diyor.

"Mükemmel bir koca seçtim" diye ilan ediyorum. Sesim kendini beğenmiş geliyorsa, doğruyu söylediğim içindir.

"Doğru. Ben sarhoş olduğumda kusuyorum, sen ise hayatla ilgili harika kararlar veriyorsun."

"Uh-huh," diyorum mutlu
bir şekilde. "Kabul
ettim."

"Yani. Yetileriniz zayıflamıştı. Buna nasıl hayır diyebildin?"
Vücudumu işaret ediyorum ve Noah'nın gözleri parlıyor.

Tamam. Yakında koridorda öpüşüyor olabiliriz. Bu çok seksi ama pek uygun değil.

"Anahtar kartın nerede, benim tatlı paketim?" Fısıldıyorum.

"Cepte," diye mırıldanıyor.

Sırıtiyorum ve arıyorum, sonra kaşlarımı
çatıyorum. "Orada değil." "Hangisi olduğunu
söylemedim."

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor ve boğuk bir kahkaha atıyorum.
"Geçen yıl bu kadar yaramaz değildin."

"Bir yıldır senin etkinde değildim."

Sonra kalbim kabarıyor, çünkü paylaştığımız onca neşeyi, onca kahkahayı düşününce nasıl kabarmasın ki?

"Birinci yıl dönümün kutlu olsun kocacığım," diye mırıldandım.

Bir elimi göğüs cebine, bir elimi de sağ ön cebine sokuyorum, çünkü sol ön cebinde anahtar kartını aramıştım bile.

Sanırım sağ ön cebinde bir şey hissediyorum ama elimi çekiyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Şimdi hatırladım. Bu takımın arkasında cepler var."

"Oh." Gözleri açılıyor ve etli dudaklarını birbirine sürtüyor. "Gayretli olmalısın."

"Uh-huh. Arkanı dön, bebeğim."

Noah arkasını dönüyor ve ben de arka ceplerini özenle arıyorum. Noah'nın kıcı yüksek, yuvarlak ve sert ve bir anahtar kartı hissetmediğimden emin olmam gerekiyor.

Evan ve Vinnie de bizi böyle buldu.

"Buranın iyi bir otel olduğunu duymuştum." Vinnie, Evan'ın elini tutarak başını sallıyor.

Noah ve benden bile daha gülünç derecede sevecenler ve bu çok zor. Ama Evan kaptan, o yüzden çok başarılı olması mantıklı. Noah'ın benimle sonsuza kadar birlikte olmaya evet dediği o ilk danstan beri Evan ve Vinnie ilişkileri konusunda halka açıklar.

İnsanlar benim kekeme teklifimden çok danslarına dikkat ettiler ki bu da en iyisiydi.

"Paparazzileri buraya getirmeyin," diyor Vinnie.

Gözlerimi deviriyorum. "Ha. Luke'u takip etmekle meşguller."

O ve Evan başlarını sallayıp gülüyorlar ve odalarına giriyorlar.

Noah ve ben koridorda yalnızız.

Aramızdaki mesafe daralıyor. Birdenbire sadece Noah'nın dudaklarının şeklinin farkına vardım.

Asansör tekrar ötüyor ve Noah uzaklaşıp duvara bakıyor. "Biz, gitmeliyiz."

Bu hareketi biliyorum.

"Sorun mu var Fitzpatrick?"

Noah bana ters ters bakıyor, sonra beni kollarının arasına alıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bu bir eşik ve sen de benim eşimsin." Noah sağ cebinde anahtar kartını karıştırıyor, bölmeye bastırıyor, sonra içeri giriyoruz.

O ışıkları karıştırırken ben kollarımı Noah'nın boynuna doluyorum. Gül yaprakları yere saçılmıştı ve bir tepsi Dom

Perignon ve iki kristal bardak masanın üzerinde duruyor. "Geçen seferki gibi," diyor Noah mutlulukla.

"Her odaya böyle girmeliyiz."

Noah kahkahasını bastırır. "Sadece yıldönümleri."

Başımı kaldırıyorum ve tavana bakıyorum. "Bunu yapmak için altmış yılımız olmalı."

"Süt için oda servisini aramamı ister misin, ihtiyar?" "Hayır.

Beni becermeni istiyorum."

Noah'nın gözleri parlıyor. "Bu harika bir fikir."

"Süper mükemmel," diyorum.

Noah beni yatağa fırlattı. Siyah elmas çarşaflara bakıyorum.

"Onlarda da aynısından var."

"Duygusal hissediyor musun, bebeğim?" "Her zaman seninleyim."

Noah yeşil gözlerini bana diyor, sonra takım elbisesinin ceketini çıkarıyor.

"Seksi, benim tatlı paketim."

Sonra Noah kravatını çıkardı.

"Ateşli."

Noah bana ters ters bakıyor, sonra kravatı yere fırlatıyor. Geçen sefer neden kıyafetlerle dolu bir zeminde uyandığımı tamamen anlıyorum.

Noah'nın uzun parmakları geniş göğsünün üzerinde uzanıyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. Çok yavaş hareket ediyor ve ben yataktan atlıyorum.

"Sana yardım edeceğim!"

Noah ters ters bakıyor, beni kollarının arasına alıyor, her nasılsa tanıştığımız zamankinden daha hantal, ama sanırım NHL senin için böyle, ve beni yatağa geri fırlatıyor.

"Kaba."

"Bir işin var," diyor Noah. "Öyle mi?"

"Seni beş saniye içinde çıplak görmek istiyorum."

Hepsi bu kadar. Ben kıyafetlerimi çıkarıyorum, Noah da kıyafetlerini çıkarıyor ve Noah ile düğün gecemizde uykumuzda sarılmaktan daha fazlasını yapıp yapmadığımızı merak ediyorum.

Açık saçık bir versiyonunu yeniden yaratabiliriz. "Dizlerinin üzerine çök"

diyor Noah.

Mükemmel poz için çabalıyorum, sonra Noah'nın arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

O çok seksi. Olabilecek en seksi kocayla evlendim.

"Böyle mi?" Ben soruyorum.

"Hayır." Noah beni sırtüstü çeviriyor, sonra bacaklarımın arasına tırmanıyor. "Seni görmek istiyorum."

"Aw." Dans eden gözlerine sırtıyorum, sonra dudakları üzerime geliyor ve kollarımı ona doluyorum.

Muhtemelen Noah'ın kaçma şansı yok ama her ihtimale karşı onu kendime doğru tutuyorum. Kalbi benimkine karşı atıyor ve vücutlarımız kısa sürede terden kayganlaşıyor.

"Seni seviyorum,"

diyorum. "Seni

seviyorum."

"Yani, seni gerçekten

seviyorum." Sırıttıyor.

"Oh, hayır. Sözümü geri

alıyorum." "Ne?"

"Yani, eğer durup bana bakacaksan. Yani, öpüşüyor olabilirdik."

Tekrar kollarıma atladı. "İyi karar."

Sonra bolca kahkaha, bolca sevgi ve nihayet bolca sevişme var.

Ve bu harika.

"Sonsuza dek mi?" Ben soruyorum.

"Ve her zaman ve her zaman," diye karşılık veriyor ve eğer onu öpmeye karar vermeseydim, kesinlikle hala yüzümde mutlu bir ifadeyle tavana bakıyor olurdum.

Bir yıl önce kendime her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermişim ama yanılmışım. Her şey harika ve hayatımın geri kalanını Noah'ya evlendiğimiz için ne kadar mutlu olduğumu göstererek geçirmeye yemin ediyorum.

Umarım siz de Finn ve Noah ile vakit geçirmekten benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. [Bir](#) sonraki kitap, [Kural #2: Asla Bir Noel Randevu Programına Katılma](#) Aralık ayında yayınlanıyor. Bu kitapta Luke ve Sebastian, sporculardan nefret eden bir TV sunucusu ve programının yeni Bay Doğru'suna aşık olamayacak kadar sorumluluk sahibi bir adam

KURAL 2: ASLA BİR NOEL BULUŞMA ŞOVU

Pnsanlar bekar olmama hep şaşıyor ama bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Ben. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, boş gecelerimi Sebastian Archer'ın flört programlarını sunmasını izleyerek geçirmeyi tercih ederim.

pis spor barlarına girip puck tavşanlarıyla flört etmek.

Ama takım arkadaşım beni *Bay Doğru'yu Ararken*'e başrol oyuncusu olarak yazınca: *Noel Sürümü*'nde başrol oyuncusu yapınca, sakın hayatım yok oldu. Rahat geceler yerine, aşık olmam gereken muhteşem kadınlarla şenlikli randevular için Boston'da dolaşıyorum.

Tek sorun ne? Düşünmeden edemediğim kişi, programın çekici, sporcuları küçümseyen, fazlasıyla çekici sunucusu.

Bu imkansız. Bir eş bulmam gerekiyor. Takımımın yönetimi de dahil olmak üzere milyonlarca insan tarafından izleniyoruz.

Ve ben heteroyum. Belli oluyor.

Muhtemelen.

Belki de değildir.

[Ön Sipariş Kuralı #2: Asla Bir Noel Randevu Programına Katılmayın.](#)

Kural #.5: Asla Kaptana Aşık Olma: Bekar Bir Baba MM Hokey Romantik

Vinnie Hokeyde yazılı olmayan kural mı? Asla kaptana aşık olma. Bunda başarısız olmam çok kötü.

Bekâr baba Evan McAllister, çok sevdiğimiz takım kaptanımız, çekici ve benim her yönüyle harika eski en iyi arkadaşım. Oh, o da heteroseksüel. Bu benim için daha az olumlu. Duygularımı bastırmak için kendimden uzaklaşıyordum ama bu sadece onun kafasını karıştırdı ve kesinlikle işe yaramadı.

Geçirdiği beyin sarsıntısı Evan'ı bakıma muhtaç hale getirince, ona ve kızı Stella'ya yardım etmek için devreye giriyorum. Evan, onu terk ettikten sonra hayatına tekrar girmemden pek hoşlanmıyor. samimi koşullarda, sırrımı ağızımdan kaçırmamak benim için o kadar zor oluyor.

Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma, Hokey Kuralları serisinin 25.000 kelimelik ön romanıdır. [Şimdi okuyun.](#)

PORTIA

HAKKINDA

W Portia yazmadığı zamanlarda muhtemelen iyi bir MM romanı ile kıvrılıp yatıyordur. Büyük bir şehirde, bir hokey sahasına yürüme mesafesinde yaşıyor. Bazen hokey sahasının kahve almak için evinden dışarı çıkmaya cesaret edemiyor. Arada sırada eşiyle birlikte elinde kindle'ıyla bir sahil kaçamağı yapıyor.

Portia okuyucularından haber almayı seviyor. Ona portiablakeauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilir veya onu takip edebilirsiniz:

TikTok: <https://www.tiktok.com/@portiablakeauthor>

FB Sayfası:

<https://www.facebook.com/portiablakebooks/> FB Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/portiablakeromancereaderslounge>

Instagram: [instagram.com/portiablakeauthor](https://www.instagram.com/portiablakeauthor)

Web sitesi: <https://portiablakeauthor.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

